

GAYLE KASPER

*Îndrăgostită
de patron*

Traducerea și adaptarea în limba română de

Brândușa Carmen Borza..

ALCRIS

Capitolul 1

Justine își șterse nervos palmele transpirate de fustă și încercă să-și înghită nodul din gât, care-i tăia respirația. Stătea lângă bătrâna dar devotata ei mașină și privea restaurantul impunător. O reclamă discretă pe fond albastru atârna deasupra intrării – “La Wyatt”. Justine respiră adânc și-și spuse:

– Hai, nu te mai prosti și intră. E prima ta zi în noua funcție de bucătar șef.

Gândindu-se că cineva ar fi putut s-o vadă legănându-se de pe un picior pe altul ca un om beat, începu să râdă de una singură. Râsul o descătușă de stres și o ajută să iasă din inerție. Își luă inima-n dinți și păși pe treptele de piatră ale intrării. Înainte să pună mâna pe clanță, mai ezită câteva momente. Apoi, cu o mișcare hotărâtă, deschise ușa și intră în holul lambrizat cu lemn de stejar, care strălucea de curățenie. Justine privi în jur cu admirație nedisimulată.

Localul era decorat în diverse nuanțe de albastru. Un covor lung ducea spre capătul holului, în dreptul unei scări maiestuoase. Un alt covor, mai îngust, ducea prin dreapta scării, într-un colț întunecat.

Acolo trebuia să fie garderoba. Nu era plăcut să lucrezi în locul acela. Se înfioră la gândul ăsta, dar își aminti că de azi încolo avea să ocupe postul de bucătar șef și chicoti.

Zgomotul făcut de ea fu imediat înghițit de covoarele groase de pe pardoseală.

– Cine e acolo? se auzi din dreapta ei o voce tăioasă.

Justine se întoarse speriată spre o arcadă care ducea către un salon intim. În fața ei stătea un bărbat înalt, ale cărui trăsături umbrite nu le putea distinge. Prima ei impresie era că se întâlnise cu un violator.

– Bună dimineța, spuse ea încercând să pară stăpână pe sine. Îl caut e domnul Wyatt Burns.

– L-ai găsit, replică el rece.

– Eu sunt Justine Ryan, domnule Burns, spuse ea tremurând de emoție.

– Și ce vrei de la mine? întrebă el după o scurtă tăcere.

– Sunt noul dumneavoastră bucătar șef, spuse ea.

– Pe naiba ești! replică el violent apropiindu-se de ea cu pași de felină, ceea ce o făcu pe Justine să se dea doi pași înapoi.

Apoi își ridică bărbia și-l privi cu îndrăzneală în ochi pe bărbatul arogant din fața ei.

– Așa cum ați spus, pe naiba, dar chiar sunt! Sincer, mă așteptam la o primire mai politicoasă din partea dumneavoastră, dacă nu călduroasă. După scrisoarea pe care mi-ați trimis-o, păreați nerăbdător să mă vedeți. Sau sunteți un patron mai dur?

– Patron! pufni el.

Justine se simți dezavantajată. Wyatt Burns o putea vedea, în timp ce ea nu reușea să-i deslușească nici măcar trăsăturile.

– Ar fi bine să mergem la mine în birou, mormăi el întorcându-se și pornind spre scări.

Justine ezită câteva momente până ce bărbatul se întoarse spre ea și exclamă indignat:

– Acum, dacă se poate!

Justine se trezi din buimăceală și-l urmă pe bărbatul cu umeri largi care părea foarte grăbit. Când ajunseră la primul etaj, bărbatul o luă la stânga, deschise o ușă masivă și intra uitând de bunele maniere.

Justine îl urmă ridicând din umeri. Încăperea mirosea a bețișoare aromate arse, era puternic luminată, avea tavanul foarte înalt și în mijloc trona un birou imens de nuc.

Wyatt Burns se așezase pe fotoliul din spatele biroului și o privea rece, fără s-o invite și pe ea să ia loc. Trăsăturile lui se potriveau cu atitudinea arogantă pe care o afișa nonșalant. Avea ochi negri, păr negru și tenul măsliniu. Figura lui aducea cu cea a unui animal de pradă. Era de o masculinitate feroce.

Justine nu mai aștepta nimic de la el și se trânti pe scaunul de piele din fața biroului, își încrucișă picioarele și-l înfruntă cu o privire rece.

La primul contact, ochii lui Wyatt Burns păruă profunzi și calzi, apoi începură să rătăcească nestingherit pe pieptul și picioarele ei lungi, plini de curiozitate detașată.

O sprânceană i se arcui și Justine se întrebă dacă în semn de aprobare sau nemulțumire. Încercă să nu-și dezvăluie sentimentele. Cu toate astea mânia i se citea în privirile verzi. Ochii ei își schimbau culoarea în funcție de trăiri. Când era fericită, deveneau albaștri, când era tristă, deveneau gri, iar când era furioasă, se făceau verzi. Ochii bărbatului din fața ei nu erau atât de versatili. Fiind negri, nu-ți dădeai seama dacă exprimau furie sau pasiune.

Afundată în gândurile ei, își dădu seama că Wyatt Burns spusese ceva. Dar ea nu prinsese decât ultimele cuvinte: „pretenții false”.

— Ce pretenții false? strigă ea sărind în picioare. Ce spuneți acolo?

– Pretenții false ale angajaților ca să pună mâna pe un post, deși toată lumea știe că eu nu angajez femei în funcții de conducere, spuse el bătând cu pumnul în masă.

Justine rămase cu gura căscată.

– Ți-a pierit graiul, domnișoară Ryan?

– Nu știam că aveți ceva împotriva femeilor, spuse ea recăpătându-și stăpânirea de sine. Dacă știam, probabil că nu acceptam propunerea dumneavoastră. Dar dacă aveți ceva împotriva femeilor, de ce m-ați angajat totuși? Știi că n-am specificat sexul în scrisoarea de intenție, dar credeam că nu-i necesar, din moment ce mă numesc Justine.

– Mda, inteligentă explicație. Dar știi bine de ce nu mi-am dat seama care e sexul tău, spuse el aruncându-i o foaie de hârtie peste birou, care zbură prin aer și ateriză la picioarele ei.

Justine se repezi s-o prindă și văzu că era vorba de scrisoarea ei de intenție.

– Nu înțeleg, spuse ea.

Tăcere.

– Ei? făcu ea uimită așteptând o explicație.

– Ei? Privește ce-ai scris cu mâna ta. Sau poate nu știai că numele tău nu se scrie J-U-S-T-I-N, spuse el râspicat.

Ochii ei coborâra spre foaia de hârtie pe care o așezase în poală și ochii i se rotunjiră de groază. Într-adevăr. Scrisese din greșeală Justin, care era un nume de bărbat. Obrajii i se aprinseră de rușine.

– Credeam că angajez un bărbat. Și cu ce m-am ales? Cu o blondă rușinoasă!

– Mă pricep la restaurante, nu la mașini de scris! explodă ea înfuriată de tonul lui acid. Ar fi trebuit să vă bucurați că am catadicsit să scriu la mașină și nu de mână, că atunci n-ați mai fi înțeles nimic! Nu v-ați gândit să-mi verificați referințele? Foștii mei patroni v-ar fi spus că e vorba de o femeie. Și încă una foarte bună în meseria ei!

– Bineînțeles că ți-am verificat referințele, spuse el rece. Dar fraNcezul care ți-a fost patron vorbea o engleză îngrozitoare. Iar sexul tău n-a intrat în discuție pentru că nu mă interesa și cred că nici pe el nu l-a interesat vreodată.

– Asta-i adevărat. Dar credeți-mă că n-am vrut să vă înșel. Ei, dar dacă așa se pune problema, nu-i nimic, eu pot să plec așa cum am venit. Puteți să vă luați postul și să vi-l băgați în...

Fără să-și mai termine înjurătura, Justine își luă geanta de pe spătarul scaunului și zbură practic spre ușă.

– Hei, vino înapoi și ia loc! strigă el amuzat.

– Nu cred, spuse ea oprindu-se totuși în fața ușii. Cred că am ascultat destule prostii misogine pe ziua de azi.

Dacă plec acum, pot să ajung la timp la Sidney să-mi caut altă slujbă. Noi doi nu mai avem nimic de discutat.

– Nu cred, spuse el ridicându-se de pe scun și apropiindu-se de ea. Justine își lăasă capul pe spate ca să-l privească în ochi.

– Cât de înaltă ești? Întrebă el pe neașteptate.

Fără să-și dea seama care era relevanța întrebării, Justine răspunse:

– Un metru optzeci.

Apoi îl privi provocator, cu un zâmbet pe buze.

– Eu am un metru nouăzeci și șase, spuse el sobru. Da, ți-am citit gândurile. N-a fost prea greu.

Apoi o luă ușor de braț și o conduse spre birou.

– Ia loc. Vrei ceva de băut?

Justine scutură din cap în semn de refuz. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era o băutură care s-o amețească și mai tare.

– Eu o să beau ceva, spuse el.

Wyatt Burns își turnă câteva degete de whisky scump într-un pahar de cristal, peste câteva cuburi de gheață. Justine bănuia că bărbatul acela n-ar fi băut niciodată un cocteil.

Era înalt, întunecat, cu un gât puternic, umeri masivi și solduri incredibil de înguste. Nu părea neterminat, gigantic sau deșirat ca cei de înălțimea lui. Era foarte bine proporționat. Arăta ca o pisică imensă, avea mișcări de felină, era agil.

– Acum, Justine, spuse el pe un ton dulce, așezându-se lângă ea, de ce te-ai hotărât că nu mai vrei să lucrezi pentru mine?

Justine se încruntă uimită. Nu se așteptase la o asemenea întrebare.

– Credeam că e invers. Eu am vrut să lucrez pentru dumneavoastră și mi-ați spus că nu corespund.

Își coborî privirea admirând degetele lungi și fine care țineau paharul de cristal. Cum el nu răspunse, ea continuă:

– Și dacă v-ați spus părerea atât de clar – prea clar – nu înțeleg de ce-mi mai puneți întrebarea asta.

Wyatt Burns nu se grăbi. Luă o gură de băutură și se uită la ea intens până-i întâlnește ochii.

– Poate că m-am răzgândit, spuse el umezindu-și buzele. Știi, asta nu-i o caracteristică exclusiv feminină.

Amuzamentul din privirile lui îi schimbă total înfățișarea. Acum arăta ca un băiețel.

– Scrisoarea ta de intenție a fost cea mai bună, continuă el. Am nevoie urgent de un bucătar șef. Mâine am toate locurile rezervate, o să fie o zi foarte aglomerată. Așa că aș putea să-ți dau o lună de probă. Asta mă va lămuri care dintre noi doi are dreptate. Și-mi va da timp să găsesc pe altcineva în caz că te răzgândești. Bine?

Ar fi fost prea ușor. Justine își luă geanta de pe fotoliu și se ridică în picioare.

– Mulțumesc frumos! strigă ea. Adică vă folosiți de mine până găsiți pe altcineva care să mă înlocuiască. N-am nevoie de așa ceva. Am venit aici dornică să muncesc, angajată pe merit, și dumneavoastră vă bateți joc de mine? Orice patron ar fi fericit să mă aibă. Nu sunt atât de proastă încât să mă las lucrată pe la spate!

Spunând acestea, Justine se întoarce pe călcâie și se îndreptă spre ușă cu pași hotărâți. Dar Wyatt Burns o ajunge din urmă și o prinse de braț răsucind-o cu fața spre el.

– Ascultă, spuse el, nu te lucrez pe la spate, cum spui tu. Și nu vreau să te înlocuiesc cu nimeni. Ți-am oferit o lună de probă cum i-aș fi oferit oricărui bărbat pe care l-aș fi angajat în locul tău. Și dacă te-ai tempera și ai avea răbdare, ți-ai da seama că toți angajații mei au trecut printr-o perioadă de probă.

Apoi îi dădu drumul la braț cu dezgust și intră în birou trântind ușa în urma lui.

Justine rămase singură, tremurând la capătul scărilor, mai mult speriată decât înfuriată. Se purtase prosteste. Avea douăzeci și șase de ani și încă nu învățase să se abțină. Wyatt Burns avea dreptate. Așa proceda orice patron normal. Când angaja pe cineva nou, îi dădea mai întâi o lună de probă.

Acum se simțea vinovată. Îl judecase greșit pe Wyatt Burns. Și poate că era normal ca el să se înfurie constatând că în loc de un bărbat, așa cum credea, angajase o femeie.

Și ea chiar voia să lucreze la Wyatt. Așa că, înainte să se răzgândească, bătu timid la ușa biroului lui. Nu mai aștepta invitația și intră forțându-se să nu râdă.

– Bună ziua, domnule Burns. Sunt Justine Ryan, noul dumneavoastră bucătar șef. Ideea cu angajarea de probă mi se pare excelentă și sunt gata să vă accept termenii.

Spunând acestea îi întinse mâna dreaptă peste birou, așteptând cu încordare ca el să-i accepte scuzele. Wyatt Burns se ridică de pe fotoliu și-i apucă mâna scuturând-o ferm.

– Mă bucur să te întâlnesc din nou, domnișoară Ryan. De asemenea mă bucur să am de-a face cu o persoană care înțelege și reacționează prompt.

Fără să-i dea drumul la mână ocoli biroul și o conduse spre canapea.

– Te rog, ia loc. Vrei să bei ceva?

– Brandy și o limonadă, mulțumesc, acceptă ea de data asta.

După câteva momente, el reveni cu paharele în mână și se așeză lângă ea.

– Buuun. Acum putem discuta liniștit. Noroc.

– Noroc.

– Mai întâi vreau să-ți spun că am fost impresionat de scrisoarea ta de intenție și de referințe. Sunt cele mai bune

pe care le-am întâlnit de ani de zile de când lucrez în domeniu. Exceptând punctuația și ortografia, zâmbi el. Ce te-a făcut să pleci de la fostul tău post și de ce vrei să lucrezi la Wyatt?

Justine tuși ușor, încântată că discuția o luase pe un făgaș bun. După ce luă o gură de băutură, își umezi buzele și spuse fără teamă:

– Am învățat tot ce am putut. Am considerat că e timpul să schimb peisajul. Postul acesta îl visam de mult și m-am considerat pregătită să-l iau în primire. Am ales „La Wyatt” pentru că e un local distins și retras, liniștit, departe de agitația din oraș. Pur și simplu am simțit nevoia să schimb ceva în viața mea.

– Asta-i tot? întrebă el ridicând o sprânceană, parcă cerând mai multe detalii.

Brusc, Justine se îngrijoră. Ce aștepta Wyatt Burns să-i răspundă? Oricum, pentru nimic în lume n-ar fi dezvăluit adevăratele motive pentru care plecase de la fostul ei patron.

Auzise din întâmplare discuția dintre patronul ei francez și unul dintre cei mai importanți editori de ziar din Sidney.

La început fusese încântată de complimentele la adresa ei, dar ceea ce auzise după aceea nu i se mai păruse deloc încântător.

– Desigur, e doar o femeie, spusese francezul, dovedindu-se misogin. Poate să devină un bucătar șef *magnifique*, dar mă îndoiesc. Ea e pur și simplu... decorativă.

Editorul izbucnise în râs, dovedind că ar fi preferat s-o vadă pe Justine în patul lui decât servind într-un restaurant.

– Cred că o să cedeze destul de repede, mai spusese francezul. N-are încredere în ea și e atât de... înaltă. *Mon Dieu!* Picioarele alea... Cred că-mi vin până aici. Și cred că în curând îi voi evalua și celelalte talente. Cred că o să accepte. Îi place prea mult să lucreze pentru mine, și cum o știu discretă și supusă...

Auzind acestea, Justine se înfiorase de indignare. Puțin lipsise să nu comită greșeala de a ieși din cămară, unde se afla, și să-l ia la bătaie pe francezul acela pitic și impertinent. Dintr-un singur punct de vedere avusese dreptate fotul ei patron. Îi plăcuse sincer slujba aceea. Și poate chiar prea mult.

Plecase fără să se mai uite înapoi, și, desigur, fără să uite să-și ia referințele, motivând oboseala. Apoi încercase să lucreze și-n alte restaurante, dar se părea că majoritatea patronilor erau interesați de sexul ei și nu de abilitățile profesionale. Se mira și acum că francezul rezistase atâta timp fără să-i facă avansuri. Oricum, între timp câștigase experiență în a se comporta cu bărbații insistenți.

Apoi, într-o dimineață, citind pagina de oferte de muncă, îi căzuseră ochii pe anunțul lui Wyatt. Îi trimisese imediat o scrisoare de intenție și primise răspuns prompt.

Și acum? Dăduse peste un alt misogin. Avea să fie altfel ca până atunci? Puțin probabil.

– Da, asta-i tot, repetă ea ferm.

– Și... prietenul tău? Întrebă el ridicând o sprânceană. N-o să ai probleme cu el?

– De ce?

– Restaurantul e cam departe de oraș. S-ar putea să ajungi acasă destul de târziu. Sau, în unele seri, deloc.

– N-o să am probleme, spuse ea evaziv.

De fapt nu exista nici un prieten, pentru că până atunci n-o interesase nimic altceva decât munca ei. Probabil tenacitatea asta o moștenise de la tatăl ei, care acum nu mai era. Deși avusese permanent contact cu tot felul de oameni, până atunci nu i se întâmplase niciodată să fie atrasă de vreun bărbat în mod special.

– Hmmm, murmură el schimbând subiectul conversației. Și ce mai știi despre Wyatt în afară de ce scrie în reclame?

– Nu prea multe, răspunse ea sincer. Știu că meniul casei este specializat în mâncare tradițională englezească. Și că dumneavoastră aveți o reputație de bărbat corect.

– Și misogin? adăugă el zâmbind răutăcios. Poate c-ar fi mai bine să discutăm despre asta, ca să te lămuresc cum stau lucrurile.

Justine se înnegură. Începuseră să se înțeleagă mai bine. Acum ce mai voia de la ea? Chiar dorea să-i strice dispoziția?

– Motivul principal pentru care prefer să angajez bărbați în postul ăsta nu e misoginismul, cum crezi tu, ci locuința.

Justine rămase cu gura căscată. La asta nu se așteptase.

– Sincer. Majoritatea angajaților mei locuiesc în dependințele restaurantului. O să ți le arăt mai târziu. Sunt mândru de ele și angajații mei sunt foarte mulțumiți. Dar arhitectul a considerat căbucătarul șef trebuie să fie un bărbat. Aici e greșeala mea că n-am sesizat asta de la început. Mai vrei un pahar?

– Da, mulțumesc, spuse ea ezitând câteva secunde.

– Dar cred că vom remedia problema într-un fel. O să mă gândesc ce-o să am de făcut. În spatele restaurantului sunt o serie de apartamente destinate angajaților. Sunt de fapt două aripi. O aripă e rezervată ospătarilor, ajutorilor de bucătar și femeilor de serviciu, și cealaltă aripă mie, ospătarilor șefi, casieritei și asistentului meu.

– Cred că ne învârtim în jurul cozii. Nu văd care ar fi problema.

– Problema e că apartamentul tău se află lângă al meu, la ultimul etaj, chicoti el.

Justine se simți ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn între ochi.

– Înțeleg, spuse ea încercând să pară detașată. Dar totuși, care-i problema? Sau sugerați că...?

- Nu fi ridicolă. Nici dacă aş fi somnambul, ceea ce nu e cazul...
- Nu sunt ridicolă, pur şi simplu nu înţeleg care-i problema. Suntem în secolul douăzeci. Şi după cum ai spus, e vorba de apartamente separate. Aşa că în ce fel ne-am deranja reciproc?
- Nu ne-am deranja, dar... n-aş vrea să iasă vorbe cum că... În fine.
- Ce vorbe?
- Justine era din ce în ce mai năucită. Ce credea bărbatul ăsta? Că avea să-i bată noaptea la uşă, în cămaşă de noapte, ca să-l compromită?
- Nu de la tine... Câteodată suntem obligaţi să culcăm anumiţi clienţi, care beau prea mult, în camerele de oaspeţi, care sunt lângă ale noastre. Şi aceştia şi-ar putea pune întrebări, ce cauţi tu lângă apartamentul meu...
- Nu-i nici o problemă. Uşa apartamentului meu are cheie, nu? Nu cred că într-un restaurant cu o reputaţie atât de bună pot ieşi vorbe. Vă asigur că nu vă voi da motive.
- Mulţumesc, spuse el sec. Ai dreptate, n-am de ce să-mi fac probleme.
- Şi eu vă mulţumesc. Şi acum, că am lămurit problema, îmi puteţi arăta apartamentul? Sau v-aţi răzgândit?

– Nu m-am răzgândit. Ba chiar m-am lămurit că în afara faptului că ai un temperament exploziv, ești o profesionistă. Dacă știi să gătești la fel de bine, ceea ce sper din tot sufletul, o să rămâi.

– Și eu sper.

– Bun. Acum hai să-ți arăt unde o să locuiești, înainte să-ți pun talentele la încercare.

– Dar cum o să-mi... încercați talentele azi? Nu e închis?

– Restaurantul e închis, dar stomacul lui Wyatt nu știe asta.

– Desigur, râse Justine.

– Așa că... te voi ruga să-mi gătești cina. Te înspăimântă ideea?

– Nu, minți ea, dar... n-am văzut încă bucătăria și... trebuie să mă obișnuiesc cu ea. Și acum e abia... amiaza.

– Cu atât mai bine. O să ai timp să te obișnuiești cu bucătăria și să te gândești ce să-mi prepari. Acum hai să-ți arăt împrejurimile.

Localul era împărțit în două. Într-o parte era amenajat un bar tradițional englezesc, lambrizat cu lemn închis la culoare și ferestre mici cu vitralii, și o sală de mese intimă, iar în cealaltă parte era amenajat restaurantul modern, cu barul lui, care după spusele lui Wyatt era „pentru clienți care se cred nobili – sau și-au uitat trecutul și acum cred și ei propriile lor minciuni”.

Justine îl privise cu uimire, așteptând să vadă pe fața lui o privire cinică. Dar Wyatt vorbise serios. Asta era constatarea lui sinceră. Restaurantul tradițional era decorat cu mobilier stil care dădea senzația de confort și bun-gust.

Wyatt trecu pe sub o arcadă – aici își aminti Justine că-l cunoscuse prima dată – și se îndreptă spre o altă sală de mese, decorată în stil modern, cu mult crom și familiarul albastru pe care Justine îl întâlnise încă de la intrare.

– Personalul numește sala decorată în stil tradițional „Pendulul Londrei”, îi explică Wyatt. Iar sala aceasta, cea modernă, „Casa senioriei”.

– Minunat, râse Justine. Mă bucur că mai există cineva pe aici care are simțul umorului.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte își dădu seama că a făcut o gafă. Asta presupunea că Wyatt n-avea simțul umorului. Apoi schimbă repede subiectul, spunând că ea prefera partea veche a restaurantului.

Trecând prin barul decorat în stil modern, cu scaune din piele albastră și crom, Justine exclamă fără prea mult entuziasm:

– Foarte interesant!

Ajungând în bucătăria imensă, curată și complet utilată, Justine nu se mai abținu și spuse sincer:

– Dumnezeule! Țsta e raiul unui adevărat bucătar.

Justine uită de Wyatt Burns și de supărare. Ca o dansatoare se învârti prin bucătărie atingând totul, admirând cu plăcere nedisimulată decorul. Deja mintea i se umpluse de idei. Abia aștepta să gătească în bucătăria aceea, care era de acum domeniul ei personal.

– Minunat! E minunat! strigă ea învârtindu-se fericită, privind ochii lui Wyatt care o analizau cu indulgență.

Cu siguranță o credea naivă. Dar asta nu mai conta. Bucătăria aceea merita toate aprecierile, nu numai pentru că era complet utilată, ci și datorită căldurii și confortului de care deborda.

Wyatt îi mai arată și rafturile cu condimente și mirodenii, cele două frigidere imense și cămărilor.

În privința cămărilor, Justine avea un cuvânt de spus. Începu să enumere toate articolele de care mai avea nevoie și să le sorteze pe cele care existau deja.

– Înțeleg că-ți place, spuse Wyatt rece.

Dar Justine era atât de entuziasmată, încât nu observă indiferența lui.

– Oh, da! E magnific! Uluitor! strigă ea sărindu-i lui Wyatt în brațe.

Două mâini mari o cuprinseseră ca să evite o apropiere prea intimă. O clipă, Justinei i se păru că vede în ochii lui tandrețe. Dar așa ceva era imposibil.

Atingerea lui îi arse brațele. În fața ochilor ei, la câțiva centimetri, era gura lui fermă și bărbia hotărâtă, masculină. Mirosul de after-shave o năuci.

– Mă bucur, spuse el eliberând-o atât de brusc încât ea aproape căzu. Hai să-ți arăt și apartamentul, ca după aceea să poți să te apuci e treabă.

Wyatt se întoarse pe călcâie și-i ordonă scurt Justinei să-l urmeze. Era mai bine așa. În spatele lui era mult mai relaxată, decât în fața acelor ochi scrutători.

O scară de serviciu ducea la etajul trei, acolo unde erau apartamentele. Wyatt mergea atât de repede încât Justine abia se mai putea ține după el. Bine că nu făcuse nici un comentariu referitor la ieșirea ei exagerată.

Se opri în fața unei uși masive, scoase din buzunar o cheie mare, o introduse în broască și spuse:

– Cred c-ar fi bine să te avertizez din capul locului. Apartamentul acesta n-a fost niciodată modificat. S-ar putea să ți se pară ciudat la început, dar o să te obișnuiești.

– Cu siguranță, spuse ea, fără să ia prea mult în seamă vorbele lui.

Toți anii în care se pregătise pentru a deveni bucătăreasă, și în special la Paris, locuise în fel de fel de camere, una mai ciudată decât cealaltă. N-o mai impresiona nimic. Sau cel puțin așa credea.

– În timp ce tu arunci o privire, eu o să mă duc să-ți aduc bagajele din mașină, bine?

Justine rămase cu cheia în mână în fața apartamentului. Cu o mișcare ușoară împinse ușa și când privi înăuntru, cheia îi scăpă din mână și rămase cu gura căscată.

Decorul era... incredibil! Toată camera era decorată cu mobilier stil, patul era imens, cu baldachin, covoarele, draperiile, tapetul erau toate roșii ca focul, iar pe pereți și tavane erau incredibil de multe oglinzi. Justine intră cu sfială, atingând mobilierul și tapetul de mătase. Intră în baia imensă, care avea chiar și un... bideu.

Se întoarse în cameră și se trânti pe pat, cu un oftat. Doamne! Unde se trezise?

Auzind pași pe hol, sări în picioare.

– Ei, cum ți se pare? întrebă Wyatt zâmbind, punându-i bagajele la capul patului.

– Toți bucătarii șefi au locuit aici?

– Ei, da, au dormit... Dar cred că toți au fost niște... non-conformiști, nu ca tine, domnișoară Ryan.

– Nonconformiști? Dar e evident pentru oricine că acest apartament e un...

– Un apartament frumos? Da, sunt de acord, zâmbi el cu subînțeleș.

Capitolul 2

- E un *bordel!* țipă ea strident cuvântul infam.
- Serios? Vai, domnișoară Ryan, credeam că n-aveți experiența necesară ca să recunoașteți un asemenea stabiliment, replică cu candoare Wyatt.
- Nu fiți obscen!
- Nu sunt obscen, cum nici acesta nu-i un bordel, spuse el calm. Bine, a fost... odată. Dacă-mi amintesc bine, se spune că aici era și unul dintre cele mai mari magazine ilegale de băuturi alcoolice.
- Nu-mi pasă ce-a fost. Contează ce e acum.
- E... ce vrei tu să fie. Credeam că ai o impresie bună despre reputația restaurantului meu. Nu mă așteptam să-l judeci după aparențe. Nu ești genul...
- Oh, mulțumesc mult, spuse ea ironic. Cred că ăsta a fost un compliment.

– Mai degrabă o constatare, zâmbi el. Poate-mi spui ce să fac cu bagajele astea, ca să te pot lăsa să te schimbi înainte să începi demonstrația?

– Puteți să le duceți înapoi, în mașină, spuse ea hotărât.

– Doamne! gemu el cu exasperare exagerată. Asta a fost cea mai scurtă lună de probă din câte am cunoscut. Oricum, faci ce vrei...

– N-am spus că renunț la post. Doar că n-am de gând să stau aici, în... camera asta.

– În bordel. Ai mai spus o dată cuvântul ăsta, nu trebuie să te rușinezi. Atunci, unde o să locuiești? Nu pot să-mi las bucătarul șef să doarmă în mașină, în parcare, iar camera mea e cam neîncăpătoare pentru amândoi...

– Încetați! țipă ea. N-o să vă las să mă umiliți întruna.

– Vai, dar cum să fac așa ceva?! Vino să-ți arăt ceva, spuse el și apucând-o de mână deschise o ușă care ascundea o chicinetă utilată modern. Uită-te și aici, continuă el deschizând altă ușă în spatele căreia se aflau un televizor și o combină stereo. Vezi, domnișoară Ryan! Am montat chiar și un sistem modern de securitate. Ce vrei mai mult? Am făcut tot ce am putut ca să asigur confortul angajaților mei. N-o să-mi cer acum iertare pentru ce a fost localul înainte. Eu mi-am făcut datoria. Ai putea și tu să treci peste istoria lui și, pentru binele tău, să nu-ți mai imaginezi tot felul de prostii!

Apoi îi eliberă mâna și inspiră adânc, trăgându-și sufletul.

– Ei, continuă el, asta a fost ultima ta ocazie să alegi. Ori pleci, ori te îmbraci și cobori să pregătești masa de prânz.

Justine nu mai apucă să replice, că Wyatt se întoarse cu spatele și trânti ușa în urma lui, lăsând-o cu gura căscată.

Justine privi în jur văzându-și imaginea reflectată în oglinzile generoase de pe pereți. Era furioasă și asta i se citea pe chip. Ochii îi căpătaseră o nuanță incredibilă de verde.

Brusc, o pufni râsul. Se trânti pe pat și se tăvăli ținându-se cu mâinile de burtă. O dată cu plecarea lui Wyatt Burns, toată timiditatea și stânjeneala îi pieriseră. Acum situația i se părea teribil de amuzantă.

După ce se potoli respiră adânc și analizează la rece situația. La post nu voia să renunțe. Cu Wyatt Burns nu se punea problema să doarmă. În parcare? În nici un caz! Și, în fond, camera aceea avea un aer senzual, romantic chiar. Trebuia să coboare ca să pregătească dejunul.

În drum spre bucătărie luă cu ea o valiză de lemn în care-și ținea ustensilele ei de care nu se putea lipsi – cuțite, o tigaie pentru omletă, o tigaie pentru sosuri și alte ustenile pe care le păstra cu sfințenie, încă de pe vremea când era elevă.

Ajunghând în bucătărie privi câteva momente în jur obișnuindu-se cu felul în care erau aranjate ariile de preparare. Apoi dădu din cap cu satisfacție, întrebându-se

cine era autorul proiectului. Probabil Wyatt Burns angajase un arhitect strălucit. Nu părea genul de om care să se mulțumească cu calitatea a doua.

– Ceea ce ar fi demn de reținut și-n cazul meu, murmură ea luând un meniu legat în piele și așezându-se pe un scaun în biroul bucătarului șef, poziționat strategic într-un colț al bucătăriei.

Meniul conținea feluri de mâncare tradițională englezească – supe Cheshire, Ballymoney, budinci cu carne Yorkshire, Lancaster... Justine răsuflă ușurată. Știa foarte bine să gătească felurile acelea de mâncare, ba chiar ar fi putut îmbunătăți lista. Meniul restaurantului „La Wyatt” conținea doar rețetele de bază.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre cămări ca să vadă ce ingrediente avea la dispoziție. Nefiind sigură dacă Wyatt dorea un dejun sățios sau unul ușor, alege calea de mijloc. Avea să prepare două feluri de mâncare ușoară și un desert.

Desert, dar ce desert? Căută în lista cu meniuri și găsi un jeleu de portocale Boodle. Perfect. Era un desert ușor de preparat și foarte bun.

Alese ca fel principal de mâncare păstrăvul. În timp ce jeleul se răcea, pregăti sosul pentru păstrăv, îl așază într-o tavă și-l puse la cuptorul încins.

Vasele avea să le spele mai târziu. Acum trebuia să se gândească la primul fel de mâncare. Se uită în frigider și văzu o supă gata preparată, dar respinse ideea. Trebuia să pregătească ceva personal.

Își aminti că văzuse în cămară niște ciuperci proaspete și se învioră. Felul de mâncare pe care voia să-l pregătească nu se afla în meniu, dar era o mâncare tradițională englezească și cel mai important era că se făcea foarte repede și era deosebit de gustoasă.

În timp ce tăia, mărunțea și amesteca în mâncare emoțiile începură s-o copleșească. Dacă lui Wyatt Burns nu-i plăcea mâncarea? Goni gândurile pesimiste și așează platourile pe o tavă.

Nu ieși bine pe ușile batante, că se ciocni de un bărbat înalt. Wyatt Burns o prinse la timp, înainte să cadă grămadă peste tava plină cu sosuri și mâncare.

– Ușurel, spuse el bătând-o pe umăr. Vino după mine. Vom dejna în „Casa Senioriei”. Vezi dacă am aranjat bine masa, spuse el luându-i tava din mână.

Justine se supuse în tăcere, zâmbind cu plăcere la vederea mesei acoperite cu o pânză de damasc bleu pe care erau așezate farfurii de porțelan bleumarin cu alb și tacâmuri cu design modern, argintii. Debarasă tacâmurile, farfuriile și paharele care erau în plus și-l chemă pe Wyatt.

– Vă rog, luați loc, spuse Justine, în timp ce el îi ținea galant scaunul ajutând-o să se așeze.

Mușcându-și buzele cu nervozitate, așeză mâncarea în farfurii cât mai artistic și-l servi mai întâi pe Wyatt.

Wyatt desfăcu o sticlă cu Riesling pe care o așezase din timp în frapiera cu gheață de lângă masă.

– Nu știu ce ai pregătit, dar sunt convins că vinul ăsta merge perfect cu orice.

Justine așteptă ca Wyatt să înceapă să guste din mâncare primul, apoi se apucă și ea de mâncat, e drept, mai mult cu noduri. Toată atenția îi era îndreptată spre fața lui Wyatt, încercând să-i ghicească reacțiile.

Dar el nu făcu nici un comentariu privitor la mâncare. Începu să discute diverse aspecte ale vieții urbane, care curând o relaxară pe Justine. După primul fel, el nu făcu nici un gest s-o ajute pe Justine. Așa că ea duse singură farfuriile la bucatărie și se întoarse cu felul doi. Și de data asta Wyatt o ajută să se așeze pe scaun. Era un bărbat educat și Justine nu se aștepta ca el să se poarte altfel.

Era mulțumitor să-l vadă curățând practic farfuria de toate resturile de mâncare. Dar asta nu spunea nimic. Poate că el era pur și simplu flămând.

După ce terminară de mâncat și desertul, Justine aduse cafelele pe care le băură în bar, pe o canapea, lângă

fereastră. Când Wyatt îi oferă o țigară, ea nu refuză. Nu obișnuia să fumeze, dar de data asta simțea nevoia s-o facă.

Nu se mai simțise atât de nesigură pe ea de când își dăduse examenul de bucătar la Paris.

Trase câteva fumuri, luă o gură de cafea constatând că e groaznică, și se întrebă de ce Wyatt continua să evite subiectul care o ardea cel mai tare.

În cele din urmă nu mai rezistă și împingând cafeaua mai încolo, îl privi în ochi și-l întrebă:

– Ei?

– Ei... ce? se prefăcu el că nu înțelege.

Justine se înroși. Își bătea joc de ea?

– Ce părere aveți?

– Ce părere crezi că am?

– De unde să știu!? strigă ea cu frustrare. Am crezut că...

Crezuse că Wyatt nu-și făcuse nici o părere. Sau, oricum, nu una favorabilă. Dar ar fi trebuit să-i spună în față, nu s-o lase să se frământa așa.

– Nu bănuiești, nu? întrebă el.

– Nu, recunosc eu.

– Presupun că tot ce vrei să afli e părerea mea despre felurile de mâncare...

- Strălucită deducție! Își pierdu ea controlul.
- Da, sunt bun la asta, fu el de acord. În schimb, tu ai avea nevoie de câteva lecții.
- Lecții?! sări ea în picioare.
- În ceea ce privește încrederea în tine, nu felul în care gătești, o liniști el. Doamne, Justine, ai mâncat același lucru ca și mine și nici măcar n-ai simțit gustul!
- Vă ascult, spuse ea încrucișându-și brațele la piept în semn de așteptare.
- Bine, spuse el, îmi place cum gătești. Sosurile au fost excelente. Păstrăvul și desertul le-ai gătit perfect. Nu știu însă ce a fost primul fel. Nu l-am recunoscut, dar mi-a plăcut cel mai mult.
- Justine zâmbi fără să vrea.
- Te întreb dacă primul fel este unul tradițional, ca să pot să-l adaug în meniu.
- Da, e un fel de mâncare tradițional englezesc. E o rețetă de familie, veche de peste o sută de ani. O știu de la mama. Nu știu cum se numește. Mama îi spunea „Ciuperci perpelite”.
- Hmmm, ce mai nume! Dar de fapt ce e?
- Păi, după cum îi spune și numele, e o mâncare de ciuperci...

Justine se opri brusc, văzând figura îngrozită a lui Wyatt.

– Ce e? Ce ați pățit? Întrebă ea speriată.

– Urăsc... ciupercile... reuși el să îngaime, roșu la față.

Justinei îi veni în minte imaginea lui Wyatt Burns curățând farfuria de mâncare și nu mai reuși să se abțină. Buzele începură să-i tremure și izbucni într-un râs incontrollabil.

Râdea cu lacrimi și cu cât furia creștea pe figura lui Wyatt Burns, cu atât ea nu se mai putea opri din râs. Se părea că simțul umorului ei era mai puternic decât simțul de conservare.

Când ea se mai potoli și se trânti pe fotoliu epuizată, Wyatt spuse, abia abținându-se să nu țipe:

– Nu mi s-a părut nimic amuzant în ce am zis.

– Ba da, oftă ea obosită de atâta râs. Ați spus că nu v-au plăcut ciupercile, dar când n-ați știut ce sunt, le-ați terminat dintr-o suflare.

Apoi izbucni din nou în râs, punându-și de data asta mâna la gură ca o școlăriță temătoare să n-o pedepsească profesorul. Doar că ea risca să-și piardă slujba, nu să fie admonestată de un profesor.

– Domnișoară Ryan, spuse Wyatt printre dinți, cred că-mi pui răbdarea la încercare.

– Pe naiba! se supără ea. Domnule Wyatt Burns, mi se pare că nu știți ce vă place și dacă așa considerați că trebuie să conduceți un restaurant, nu știu cum ați rezistat până acum. Ați gustat ciupercile mele și v-au plăcut. Nu! Nu le-ați

gustat, ci le-ați mâncat pe toate, până la una. Și acum îmi spuneți că nu vă plac ciupercile. Nu mai înțeleg nimic...

– Hai, continuă, spuse el. Acuză-mă și de lipsă de simț al umorului. Sau mai întâi mai faci o pauză de râs isteric?

Justine simți vorbele lui ca un duș rece. Începu să tremure de indignare. Dar în secunda următoare Wyatt Burns o cuprinse de încheieturile mâinilor și o lipi de pieptul lui. Buzele lui le striviră pe ale ei.

Justine se abandonă involuntar în brațele lui, luată prin surprindere. Nu mai putea să respire, nu mai putea să se miște, nu mai putea nici măcar să gândească. În schimb toate simțurile ei erau alertate de izbucnirea lui pasională neașteptată.

Justine nu mai fusese nicodată asaltată în felul acela. Nu putea să lupte. Nu putea decât să se supună dominației lui.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, se termină. Justine aproape își pierdu echilibrul. Totul în jurul ei se învârtea cu viteză amețitoare.

– Cum ți se pare simțul meu al umorului, Justine? Întrebă el cu voce joasă, fără s-o mai atingă, dar dominând-o cu privirile.

Justine se strădui să-și recapete suflarea. Nu-i venea să creadă că se simțea atât de... abandonată. Apoi, când îl privi în ochi, văzu o sclipire batjocoritoare. Râsesse de ea, nimic mai mult. Felul pasional în care o sărutase, grație talentului lui actoricesc, fusese foarte veridic.

- Personal, prefer ciupercile, încercă ea să glumească.
- Personal, te prefer pe tine, spuse el calm. Și în ceea ce privește ciupercile, poate o să-mi dezvolt gustul pentru ele.
- Ar fi bine. Deși unele ciuperci pot fi otrăvitoare.
- Și femeile sunt, spuse el și-i întinse brusc mâna dreaptă. De mâine dimineață ești bucătarul meu șef. Cred că o să ne înțelegem bine.
- Hmmm... adică... da... desigur... mulțumesc, se bâlbâi ea prinzând cu lipsă de convingere mâna lui întinsă.

– Perfect! O să chem pe cineva care să spele vasele. Tu să fii gata la ora șase pentru cină. Să nu te gândești să mai gătești vreo specialitate personală, mai adăugă el, apoi se ridică în picioare și plecă, lăsând-o fără replică.

Justine se trânti între pernele moi ale canapelei, amețită de cele întâmplare. Parcă trăise un vis – se angajase, i se dăduse o cameră care odată fusese un bordel, și fusese sărutată de noul ei șef.

Faptul că Wyatt nu mai era acolo o ajuta să evalueze mai rațional situația în care se afla. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai incredibilă. I se părea ciudat ca un director de restaurant să nu-și dea seama ce mănâncă.

Atunci ce se întâmplase? Își bătuse joc de ea? Dar în ce scop? Voia să vadă cum reacționează în fața unui client nemulțumit, sau ce?

Justine se întrebă dacă scena cu sărutul fusese bine pusă la punct încă dinainte. Nu prea credea. Wyatt Burns nu părea genul de om care să recurgă la șiretlicuri ca să sărute o femeie. Se vedea că în domeniul ăsta avea experiență.

– O experiență bogată, își spuse ea admirativ, în șoaptă, atingându-și buzele nostalgic. Ce tupeu! se enervă ea brusc.

Dar de ce se enerva? Nu era vorba decât de un simplu sărut, și acela dat în glumă, dar fusese mai încărcat de senzualitate decât orice avans care i se făcuse până atunci din partea unui bărbat – chiar și de la Paris!

Dar trebuia să-și dea seama că nu fusese decât o simplă joacă. Deși izbucnirea lui nervoasă, atunci când aflase că mân-case ciuperci, i se păruse sinceră.

Era periculos să-i dea prea multă libertate unui bărbat ca Wyatt Burns. Trebuia să fie mai atentă cu el, să nu-i mai dea idei.

– Iartați-mă, doamnă, îi întrerupse gândurile o voce timidă.

Justine privi și văzu în fața ei o tânără înaltă și slabă, cu părul negru.

– Da? zâmbi Justine.

– Domnul Wyatt m-a trimis să spăl vasele, spuse ea cu privirile în pământ.

– Înțeleg. Dar nu ți-a zis să-mi spui și cum te cheamă?

– Păi... nu, ezită ea.

Fata nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani, dar era mai înaltă decât o fată de vârsta ei. Și era atât de timidă!

– Ei, nu putem să lucrăm împreună dacă nu știu cum te cheamă, spuse Justine cu blândețe. Pe mine mă cheamă Justine.

– Da, domnișoară Ryan. Domnul Wyatt mi-a spus.

– Și lucrezi aici?

– Da, la bucătărie. Vreau să ajung bucătăreasă... ca dumneavoastră... într-o zi.

– Înțeleg. Atunci hai să ducem vasele murdare la bucătărie și să discutăm despre asta în timp ce le spălăm, bine?

– Oh, nu! Eu trebuie să spăl vasele.

Justine zâmbi cu înțelegere, amintindu-și cât de timidă fusese și ea pe la cincisprezece ani. Dar nu înțelegea de ce fata nu-i putea spune pe nume.

O ajută să strângă vasele, amintindu-și că prima oară când ea o făcuse, fusese atât de emoționată încât spărsese câteva farfurii.

– Te descurci? întrebă Justine.

Fata dădu afirmativ din cap și porni în urma ei spre bucătărie. Justine se așeză pe un scaun și o privi cum spăla vasele. De două ori încercă s-o ajute, dar fata n-o lăsă.

– Se supără domnul Wyatt, spuse ea.

Justine se gândi s-o mai întrebe încă o dată cum o chema, dar îi era teamă să n-o sperie definitiv.

– Mă cheamă Parthenia, spuse fata pe neașteptate. E un nume urât, nu-i așa?

– Ba nu. Ești grecoaică?

– Da.

– Și ce înseamnă Parthenia în grecește?

– „Frumoasa virgină”. Sau cel puțin așa mi-a spus tata. El e grec și-l cheamă Sebastian. Dar numele lui nu-i așa de urât ca al meu.

O dată discuția începută, Partheniei îi trecu timiditatea. Îi depănă Justinei povestea vieții ei, visele ei, ce-i plăcea și ce nu-i plăcea la „Wyatt”, despre faptul că ceilalți colegi de serviciu o porecliseră „Possum”. În final, Justine trase o concluzie. Possum avea convingerea că soarele răsărea și apunea o dată cu Wyatt Burns.

În timp ce urca scările spre camera ei, Justine se gândi că era normal așa. Poate că și ea, la vârsta Partheniei, ar fi gândit la fel. Dar probabil n-ar fi fost chiar atât de naivă ca aceasta, să creadă că eroii sunt invincibili.

Justine își petrecu ziua aranjându-și garderoba în dulap, făcând un duș și distrându-se atunci când își vedea imaginea reflectată în zecile de oglinzi de pe pereți.

– Dacă aș fi fost narcisistă, camera asta mi s-ar fi părut un vis, își spuse ea ieșind de sub duș și îndreptându-se spre pat, cu un prosop în jurul ei. Avantajul e că pot să văd cum îmi stă slipul de baie.

Alese o rochie de seară neagră, care în oglinzile acelea părea și mai provocatoare decât era în realitate. O clipă se sperie, amintindu-și de scena în care Wyatt Burns o sărutase. Dacă el o vedea îmbrăcată așa, poate credea că-i luase în serios sărutul. Se gândi să se schimbe. Dar nu avea cu ce. Garderoba ei modestă nu conținea decât o singură rochie de seară în care ar fi putut cina onorabil alături de un bărbat ca Wyatt Burns.

Abia apucă să-și termine coafura, că auzi o bătaie ușoară în ușă. Luă în grabă de pe pat poșeta asortată cu pantofii, și deschise ușa.

– Sunteți punctual, constată ea privindu-și ceasul de la mână și închizând repede ușa în urma ei.

– Tot nu te-ai obișnuit cu oglinzile? zâmbi el observând gestul ei grăbit de a se feri de zecile de oglindiri provocatoare din apartament. N-ai imaginație. Îți dai seama ce efect ar avea oglinzile astea asupra vieții tale amoroase?

– Când va veni ziua în care o să am nevoie de o astfel de stimulare, o să mă las de... „meserie”. Dacă v-ați fi interesat mai bine despre istoria unor asemenea stabilimente, ați fi aflat că nu fetele aveau nevoie de stimulări, ci domnii în vârstă, care le plăteau.

– Cred că ai văzut prea multe filme, râse el. Dar, parțial, ai dreptate. Banii sunt un stimulent sexual incredibil pentru femei.

– Pentru anumite femei, poate, îl corectă ea. Și dacă dumneavoastră n-ați avut parte decât de asemenea femei, vă deplâng, domnule Burns.

– Asta-i ultimul lucru de care am nevoie. De mila unei femei.

Pe Justine n-o deranja tonul arogant, ci atitudinea lui misogină. Ce avea el împotriva femeilor? Le detesta? Se temea de ele? De ce? Îl răniseră? Poate că acesta era călcâiul lui Ahile al lui Wyatt Burns.

Din fericire, el schimbă subiectul, și Justinei îi ieșiră din minte întrebările la care dacă ar fi încercat să găsească un răspuns, și-ar fi prins urechile. Coborâră scările discutând despre vreme și ieșiră afară, unde-i aștepta o mașină luxoasă.

– Cum ți se pare mâncarea grecească, Justine?

– Îmi place orice fel de mâncare, atâta timp cât e bine gătită.

– Bine. Asta înseamnă că nu trebuie să schimb rezervarea. S-ar putea să-ți placă restaurantul pe care l-am ales. O să ai o... surpriză.

– Abia aștept să văd despre ce e vorba.

În timpul călătoriei spre oraș, care dură în jur de o oră, Wyatt îi povesti despre felul în care considera el că tebuie condus un restaurant. Justine îl ascultă cu atenție, dornică să afle ce se aștepta de la ea.

Din exterior, restaurantul era foarte frumos, dar intrând înăuntru, Justine fu impresionată de faptul că decorul reproducea o tavernă grecească autentică.

Chelnerul șef, care semăna mult cu Anthony Quinn din „Zorba grecul”, îl întâmpină pe Wyatt cu familiaritate.

Ce nu înțelegea Justine era cum se făcea că un bărbat care detesta ciupercile, adora mâncarea grecească.

Când le aduseră lista cu meniurile deosebit de scumpe, Wyatt o rugă pe Justine să sugereze ea felurile de mâncare, evitând să menționeze ceva despre ciuperci.

– Sper că știți ce faceți, îl avertiză ea. S-ar putea să mă las dusă de val.

– Perfect. Sunt înfometat.

Justine alege *tyropita*, *dolmades*, *sofrita* și ca desert, *svingi*. Toate astea le gustase odată, când făcuse o călătorie în insula Corfu.

Delectându-se cu delicioasele mâncăruri, purtară o conversație ușoară, până când luminile se stinseră anunțând începutul spectacolului. Pe mese mai rămăseseră aprinse lumânări, care dădeau o atmosferă romantică.

Justine privi plină de curiozitate spre scenă, admirând dansatoarea care tocmai își făcuse apariția pe o melodie tradițională grecească, și-i scăpă furculița din mână.

Capitolul 3

– Nu pot să cred, șopti ea privind-l pe Wyatt.

Dar privirea lui zâmbitoare îi spunea că ceea ce vedea era adevărat. Dansând cu frenezie pe niște ritmuri amețitoare, pe scenă se producea Possum!

Justinei nu-i venea să-și creadă ochilor. Parthenia-Possum, „frumoasa virgină”, dansa uluitor! Unde îi dispăruse timiditatea de mai devreme? Dacă în bucătărie i se păruse o adolescentă timidă, acum era o femeie în toată puterea cuvântului! Toți bărbații se întorseseră s-o privească admirativ.

Chiar și Wyatt. Și, Doamne, gândi Justine, privind-o cu atenție pe tânără, Parthenia dansa pentru Wyatt Burns. Mișcările ei provocatoare îi erau adresate. Iar el... Ochii lui străluceau încurajator, iar când Parthenia își termină

evoluția, înclinându-se adânc cu fața la el, Wyatt aplaudă cu entuziasm și aruncându-i zâmbete admirative.

– Ți-a plăcut? întrebă Wyatt întorcându-se spre Justine.

De data asta strălucirea din ochii lui pălise.

– Da, dar... a fost cam...

– Prea provocator pentru gustul tău? Nu mă surprinde.

– Nu neapărat, dar mă mir că...

– Cred că înțeleg ce vrei să spui, zise el și se întoarse spre un chelner și-i șopti ceva la ureche.

Chelnerul plecă și după câteva minute se întoarse însoțit de Parthenia.

– Wyatt! Vai, ce bine că ai venit! Cum ți s-a părut spectacolul? exclamă tânăra aruncându-și brațele în jurul gâtului lui.

– Minunat, Poss, spuse el fără să-i respingă îmbrățișarea familiară. Ai evoluat la fel de bine ca în după-amiaza asta. Ia să văd, care postură te prinde mai bine?

Parthenia se transformă sub ochii îngroziți ai Justinei într-o adolescentă timidă. Acum semăna cu fata care spălase vasele în bucătărie.

– Nebună mică! râse Wyatt. Nu-i de mirare că bieteii Justine nu i-a venit să-și creadă ochilor când te-a văzut în seara asta. Ar trebui să-i spun lui Sebastian să-ți dea o mamă de bătaie!

– Nu, vă rog... se prefăcu Parthenia îngrozită. Vă rog, domnule Wyatt, nu-i spuneți tatei...

Fata își juca atât de bine rolul, încât chiar și Justine zâmbi uitând pentru o clipă că fusese păcălită.

– Sunt rea, nu-i așa? chicoti ea întorcându-se spre Justine. Iartă-mă. Aș mai sta cu voi, dar acum trebuie să plec.

Apoi dispăru în mulțime.

– Poss, nebuna asta mică, e o diavoliță împielită, spuse Wyatt privind în urma fetei. Îmi pare rău că te-a păcălit, dar nu știam c-o să înceapă să se prefacă încă de la prima voastră întâlnire.

– N-ai de ce să te scuzi, spuse Justine. Vreau să știu doar de ce spală vasele. Fata asta e o actriță talentată.

– Încă nu l-ai cunoscut pe Sebastian. Toată familia e așa.

– Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Încă nu. Acum vei vedea o altă față a lui Possum.

Justine se întoarse spre scenă și o văzu pe Parthenia, de data asta cu o chitară în mână. Se așeză pe un scaun înalt, așteptă să se facă liniște, și începu să cânte un cântec de dragoste.

Vocea ei era ca o vrajă. Deși nu înțelegea cuvintele, Justine simțea încărcătura lor emoțională. Închise ochii și se lăsă vrăjită de dulceața acordurilor.

Cineva îi atinse mâna dreaptă pe care și-o ținea pe masă. Deschise repede ochii și-l văzu pe Wyatt ținând-o de mână, stând cu ochii închiși, trăind melodia cu intensitate.

Primul ei impuls fu să-și retragă mâna. Apoi își schimbă intențiile și închise și ea ochii.

Nu-și dădu seama când se termină cântecul. Melodia părea să continue la nesfârșit. În cele din urmă, simțind mâna lui Wyatt că se desprinde de a ei, deschise ochii și-l văzu aplaudând cu ochii la ea.

– Înțelege grecește? întrebă el.

– Nu.

– Păcat.

– De ce? La urma-urmei, mesajul mi s-a părut destul de clar.

– Nu știu cum ai descifrat tu mesajul. Am remarcat că ai ținut ochii închiși tot cântecul.

– Și ce e rău în asta?

– Poate că ar fi mai bine să plecăm, schimbă el subiectul. Mâine o să ai o zi grea și ai nevoie de somnul de frumusețe.

Justine nu putu să protesteze și după ce Wyatt achită nota de plată, ea fu gata de plecare.

Wyatt conduse cu viteză pe drumul de întoarcere. Nu vorbi prea mult, cel puțin până depășiră aglomerația din centru.

– Sper că nu ești supărată pe Possum, spuse el în cele din urmă. A făcut o greșală în după-amiaza asta, și-mi cer scuze pentru comportamentul ei, dar, recunoaște... e unică.

– Cu siguranță, fu ea de acord.

– Dar tot nu înțeleg de ce muncește în bucătărie, când are un asemenea talent. Ar putea să devină o actriță de succes.

– N-o lasă Sebastian. Cu excepția spectacolului din restaurant. Am încercat să-l conving chiar și eu, dar n-am reușit să-l fac să înțeleagă.

– Ar fi mare păcat ca fiica lui să-și irosească talentul. Dar de ce n-o lasă?

– În cazul lui misoginismul e la un grad mai ridicat. Possum e greu de ținut în frâu și așa. Lui Sebastian îi e teamă că dacă o lasă să devină actriță, o s-o ia razna. Sincer să fiu, îl înțeleg, dar nu sunt total de acord cu el.

– Asta înseamnă că sunteți mai puțin misogin decât el? N-aș fi crezut, râse ea.

– Te cred, zâmbi el cu subînțeles. Dar te sfătuiesc să nu mai judeci oamenii după aparențe. Și mai ales, nu mă provoca. Și așa, fără să te străduiești, reușești s-o faci...

– Nu vă înțeleg, domnule Burns.

– Uite ce e. Hai să lăsăm politetea la o parte. Deja am petrecut o seară împreună. Poți să-mi spui pe nume, de acord?

– Bine... Wyatt. Dar tot nu... mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce întrebare?

- Că nu înțeleg de ce spui că te provoc...
- Sigur că nu înțelegi. Dar hai s-o lăsăm baltă. Hai să revenim la misogini și misoginism. E o sabie cu două tăișuri. De exemplu, tu, după ce o să te căsătorești, o să renunți la carieră?
- Nu m-am gândit niciodată serios la căsătorie, minți ea.
- Atunci gândește-te acum, ridică el din umeri. Mai avem timp până acasă.
- Dar nu mă interesează asta, încercă ea să se eschiveze.
- Ei, hai acum... Nu știu de ce ești așa încăpățânată. S-ar putea să-l găsești pe bărbatul visurilor tale și mâine, dacă nu l-ai găsit până acum. Și atunci? Ai accepta să rămâi acasă, „la cratiță”, dacă pot spune așa, renunțând la cariera pentru care ai făcut atâtea sacrificii?
- Nu-i chiar așa de simplu de răspuns la întrebarea asta. Dacă, de exemplu, el e un fermier?
- Câți fermieri crezi că se ascund la mine în bucătărie? glumi el. Hai să fim mai realiști. Dacă ar fi proprietar de restaurant, ca mine?
- Justine se cutremură vizibil. Spera doar ca el să nu-i fi observat reacția. De ce avea bărbatul acesta un asemenea efect asupra ei? Abia îl cunoscuse.
- Nu știu cât de realiști suntem, râse ea. Nu pari genul de bărbat care să vrea să se însoare.

– Te-am avertizat să nu te mai grăbești să tragi concluzii, spuse el întorcându-se spre Justine și privind-o drept în ochi. De unde știi tu că nu sunt căsătorit?

– Atunci, cu atât mai ridicolă mi se pare întrebarea ta, spuse ea sperând ca Wyatt să renunțe la subiect.

După încă un sfert de oră de tăcere, Wyatt spuse:

– Tot n-ai de gând să mă întrebi?

– Ce să te întreb?

– Dacă sunt căsătorit, desigur. Știu că te gândeai la întrebarea asta. Ți-am citit-o în priviri.

– Nu-i adevărat, minți ea. Mi-e destul de clar că ești burlac. Și chiar dacă ai avea o soție, mi-ar fi tare milă de ea.

– Milă? Asta mi se pare interesant. Dar tot nu mi-ai pus întrebarea.

– Nici nu mă interesează.

– Bine, spuse el calm. Presupunând că n-aș fi căsătorit și te-aș cere pe tine de soție, ai continua să muncești?

– Bineînțeles că da! strigă ea la capătul răbdării. Ce te-ai aștepta să fac? Să stau toată ziua și să mă admir în „sala oglinzilor”?

– Și când ar veni pe lume copiii? I-ai ține printre tigăi ca să-i supraveghezi și să le dai o educație?

– Doar după ce ar fi suficient de mari încât să mă poată ajuta la spălat.

– Sper că gătești mai bine decât glumești. Doamne! Cu tine și cu Possum, bucătăria mea ar fi o casă de nebuni!

– Ei, dacă vrei să te răzgândești în ceea ce mă privește, e timpul s-o faci acum. Ne-am oferit unul celuilalt câte o masă, așa că suntem chit.

– N-ar trebui să mai mănânci niciodată mâncare grecească, glumi el. Îți strică dispoziția.

– Ce știi tu despre dispoziția mea?

– Nici n-o să aflu vreodată, dacă tu refuzi să-mi răspunzi la cele mai elementare întrebări. Ce, ți-e teamă că dacă ai afla mai multe despre mine, ai ajunge să mă placi? o provocă el.

– Dar te plac, spuse ea cu lejeritate exagerată. Mă enervează doar că-mi pui întrebări irelevante.

– Căsătoria nu-i un lucru irelevant, spuse el ridicând tonul.

– Când pui problema căsătoriei dintre noi, este! ți-pă și ea. Dacă te interesează atât de mult subiectul ăsta, de ce nu stai de vorbă cu... cu Possum!

– Aha! Abia acum îți dai arama pe față, spuse el insinuant. Ia întoarce-te spre mine să-ți văd culoarea ochilor, dragă Justine.

– Ba nu! Și cum îndrăznești să pretinzi c-aș fi... geloasă? E cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată! strigă ea sufocându-se de frustrare.

– Protestezi cam mult... spuse el calm.

„Lua-l-ar naiba!” își spuse ea întorcându-se cu fața spre geamul din dreapta ei. Nu mai voia să-l vadă sau să-l audă. Era atât de... nesuferit.

– De fapt, continuă el liniștit, fiind sigur că Justine îl asculta, nu m-ar deranja dacă ne-am căsători și tu ai continua să muncești. Dar asta numai până când s-ar naște copiii. M-aș mulțumi cu doi. Bine, dacă ar fi după mine, aș vrea patru. Sau sunt prea mulți?

Justine se prefăcu că nu-l mai aude, dar Wyatt continuă:

– Nu, patru ar fi cam mulți. Dacă ai naște de două ori gemeni, ar fi altceva. Ai avut gemeni în familie, Justine? Da? Nu? Poate? Doamne, ce bine ar fi dacă ți-ar moșteni dispoziția în care ești acum. Îmi place când taci. Îi și văd jucându-se pe genunchii tăi într-o noapte friguroasă de iarnă, la gura sobei...

– Taci! La naiba! Taci! strigă ea privindu-l cu ochi verzi de furie.

– Așa e mai bine. Nu-mi plac femeile prea docile.

– Dacă n-ai fi acum ocupat cu condusul mașinii, ți-aș arăta eu docilitate!

– Vreau fapte, nu vorbe! spuse el cotind brusc și parcând mașina pe marginea drumului.

Justine se retrase cât mai departe de el, cu ochii măriți de groază. Ce voia Wyatt de la ea? Dar el se sprijini cu spatele de portieră și-și încrucișă brațele la piept așteptând.

Rămaseră nemișcați multă vreme, privindu-se ochi în ochi. Wyatt fu cel care rupse tăcerea.

— Hmmm, pufni el pornind motorul și intrând pe autostradă.

Apoi nu mai discutaă mare lucru. Wyatt își aprinse o țigară și o întrebă pe Justine dacă-i era frig, atunci când deschise geamul. Justine spuse că nu, doar că o deranja fumul de țigară.

Se întrebă cum se așteptase Wyatt să reacționeze, atunci când oprise mașina. Să-i sară în brațe? Să-l strângă de gât? Să facă o criză de isterie? Să plângă? Nu știa.

Acum se simțea mai liniștită. Era ca și cum îl pusese la punct, nereacționând în nici un fel.

Cu ajutorul unei telecomenzi Wyatt deschise ușile garajului restaurantului. Apoi o ajută să coboare din mașină.

Atingerea lui o făcu să tremure ca o adolescentă. Wyatt o conduse prin curtea interioară spre clădire, la o intrare de serviciu.

— Noapte bună, fură singurele cuvinte pe care i le mai adresă el când se despărțiră, ajungând în fața apartamentului ei... exotic.

— La naiba! La naiba! șopti ea printre lacrimi, privind-și chipul reflectat în oglinzi, după ce rămase singură și închise ușa cu cheia.

Era dezamăgită, era frustrată, era confuză. Ce făcuse? Cu ce greșise? De ce era atât de imposibil Wyatt? Și de ce-i plăcea atât de mult de el?

— Ce urât s-a terminat o seară atât de frumoasă, gemu ea. De ce? Oh, Wyatt Burns, te urăsc! Ești arogant și egoist! N-o să mai pregătesc niciodată mâncare pentru tine! Nu meriți nici măcar ciuperci otrăvite!

Își smulse supărată hainele de pe ea și le aruncă într-un colț al încăperii, apoi se duse la baie unde se demachie. Întâlnindu-și în oglindă ochii verzi înfuriați, pufni dezgustată. Wyatt Burns nu merita atâta atenție!

Apoi se întoarse în cameră și se aruncă în patul imens. Credea că n-o să pună geană pe geană toată noaptea, dar după cinci minute, adormi epuizată.

Se trezi în zori, dezorientată. Se duse la baie și făcu un duș. Când se întoarse în cameră cu un prosop deasupra sânilor, o bătaie ușoară în ușă o făcu să tresară. Nu cumva era Wyatt?

— Cine e? întrebă ea.

— Possum, veni răspunsul.

Justine oftă ușurată și deschise ușa primind-o pe dansatoarea-cântăreață-ajutor de bucătar în cameră. Possum intră cu timiditate, ducând pe brațe o tavă plină cu mâncare.

– Deci asta e faimoasa cameră a oglinzilor, spuse ea făcând o piruetă și privind admirativ pereții. Doamne, trebuie să ai mare curaj să trăiești într-un loc ce te reflectă în fiecare secundă. Eu n-aș suporta să locuiesc aici.

– Deocamdată, încerc să mă acomodez.

– Uite, Wyatt m-a rugat să vin să-ți aduc micul dejun.

– Poftim?

– Micul dejun – pâine prăjită, cafea, chestii de genul ăsta. Chiar și ceai. Nu știa ce preferi.

– Perfect. Aș fi dat orice pentru o cană cu ceai. Hai, nu vrei să-mi ții de urât? Asta în caz că n-ai altceva de făcut.

– Sigur. Acum n-am treabă. Și parcă aș mai bea și eu o cafea.

– Doamne, nu pot să mănânc toate astea, spuse Justine privind farfuriile pline cu șuncă, mezeluri, ouă prăjite, briose, *croissante* și tot felul de alte bunătăți.

– Mănâncă ce poți. Ah, Justine, voiam să-mi mai cer încă o dată iertare pentru comportamentul de ieri. Pur și simplu n-am putut să mă abțin. Când ai aflat ai rămas pur și simplu...

– Cu gura căscată? Da... spuse ea mestecând, cu gândul departe. Așa e.

– E numai vina mea. Am un simț al umorului teribil – toată lumea spune asta. Crede-mă, când ți-am prins

privirea atunci când m-ai văzut prima oară pe scenă, am crezut c-o să leșini. Și Wyatt mi-a aruncat o privire... Dacă ochii ar putea ucide, n-aș mai fi aici cu tine, la o cafea.

Wyatt? Justinei i se păruse că privirile pe care le aruncase Wyatt lui Possum fuseseră tandre și admirative, în nici un caz ucigăse.

– Așa e, continuă Possum. Câteodată, Wyatt n-are deloc simțul umorului. Sau are un simț al umorului mult diferit de al meu. Uită-te și tu la locul ăsta. De ce te-a adus tocmai aici? Ori ca să se distreze pe seama ta, ori ca să-ți arate cât de mult te prețuiește.

– Ciudat, murmură Justine. Mie mi-a spus că aici au locuit toți bucătarii lui.

– Minte de îngheață apele! râse Possum. Aripa asta e numai a lui Wyatt. Bucătarii locuiau laolaltă cu ceilalți angajați, în aripa destinată personalului. Acum trebuie să-mi iau zborul. Ne vedem la bucătărie. Armand – mâna ta dreaptă – a făcut deja aprovizionarea.

– Perfect. N-o să întârzii tocmai în prima mea zi de lucru. Nu te superi dacă duci tu tava asta la bucătărie? Vin și eu în... douăzeci de minute.

– Nu te agita. Tipul dinaintea ta nu sosea înainte de ora zece. Și asta cel mai devreme. Și nimeni nu se plângea.

– Poate, dar de ce n-a mai rămas aici?

– Asta n-are nici o legătură cu plecarea lui. E altă poveste. Lui Wyatt i se părea că-i dă prea mare atenție Gloriei – Gloria Calder e șefa de sală, care de altfel își merită postul. Nimeni nu s-a mirat când s-a mutat în camera de alături, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun. Oricum, trebuie și ea să apară înapoi, la muncă, pe săptămâna viitoare. A plecat în vacanță, curând după ce Wyatt l-a concediat pe fostul bucătar. Abia aștept să-i văd figura când o să te vadă! zâmbi ea răutăcios, îndreptându-se spre ușă cu tava în mână.

Justine nu se mai strădui să răstălmăcească vorbele lui Possum. Se grăbi spre dulap și se schimbă în hainele de lucru.

Ziua trecu repede, începând cu prezentările. Justine știa că pentru a rezista acolo, trebuia să se adapteze, să se obișnuiască cu figurile nefamiliare care forfoteau în jurul ei, respectând rutina zilnică. N-ar fi fost inteligent din partea ei dacă ar fi început prin a da ordine și a face pe șefa, deși asta era una din prerogativele ei.

Mâna ei dreaptă era un bucătar canadian de origine franceză, pe nume Armand Duplessis. Din clipa în care-l cunoscuse, Justine știa că va avea probleme cu el. Atitudinea lui era ostilă și Justinei îi era clar că el considera că postul ei i se cuvenea lui.

Nu era surprinzător. Problema era să-l facă să înțeleagă că ea nu-i era dușman.

Cu Possum și cu celelalte chelnerițe, Justine n-avea nici o problemă.

Chelnerul șef fu acela care o surprinse pe Justine. Părea un englez veritabil, după atitudine. Dar când află că-l cheamă Sebastian și e tatăl lui Possum, îl recunoscă imediat.

– Cum vi s-a părut cina de aseară? o întrebase el.

– Zorba! strigase Justine. Tu erai!

Deci el era bărbatul misogin despre care-i vorbise Wyatt.

– Da, doamnă, spusese el. Pot să-mi permit să vă întreb dacă soția mea și-a cerut iertare azi-dimineață de la dumneavoastră?

– Soția?

Justine rămase surprinsă, cu gura căscată.

Brusc, Sebastian se întorsese cu fața spre Possum și începuse să discute, sau mai bine zis să monologheze cu ea în grecește, strigând și fluturându-și mâinile deasupra capului. Jucau o scenetă? Se prefăceau, sau chiar se certau? Justine nu înțelese nimic până-n clipa în care Possum izbucnise în râs și-l sărutase pe... tatăl ei pe gură.

– Nu e dulce? spuse Possum privindu-l afectuos pe Sebastian.

– Sunt, zâmbise el. Bine ai venit în casa de nebuni, Justine. Sper că nu te deranjează prea tare felul în care se manifestă soția mea.

Apoi fiecare se întoarse la treaba lui. Deci Sebastian, Zorba, chelnerul șef de la restaurantul grecesc și de la restaurantul „La Wyatt” era soțul, și nu tatăl lui Possum, Parthenia, dansatoarea... Of! Complicat.

În spatele ei, Armand comentase printre dinți, întrerupându-i gândurile și buna-dispoziție:

– Animalele! Sunt niște animale lipsite de talent!

Și apoi împinsese ușile batante nervos și dispăruse. Imediat după el, intrase Wyatt privind ciudat în urma lui.

– Iar e prost dispus Armand? În fine, murmurase el. Apoi, cu ochi luminoși, o privise pe Justine și o întrebase: Ce faci? Cum ți se pare prima zi de muncă? Te deranjează bucătarul secund?

– Nu, deloc... mințise ea.

– Cred că ar trebui să scap de el cât mai repede. Chiar de mâine o să încep să caut un alt bucătar care să-l înlocuiască.

– Oh, nu trebuie, îi luase Justine apărarea.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac! strigase el enervat. Știu eu mai bine...

– Atunci lasă-mă te rog să pregătesc mâncarea pentru primii clienți! replicase ea întorcându-se cu spatele la el.

Spre mulțumirea ei, Wyatt nu mai intră în bucătărie în următoarele zile – lucru important pentru Justine, care încerca să se familiarizeze cu noul loc de muncă.

Armand, desigur, era acela care-i făcea greutate. Curând se sătură de aroganța lui, dar cui să se plângă? Și, oricum, ea era genul de femeie care-și rezolva singură problemele.

Într-o zi, pe la ora trei, Justine pregătea un fel complicat de mâncare. Îl rugase pe Armand s-o anunțe atunci când avea să sosească mașina frigorifică cu carne. Voia să facă o comandă specială și trebuia să discute personal cu măcelarul.

Bineînțeles că Armand n-o anunță, și Justine își dădu seama abia când auzi motorul mașinii care tocmai plecase. Furioasă, se duse în bucătăria rece, dar nu-l găsi pe Armand. Ajutorii de bucătar roboteau și păreau să nu fi observat nimic. Doar un tânăr îi aruncă o privire sugestivă și-i făcu semn spre ușă.

În dreptul frigiderului era Armand, aplecat asupra unei lăzi pline cu carne proaspătă.

Justine respiră adânc și se îndreptă spre bucătarul secund.

– Cred că am fost destul de clară când ți-am... ordonat... să mă anunți imediat... cum sosește măcelarul, spuse ea cu voce tăioasă, dar cu un ton scăzut.

Surprins de apariția și tonul ei, Armand își îndreptă spatele. Dar privirea lui era la fel de impertinentă ca de obicei.

– Am considerat că nu e cazul să vă deranjez, doamnă, răspunse el cu obrăznicie.

Justine se strădui să nu-și exteriorizeze nervozitatea. În schimb îl privi așa cum privea măcelarul o halcă de carne.

Armand deschise gura să spună ceva, dar Justine îi tăie vorba.

– Îți place să lucrezi aici, Armand? întrebă ea pe un ton cât mai dulce.

– Desigur, spuse el căscând ochii cu uimire. Îmi place foarte mult să lucrez pentru Wyatt.

– Mă bucur, spuse ea din vârful buzelor. E constructiv să lucrezi alături de oameni cărora le place munca lor, pe care o fac cu dăruire și pasiune. Asta păstrează standardele și reputația localului. Chiar voiam să apreciez felul în care ai făcut sosul de la prânz. N-am mai întâlnit așa ceva decât la Paris.

Armand se înroși. Dar Justine nu știa dacă din cauza complimentului, sau pentru că-și dăduse seama că ea ar fi putut să înțeleagă înjurăturile în franceză pe care el le aruncase adesea la adresa patronului și chiar la adresa ei.

Oricum, el nu se așteptase la vreun compliment din partea ei, așa că-l surprinsese cu garda jos, vulnerabil.

– Apreciez și felul în care instruiești ajutorii de bucătar, continuă ea. Nu toți bucătarii șef apreciază lucrul ăsta. Mulți se tem să nu fie înlocuiți de cei care vin din urmă. Am cunoscut un bucătar șef la Paris, care nu îndrăznea să-și ia nici măcar o zi liberă, de teamă să nu fie înlocuit de un debutant mai bun decât el. Se temea că instruirea ajutorilor de bucătar putea într-o zi să se întoarcă împotriva lui.

Tăcu câteva secunde, apoi schimbă brusc subiectul.

– Armand, te rog să aduci carnea tranșată și porționată în bucătăria caldă.

Când Justine deschise prima cutie cu carne, crezu că înnebunește de supărare.

– Dumnezeule! Dacă asta e carne de vițel eu sunt... bou. De fapt, cred că asta și e. Carne de bou! Hei, Armand, cu cine crede măcelarul ăsta că are de-a face? Cu niște amatori? N-am de gând să-mi stric reputația servind carnea asta drept carne de vițel. Nu înțeleg cum ai acceptat tu până acum carnea asta. De unde se aprovizionea fostul bucătar? Cred că ar fi cazul să-l punem la punct pe măcelarul ăsta. E o insultă la adresa restaurantului, la adresa noastră... Eu nu pregătesc așa ceva.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă, o aprobă Armand.

– Mă bucur că mă susții, îl încurajă ea. Acum te rog să împachetezi carnea la loc. O vom trimite înapoi.

Apoi Justine se duse în micul ei birou și dădu câteva telefoane. Mai întâi contactă un furnizor pe care-l cunoștea personal, în care avea încredere, și care livra la prețuri mult mai mici. Apoi îi telefonă măcelarului care-i aprovizionase și-i spuse să vină să-și ia marfa, pentru că ea n-o accepta și nici nu se gândea să plătească vreun ban pe ea. Nici măcar pentru livrare.

Într-o oră sosi marfa comandată. Abia spre sfârșitul programului apărură și măcelarul care voise să-i păcălească.

Justine îl rugă pe Armand să încarce toate cutiile înapoi în camioneta frigorifică și ieși să discute personal cu măcelarul.

– Am înțeles că ai o problemă, domniță, o întâmpină măcelarul cu o voce nazală.

– Mda. Carnea asta nu corespunde standardelor restaurantului „La Wyatt” și nici măcar nu-și justifică prețul. Dacă ai fi vândut-o la jumătate de preț, și i-ai fi spus „carne de bou”, ar fi fost altceva. Dar nu accept să fiu prostită în față.

Măcelarul își schimbă imediat atitudinea și începu să se plângă de proprii lui furnizori.

– Nu-i nici o problemă, spuse rece Justine. De acum încolo nu vom mai avea nevoie de serviciile tale, concluzionează ea.

– Stai așa, domnișorică! Am semnat un contract cu patronul dumitale. Ori iei carnea și-mi dai banii, ori ne vedem la tribunal. E clar?

– Mă întreb dacă măcelăria ta are un aviz sanitar în bună regulă. Cu siguranță, camioneta n-are. Și, oricum, contractul cu tine se semnează de către patron săptămânal.

– Pe naiba!

– Ba e așa cum spun eu. Și dacă ții neapărat să ne vedem la tribunal, treaba ta...

– Ascultă, vacă ce ești! răcni el alb la față și cu pumnii strânși, gata să dea în ea.

Armand se apropie sugestiv de măcelarul cel bădăran, ridicându-și mânecile, gata să sară pentru șefa lui, pe care începuse s-o respecte.

– Nu e nevoie, Armand, îl opri Justine punându-i o mână pe braț. N-are rost să-ți murdărești uniforma.

Măcelarul se retrase doi pași înapoi, urcă furios în camionetă și înainte să plece strigă pe geam:

– O să vorbesc eu cu doamna Calder. Și o să vezi tu atunci! Târfă proastă ce ești!

Capitolul 4

După ce camioneta măcelarului dispăru după colț, Justine începu să plângă. Se întoarse, se împiedică, și ar fi căzut dacă Armand n-ar fi prins-o la timp în brațe.

Sprijinul lui n-avea nici o conotație sexuală. O ajută să ajungă în bucătărie, o așeză pe un scaun, și-i dădu un pahar cu apă rece.

În timp ce ea-și ștergea ochii, îl simți pe Armand îndepărtându-se brusc de lângă ea. Justine deschise ochii și înțelese de ce.

– Interesant, spuse Wyatt Burns pe un ton înghețat, sarcastic. Cred că ăsta e un nou fel de mâncare franțuzesc, și oarecum provincial. Să vă reamintesc faptul că-n restaurantul meu se gătesc specialități englezești? Și clienții așteaptă?

– Da... dar... nu înțelegi... nu e ceea ce crezi... se bâlbâi ea.

Armand urmă instrucțiunile lui Wyatt și-și vârî nasul în oale, prefăcându-se că nu mai aude nimic.

— Asta pentru că sunt bătrân și nu mai văd bine? întrebă Wyatt ironic.

— Da! strigă Justine. Măcar dacă m-ai lăsa să-ți explic!

— O să te las. Dar trebuie să fii convingătoare. Și, mai întâi — la treabă! Sau îți cer prea mult, domnișoară Ryan?

— Nu...

— Bine, spuse el și ieși vijelios pe ușile batante.

Justine se puse pe treabă, dar făcu totul condusă de instinct. Minteia îi stătea la Wyatt. Nu-i înțelesese atacul violent. Abia aștepta să-i povestească incidentul cu măcelarul.

De asemenea, se mai gândea și la o schemă care-i implica activ pe ajutorii de bucătar. Voia să-i pună în vedere lui Wyatt și acest lucru.

Când termină de preparat mâncarea din seara aceea, îl lăsa pe Armand să încheie el socotelile din ziua aceea, își scoase șorțul și alergă pe scări, spre camera ei. Se simțea murdară și epuizată, dar hotărâta să-și reîmprospăteze forțele pentru confruntarea cu Wyatt.

Făcu un duș, se schimbă într-o pereche de blugi și un tricou, și, tremurând de emoție, bătu la ușa biroului lui Wyatt.

Când intră dădu nas în nas cu o brunetă înaltă, subțire și foarte elegantă, care o privea de sus, ca pe o insectă.

Mormăi un „bună seara” și se apropie de Wyatt. Dar femeia îi tăie vorba.

– Ne vedem mai târziu, dragă, spuse ea pe un ton senzual, în timp ce trupul ei transmitea spre Wyatt mesaje erotice.

Wyatt nu-i răspunse, dar privirea lui era elocventă.

După ce bruneta plecă, Wyatt îi spuse direct:

– Stai jos, Justine. Vrei ceva de băut?

– Mă servesc eu, mulțumesc, spuse ea îndreptându-se spre bar.

Dar Wyatt o opri prinzându-i degetele în mâinile lui, ca-ntr-o menghină.

– Stai la locul tău, Justine. Brandy și limonadă? Sau preferi ceva mai... franțuzesc?

– Sincer, prefer ceva mai puțin sarcastic, replică ea cu ochii strălucindu-i de furie.

Cine naiba se credea Wyatt? Dumnezeu! Ce tupeu avea!

– Ei, oricum, brandy-ul e franțuzesc, mustăci el, ignorându-i remarca.

Justinei îi venea să arunce cu ceva în el. Dar singurul lucru la-ndemână era o pernă inofensivă. Când Wyatt îi întinse băutura, Justine se gândi să-i toarne în cap tot conținutul paharului. Dar era păcat de băutură.

Wyatt se așează pe canapea alături de ea, cu o atitudine degajată.

– Noroc! spuse el ridicând paharul.

Justine își ridică și ea paharul, dar în tăcere. Era prea preocupată să găsească ceva potrivit să-i arunce-n față aroganțului acela. Luă o înghițitură de băutură. Apoi încă una. Și tot așa, până ajunse la fundul paharului.

Wyatt nu părea dispus să deschidă vreun subiect. Aștepta ca ea să ia inițiativa.

În cele din urmă, i se făcu milă de figura ei chinută și spuse:

– De ce naiba l-ai concediat pe măcelar? Cine ți-a dat voie?

– Tu, spuse ea simplu, punându-și gândurile în ordine.

– Serios? făcu el curios.

– Oh, da... Am înțeles că în bucătărie sunt șefă cu drepturi depline.

– Așa e! Și ce crimă a comis măcelarul?

– Carnea pe care mi-a adus-o era inacceptabilă. Am găsit un furnizor mai bun, așa că l-am concediat pe impertinentul acela. Asta-i tot.

– Nu crezi că era bine să mă consulți pe mine mai întâi?

– Nu cred că era necesar. Și, în plus, n-aveam timp.

– Dar pentru alte... activități ai avut timp, spuse el înfuriat.

– Wyatt! Măcelarul ăla m-a insultat! Eram supărată, m-am împiedicat și Armand m-a sprijinit, m-a ajutat să ajung la bucătărie, mi-a dat un pahar cu apă...

– Poate că măcelarul era îndreptățit să te insulte...

– Cum? E un bădăran înăscut. Și ce e mai rău e că te înșală.

– Ei, era... începu Wyatt, dar nu-și mai termină ideea.

– Ce era?

Wyatt oftă.

– Era de mare ajutor fostului bucătar. Îmi pare rău că l-ai concediat.

– De ce???

– Să spunem pentru că... avea aliați.

– N-am știut, murmură ea gânditor.

Pe cine avea măcelarul ca aliat? Pe Armand? Nu, era imposibil. Dar Justinei i-ar fi părut rău dacă ar fi fost adevărat.

– Totuși, spuse ea, responsabilitatea mea e să mă asigur că toate produsele sunt de cea mai bună calitate.

– Nimeni nu-ți contestă dreptul ăsta, spuse el brutal. Auzi? Tu n-ai alte preocupări?

– Sincer, da, profită ea de ocazie. Mai voiam să încerc ceva nou. E vorba de zilele de luni seara.

– Luni seara aveam închis.

– Tocmai de aceea. Asta înseamnă că personalul e obligat să-și pregătească singur mâncarea, sau să cineze în oraș. M-am gândit să-i lăsăm pe ajutorii de bucătar să pregătească mâncarea pentru restul angajaților. Așa le vom da ocazia să arate de ce sunt în stare.

– Și ce o să faci? întrebă el ironic. O să-i lași să ne otrăvească așa cum era să faci tu cu mine, ieri?

Wyatt glumea? Oricum, avea un simț al umorului bizar. Pe fața lui nu se clintea nici un mușchi.

– Nu, spuse ea. O să le dăm ocazia să aleagă fiecare un meniu.

– Hmmm. Și crezi că vor toți să facă asta?

– Da.

– Și n-o să se certe care o să gătească primul?

– Nu. Sunt cinci, dacă o punem la socoteală și pe Possum. Am discutat și cu ea despre asta și a fost de acord. Vor trage la sorți ordinea.

– Possum? râse el cu poftă, ca de o glumă bună. Doamne, vrei să ne servească apă fiartă?

– De ce o jignești? îi luă ea apărarea.

– Dar n-o jignesc. Așa e!

– Ba nu! Nu te înțeleg. Sau poate îți dai seama mai bine decât mine de capacitățile echipei mele?

– Echipei *mele*, țin să precizez un prim aspect. Și, Justine, îmi cunosc mai bine decât tine sora.

– Sora!?!

Asta era mai ceva decât atunci când aflase că Sebastian nu era tatăl lui Possum, ci soțul ei.

Wyatt zâmbi răutăcios.

– Nu mă crezi, nu?

– Nu mai știu ce să cred, oftă ea. Atunci de ce Parthenia?

– Așa îi spune soțul ei, „frumoasa virgină”. Numele ei e Pomona, care în latină înseamnă „fertilă” și e singurul lucru de care n-a dat dovadă Possum până acum. Și când o va face, nu m-ar mira să nască tripleți. Dar, până atunci, Sebastian o să preia conducerea tavernei și o să poată să-i crească pe toți.

Justine era sincer uluită. Acum chiar că nu mai știa pe cine să creadă. De un singur lucru era sigură – Possum era cea mai imprevizibilă ființă pe care o întâlnise în viața ei. Mai aflase de la ea că avea douăzeci și nouă de ani, și că era căsătorită cu Sebastian de șapte ani. Dar despre faptul că fratele ei era Wyatt, nu suflase o vorbă!

– Cheam-o pe Possum, te rog, spuse Wyatt citindu-i parcă gândurile.

Când Possum se întoarse cu Justine, făcu o plecăciune adâncă, exagerată, în fața lui Wyatt, și spuse:

– M-ai chemat, stăpâne?

Wyatt nici măcar nu zâmbi și o muștră:

– De ce nu i-ai spus Justinei că ești sora mea?

– Pentru că nu te mai recunosc de frate, răspunse ea prefăcându-se supărată.

– Dar cu ce ți-am greșit, în afară de faptul că v-am dat ție și soțului tău un loc de muncă?

– N-ai simțul umorului.

– Vai, cum poți să mă acuzi de așa ceva? În fine... Acum dispari cât mai repede, până nu-mi pierd răbdarea.

– La ordinele dumneavoastră, stăpâne, spuse ea repetând plecăciunea și plecând.

– N-am simțul umorului, mormăi Wyatt scuturând din cap. Cum poate cineva să aibă simțul umorului cu o asemenea soră și cu un cumnat ca Sebastian? I-aș da afară cât ai clipi din ochi dacă nu mi-ar fi rude și n-ar fi atât de talentați.

Justine tăcu. Nu îndrăzneă să deschidă gura, de teamă să nu izbucnească în râs și să-l înfurie și mai tare pe Wyatt.

Luă o înghițitură din băutură și aproape că se înecă. Și nici Wyatt nu-i ușură situația. Justine ar fi vrut să plece, ca să râdă în voie, dar Wyatt nu părea dornic să se lipsească de prezența ei.

– Ai voie, știi? spuse el cu blândețe. Hai, râzi cât vrei, ce naiba! Și eu aș râde în locul tău.

Justine izbucni în râs și nu se mai opri decât după cinci minute, cu lacrimi în ochi, văzându-l pe Wyatt urmărind-o cu priviri curioase.

– Prefer să te văd râzând decât nervoasă, spuse el. Râsul tău e sincer și deschis. N-are nimic răzbunător în el.

– Dar eu nu sunt răzbunătoare, spuse ea uimită.

Wyatt își termină băutura, puse paharul deoparte și schimbă subiectul pe neașteptate.

– Te-ai obișnuit cu oglinzile?

– Păi... da. Într-un fel.

Așa era. Acoperise oglinzile care o deranjau cel mai mult cu prosoape și cearșafuri. Numai pe cea de deasupra patului nu reușise s-o mascheze.

– Pun pariu că le-ai acoperit, spuse el.

– Ori ești ghicitor, ori m-ai spionat. Dar, ca să te liniștesc, îți spun că n-am spart nici una.

– Sper. Ar fi păcat, mormăi el. Și meniul? schimbă el iar subiectul. Ți place, sau ai de gând să faci și aici modificări majore, în stilul tău caracteristic?

– Am câteva idei, e drept. Dar pentru moment nu le voi pune în practică. Vreau să mă familiarizez cu meniul ăsta, înainte de a face modificări.

– Aha. Când o vei face, sper că mă vei consulta și pe mine.

– Desigur! M-ai angajat pe postul de bucătar șef, nu ca să-ți reorganizez restaurantul.

– Da, știu. Voiam să văd dacă mai știi și tu asta. Pe lângă faptul că n-am simțul umorului, nici nu-mi plac surprizele. Mă rog, mă refer la surprizele de genul ăsta.

– Bine, zise Justine gândindu-se că nu mai aveau ce să-și spună. Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Mâine o să am o zi grea, așa că nu te superi dacă-ți spun noapte bună. Și, în plus, nu se abținu ea să nu-l tachineze, cred că și tu ai planuri pentru seara asta.

– Hmmm. Mda, am, nu-i așa? spuse el speculativ. Noapte bună, Justine. Și vise plăcute.

Justine se duse în camera ei ușor dezamăgită. Deși era obosită, nu-i plăcuse faptul că Wyatt o expediasse atât de repede.

– Dar ce te așteptai să faci, proasto? se întrebă ea cu voce tare închizând ușa cu cheia. Să te sărute de noapte bună? Să nu uităm că Wyatt e șeful tău, da?

Justine se dezbracă, făcu un duș, se îmbracă în cămașa de noapte și se trânti în patul imens cu fața în jos. N-avea chef să-și vadă chipul reflectat în oglinda imensă de deasupra patului.

Chiar și așa, cu nasul în pernă și moartă de oboseală, îi venea în minte imaginea lui Wyatt. Când auzi ușa de la

apartamentul de vizavi, pe care nu-l văzuse până atunci, trântindu-se, tresări violent.

Cine putea să fie? Bruneta elegantă, desigur. Gloria Calder. Când apăruse în biroul lui Wyatt, aceasta o privise ca și cum ar fi fost un nimeni. Și poate chiar așa și era. La urma urmei, cine se credea? Nu era decât o simplă bucătăreasă. E drept, șefă, dar ce importanță avea? Lucra pentru iubitul, poate chiar logodnicul, Gloriei Calder. Justine văzuse la Paris multe femei elegante ca ea, și întotdeauna se gândise că niciodată n-avea să ajungă ca ele.

Dar cine spunea că bruneta era Gloria Calder? Wyatt nu făcuse prezentările.

Dar era Gloria Calder! Pun pariu pe slujba mea, își spuse ea înainte să adoarmă.

Bănuielile i se adevăriră în zilele următoare, când Gloria Calder nu-și făcu apariția la bucătărie, deși Justine avea treabă până peste cap, și ar fi avut nevoie de ajutorul ei. Toate locurile erau rezervate, ba chiar apăruseră și niște clienți importanți pentru care se aduseseră special mese și scaune din depozit.

Singura consolare a Justinei era faptul că Armand începuse s-o respecte. Era mâna ei dreaptă perfectă, așa cum o visase dintotdeauna. Și era deosebit de talentat. Se completau foarte bine unul pe celălalt, fără ranchiună și aroganță.

Duminică, în ziua ei liberă, Justine se relaxă pe marginea piscinei, alături de ceilalți membri ai echipei. Era minunat, mai ales că a doua zi, luni, aveau închis.

Dar marți se petrecu un mic incident. Justine pregătea meniul de săptămâna aceea făcând mai multe variante pentru ca Wyatt să aibă de unde alege. Stătea la biroul ei, când simți în spate o mișcare.

Se întoarce și... o văzu pe Gloria Calder! Justine se ridică de pe scaun cu un zâmbet prietenos, prezentându-se.

– Și tu ești... Gloria Calder, nu? presupuse ea încrucișându-și brațele la piept, văzând că femeia nu face nici un gest să-i întindă mâna dreaptă. Cu ce te pot...

– Exact! o întrerupse aceasta nepoliticos. Dă-mi calculele cu cheltuielile pe săptămâna trecută.

Minunat! Fermecător! Ce prietenoasă era Gloria Calder! Sau poate se trezise cu fața la cearșaf? Dar în patul cui?

– Ești cumva surdă? spuse femeia veninos.

– Nu, spuse Justine calm. Dar mă întreb, de ce vrei calculele mele?

– Pentru că eu țin contabilitatea, pricepi? Știi ceva, n-am timp de explicații, dă-mi odată calculele și taci!

Justine își înghiți furia care creștea în ea de la secundă la secundă. Tăcu câteva clipe și apoi spuse suav, din vârful buzelor:

– Nu. Nu pot să ți le dau, dragă. Nu știu ce ai făcut înainte să vin eu aici, dar bucătăria e responsabilitatea mea, la fel și contabilitatea.

– Domnișoară...

– Ryan.

– În fine. Țin să precizez că eu țin contabilitatea firmei și n-am nevoie de asistența unei... bucătărese. Sistemul ăsta a funcționat perfect până să vii tu, și o să funcționeze la fel și după plecare ta – adică peste trei săptămâni, așa că nu înțeleg de ce vrei să-mi faci probleme. Sper că n-ai de gând să inițiez un nou sistem doar pentru scurta ta ședere aici.

– Nu trebuie să inițiezi nimic! izbucni Justine la capătul răbdării. Contabilitatea produselor, inventarul obiectelor din bucătărie și tot ce aparține sectorului ăsta, e responsabilitatea mea! Sau poate vrei să-l chemi aici pe domnul Burns ca să-ți explice el cum stau lucrurile?

– Nu e nevoie. O să vorbesc cu Wyatt personal. Și o să-i spun și despre comportamentul tău!

Justine zâmbi larg. Din spatele Gloriei apăruse Wyatt.

– La țanc! șopti ea, apoi spuse cu voce tare, adoptând o atitudine profesională în fața Gloriei: Domnule Burns, vă rog să veniți un minut.

– Cum să nu... domnișoară Ryan. Care-i problema?

– Nu-i nici o problemă, spuse Gloria. Îi explicam domnișoarei Ryan că eu sunt aceea care ține contabilitatea.

– Ce, Justine, vrei s-o ții tu? Întrebă Wyatt.

– Desigur. Doar așa pot să controlez prețurile și să evit pierderile inutile.

– Având în vedere conflictul cu măcelarul, cred că ai dreptate.

– Și despre asta voiam să-ți vorbesc, zise Gloria întoarsă cu fața spre Wyatt. Măcelarul nostru ne-a sunat azi de dimineată. Cred că a avut loc o neînțelegere în lipsa mea. Era foarte supărat de comportamentul domnișoarei Ryan. Abia am reușit să-l conving să ne mai dea o șansă. Doar ne servește de ani de zile.

– Poate, spuse Wyatt. Dar nu e cazul să discutăm acum despre asta. Vino la mine în birou.

Justine rămase cu gura căscată. Toată satisfacția ei se dusesse pe apa sâmbetei. Wyatt îi ținuse partea și acum pleca însoțit, la braț cu Gloria Calder?! Cum putea să-i facă una ca asta?

Așteptă toată dimineata să afle rezultatul discuțiilor. Dar abia la amiază, când apăru măcelarul pe care-l alesese ea, își dădu seama care fusese decizia și cine câștigase.

Pe la ora patru bătu la ușa biroului lui Wyatt. Acesta o primi încruntat ca de obicei și o invită să ia loc, în timp ce el mai semna niște hârtii.

- Bine, spuse el când termină. Măcelarul...
- Credeam că te-ai convins și singur, îl întrerupse ea. Măcelarul pe care l-am angajat e mult mai bun ca precedentul. Și mai ieftin.
- Și mai de încredere, presupun. Dar nu asta-i ideea.
- Dar care?
- Celălalt măcelar ne-a servit încă de la început, așa cum ți-a spus și Gloria. Vreau să-i mai faci câteva comenzi.
- Înțeleg, spuse ea gânditor, fără să înțeleagă.
- Ba nu înțelegi. Și asta nu înseamnă că trebuie să renunți la măcelarul tău... Acordă-i puțină încredere. Înțelegi?
- Nu prea, recunosc ea. Dar voi face cum mi-ai spus.
- Bravo, spuse el și ea se simți ca un câine care executase bine comanda.
- O dureau. Se ridică repede în picioare și se îndreptă spre ușă fără să mai aduge nimic.
- Justine! o strigă înainte ca ea să iasă. Nu lua cererea mea ca pe un atac personal. Ai încredere în mine.
- Dacă spui tu...
- Și încearcă să nu-l sfâșii pe nemernic atunci când o să apară. N-o să fii nevoită să-l suporti prea mult. Doar vreo două, trei săptămâni. Bine?

Nu, nu era bine. Pentru Justine vorbele lui sunaseră ca o sentință. În trei săptămâni expira luna de probă și desigur că n-avea să mai fie nevoită să-l suporte pe măcelar, pentru că ea avea să fie dată afară.

Justine era deprimată. Nu mai avea chef de nimic și făcea totul automat. Starea ei dură câteva zile bune, deși Wyatt mai veni pe la bucătărie s-o încurajeze.

Acum îi mai rămăsese o săptămână de probă. Gândul acesta o lovi pe neașteptate, în timp ce stătea pe marginea piscinei, într-o zi însorită de luni.

Încă o săptămână, și apoi? Avea să mai rămână „La Wyatt” sau trebuia să înceapă să-și caute o altă slujbă? De fapt alta era problema. Pe lângă faptul că-i plăcea să lucreze acolo, constatase că se mai și îndrăgostise de propriul ei patron.

Și asta era cam grav. Pentru că Wyatt nu s-ar fi uitat la o „bucătăreasă” și, în plus, avea o relație cu frumoasa Gloria Calder.

E drept, nu înțelegea două lucruri. În primul rând, de ce n-o suferea Gloria Calder. După comportamentul ei, s-ar fi zis că era geloasă. Iar asta i se părea de-a dreptul caraghios Justinei. Wyatt manifestase doar o atitudine profesională față de ea. Cel puțin în prezența Gloriei. Și în al doilea rând, de ce Wyatt îi dăduse ei camera cu oglinzi și nu Gloriei? Bine, asta putea să aibă o explicație. Așa cum spusese Possum, Wyatt avea un simț al umorului mai ciudat.

– Sau poate că nu se suportă pe sine, râse Justine. Asta ar fi de înțeles. Chiar și eu aș fi de acord.

– Mereu vorbești de una singură? spuse Wyatt din spatele ei.

Justine îngheță.

– Doar când îmi place ce gândesc, spuse ea punându-și ochelarii de soare la ochi și așezându-se mai bine în șezlong.

Wyatt era îmbrăcat doar într-un costum de baie și Justine prefera să nu-l vadă, ca să nu se holbeze la el.

– Înțeleg. Și cu ce ești de acord?

Justine înghiți în sec, încercând să-și formuleze în cap un răspuns inofensiv.

– Cu ceva ce a făcut Possum, sau ceva în legătură cu admiratorul tău francofon?

– Nu e francofon, e canadian de origine franceză. Oricum, n-ai ghicit.

– Cel puțin nu negi faptul că Armand e admiratorul tău. Îmi place sinceritatea. De fapt nici n-ai putea să pretinzi că nu-i așa, având în vedere felul în care se gudură pe lângă tine. L-ai invitat în camera ta cu oglinzi?

Justine preferă să tacă. Îi venea să-i dea cu ceva în cap lui Wyatt Burns. Cine naiba se credea de o lua la întrebări?

– Ei? insistă el.

– Ce zi frumoasă, răspunse ea cu un zâmbet larg pe chip. Dar cred că am cam abuzat de soare. Mai bine intru la umbră.

– Mai bine te ungi cu cremă de soare. Întinde-te. Te ajut eu.

– Mai bine nu, spuse ea punându-și un prosop în jurul șoldurilor.

– Te rog. Vreau să discut ceva cu tine și n-am chef să stau la umbră într-o zi ca asta.

Justine nu mai apucă să protesteze și simți pe spate contactul rece cu crema de soare. Două mâini magice începură s-o maseze pe omoplați, dându-i fiori în stomac.

Încercă să se ridice de pe șezlong, sperând să scape de senzația erotică pe care i-o provocau degetele lui, dar Wyatt o opri ferm.

– Relaxează-te. N-o să te mănânc.

– Așa spui tu. Prefer să mă lași în pace.

– Serios? o tachină el mângâind-o din ce în ce mai senzual. Vrei să spui că nu-ți place? Nu te cred. Mincinoasă mică...

Și în momentul în care Justinei i se păru că o să explodeze de dorință, Wyatt se opri. Dar ea nu îndrăzni să se ridice de pe șezlong, de teamă să nu se prăbușească.

Apoi simți iar degetele lui, de data asta pe picioare. Fiecare atingere a lui o resimțea ca pe un șoc electric. Mâinile lui urcară de la glezne spre gambe, genunchi, interiorul coapselor și...

Doamne, dacă ar fi atins-o acolo... Un demon sexual care se ascundea în ea o făcu să se întoarcă cu fața. Era deschisă atingerilor lui, precum o floare.

Dacă Wyatt ar fi vrut, ar fi avut-o în acel moment. Nu mai conta că se aflau pe marginea piscinei, acolo unde i-ar fi putut vedea oricine, chiar și Gloria.

Simți atingera buzelor lui lângă ureche, își auzi numele șoptit cald, tandru... Iar degetele lui fierbinți îi frământară carnea coapselor înnebunind-o de dorință.

O ființă minusculă, dar rațională, țipă în ea: „Nebuno! Ce naiba faci?” În clipa următoare auzi o altă voce, venită parcă de departe.

Capitolul 5

– La naiba! Nu te mișca, Justine! spuse Wyatt în timp ce degetele lui trăgeau de marginea elastică a bikinilor ei.

Revenind la realitate, Justine auzi voci străine apropiindu-se. Prima ei reacție fu să se ridice și să dispară. Dar trupul ei nu răspundea comenzilor.

Noroc cu Wyatt care se dezmeticise la timp. Justine nu mai simți decât stropii de apă care o înfiorară când el plonjă în piscină. O mână masculină îi mângâie prietenos umărul.

– Îmi pare rău că... spuse Sebastian. Nu intri și tu în apă?

– V-am deranjat? întrebă Possum.

– Sigur că da, spuse Wyatt spre surprinderea Justinei, ieșind din piscină. Dacă n-ați fi apărut voi, aș fi sedus-o pe Justine chiar aici, lângă piscină.

Justine se cutremură de groază, neștiind ce era mai bine să facă – să-l ia pe Wyatt la bătaie, să-l contrazică, să fugă sau să-l ignore.

– A, credeam că e vorba de ceva mai important, spuse Possum ridicând din umeri.

– Hei! strigă Wyatt improșcându-și sora cu apă, credeam că ce facem noi e important.

– Poate pentru tine. Dar cred că Justine are gusturi prea bune ca să se încurce cu tine, replică Possum. Deci, ce puneai la cale?

– Nu-ți scapă nimic?

– Aproape nimic. Ai de gând să-mi spui și mie, sau o să rămână secret?

– Aș prefera să-i spun Justinei mai întâi, zise Wyatt misterios. Dar cred că n-are prea mare importanță. Cel puțin așa sper. Voiam să te rog, începu el întorcându-se cu fața spre Justine, să conduci tu localul în locul meu. Trebuie să plec în America pentru trei săptămâni, în interes de afaceri.

– Poftim??? Să conduc eu „La Wyatt”?

Possum și Sebastian erau la fel de surprinși ca și ea.

– Da. Ce, n-auzi bine? Ți-a intrat apă în urechi?

– Nu-mi vine să cred. Nici n-am terminat luna de probă.

– Ah, am uitat să-ți spun că perioada de probă a trecut de mult.

Uitase! Uitase să-i spună un lucru atât de important pentru ea! În fine, asta nu era nimic pe lângă ce-i ceruse. Cum să conducă ea localul? Și Gloria?

- Când trebuie să... preiau conducerea?
- Din seara asta.
- Nuuu, se smiorcăi Possum. În seara asta trebuia să vină rândul meu să gătesc.
- La țanc! oftă ușurat Wyatt. Prefer să mănânc porcăriile care se servesc în avion decât ce gătești tu. Cred că după ce mă întorc o să-mi găsesc echipa la spital, răpusă de toxinfecție alimentară.
- Wyatt! îi luă apărarea Justine gândindu-se la sentimentele surorii lui.
- Treaba ta, spuse Possum. În seara asta voi găti rață cu portocale și cartofi pai, așa să știi!
- Și ciuperci, pun pariu! râse Wyatt. Poți să-i dai porția mea Justinei. Ar avea nevoie să mai pună pe ea vreo două, trei kilograme, spuse el ciupind-o tandru.
- Hai, nu vrei să pleci mâine? Ce mai contează încă o zi? Niciodată nu mă lași să mă distrez.
- Pe seama mea? Mulțumesc, nu. Te-am lăsat să-ți faci de cap de prea multe ori. Și Sebastian la fel. Ne-ai învârtit pe degete cât ai vrut.
- Prostii! spuse ea scoțând limba.
- Possum! o admonestă Wyatt. De ce nu poți să fii și tu ca Justine, tandră, fermecătoare, supusă...
- Ca un câțel? Sigur. Ești atât de misogin încât crezi că femeia trebuie să fie supusă orbește bărbatului...

– N-am spus așa ceva niciodată.
– Normal. Nici n-ai îndrăzni să recunoști în fața Justinei. Ce spuneai? Pleci trei săptămâni? Ei, o să am timp să-i povestesc Justinei cum ești în realitate.

– Cred că încep să-mi dau seama și singură, interveni Justine râzând. Dar nu te îngrijora, Possum, un bărbat căruia nu-i plac ciupercile...

– Încetați! o întrerupse Wyatt. Când o să plec puteți să mă faceți cu ou și cu oțet. Dar cel puțin, atâta timp cât sunt de față, aveți decența să-mi arătați puțin respect. Sunt șeful vostru, ce naiba! Oricum, spuse el punându-și un prosop în jurul șoldurilor, trebuie să plec. Și tu, Justine, să treci pe la mine când te sature de soare și piscină. Vreau să te familiarizez cu niște lucruri.

Wyatt plecă lăsând-o pe Justine cu urma albă a degetelor lui întipărită pe brațul ei drept, de care o ținuse în tot timpul acelei conversații incredibile. Oare Possum și Sebastian erau chiar atât de orbi încât să nu-și fi dat seama ce se petrecuse între ei doi, chiar sub nasul lor? Justinei i se părea imposibil, mai ales că-și aducea foarte bine aminte atingerile lui.

Mai înotă câteva minute alături de ei, făcând pe indiferenta, apoi se scuză și se duse la ea în cameră.

Parcă trăia un vis. Încă mai era amețită de propunerea lui Wyatt, de a prelua conducerea atâta timp cât el avea să fie plecat, și mai ales de sărutările lui.

Ajunsa în apartamentul ei se dezbracă de costumul de baie ud și făcu un duș. Numai gândul că avea să se întâlnească din nou cu Wyatt o speria.

Dar Wyatt îi dăduse de înțeles că nu trebuia să se grăbească. Asta însemna că putea să se ducă la el și după masa de prânz. Măcar așa ar fi avut timp să-și pună sentimentele în ordine.

După ce ieși de sub duș se așează la măsuța de toaletă și începu să-și pieptene părul. Încă din copilărie descoperise că mișcările acelea lungi și ritmice o ajutau să se relaxeze. Din păcate, de data asta pieptănatul nu mai avea același efect calmant asupra nervilor ei.

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Îmbracă la repezeală halatul de baie și deschise.

— Ah, mă întrebam de ce întârzii, spuse Wyatt din prag.

Înainte ca Justine să spună ceva, el intră în cameră și închise ușa în urma lui.

— Hai, vino și așază-te lângă mine, spuse el trântindu-se pe pat. Lasă-mă să te pieptăn.

Ca hipnotizată, Justine îi întinse peria pe care încă o mai ținea în mână.

— E bine, nu-i așa? întrebă el pieptănând-o cu mișcări lungi, atent să n-o tragă de vreun fir de păr încurcat. Ar trebui să fac asta mai des. E singurul mod în care te pot convinge să stai tăcută și nemișcată.

Apoi începu să-i povestească despre ce avea ea de făcut în timpul absenței lui. Justine îl ascultă cu ochii închiși, bucurându-se de relaxarea pe care i-o provoca felul în care Wyatt o pieptăna.

Când el termină cu explicațiile, Justine deschise ochii. Se văzu reflectată în oglinzile de pe pereți și se sperie de expresia ei, care era mult prea extaziată.

Se ridică brusc în picioare și spuse fără să mai îndrăznească să-l privească:

– Cred că ar fi bine să pleci.

– De ce? Te temi de mine? întrebă el amuzat ridicându-se în picioare și mângâind-o pe spate.

Atingerea lui o cutremură vizibil. Știa că așa avea să se întâmple. Era numai vina lui. Justine nici nu se mai miră când îi simți răsuflarea caldă apropiindu-se de buzele ei.

– Chiar ți-e teamă de mine? îi șopti el în ureche. Sau ți-e teamă de tine?

Mâinile lui îi lăsau dăre de foc de-a lungul spatelui, umerilor, pieptului, amestecând-o, prinzând-o într-un vârtej erotic.

– Nu... te rog, șopti ea.

Dar rugămintea ei era neconvingătoare. Wyatt o cuprinse în brațe și o sărută pasionat. Justine se abandonează în brațele lui, lăsându-se purtată de valul dorinței.

Marginea halatului ei de baie se desfășură și pieptul lui pe jumătate dezgolit se lipi de al ei.

– Doamne, cât de mult te vreau, șopti el răgușit.

Apoi totul se petrecu ca prin vis. Wyatt o întinse pe pat și începu s-o sărute peste tot. Dar fără să-și dea seama cum, Justine deschise ochii. Poate din cauză că-i mai rămăsese o urmă de luciditate.

Și asta puse capac. Justine își văzu imaginea reflectată în oglinda imensă de deasupra patului, goliciunea, nerușinarea, reacțiile la atingerea lui, și ceva se răsculă în interiorul ei.

– Gata! țipă ea zbătându-se sub greutatea trupului lui.

Wyatt se opri o clipă, o privi cu ochi încetoșați, apoi se ridică în picioare și spuse:

– Bine, Justine. Calmează-te...

Să se calmeze? Dar cum? Tot trupul îi era cutremurat de spasme. I se părea că în cameră temperatura scăzuse brusc sub zero grade. Își strânse halatul în jurul pieptului și se retrase în colțul opus al camerei, cât mai departe de inamic.

– Dumnezeu! gemu ea trecându-și degetele prin părul răvășit.

– Ce naiba ai? întrebă Wyatt surprins, apropiindu-se de ea.

Ce avea? El nu înțelegea? Cum să-i explice sentimentul pe care-l avusese atunci când își văzuse imaginea reflectată într-o oglindă de bordel? Era un amănunt care murdărise toată scena. Nu putea să nege faptul că se simțea atrasă de el. Dar în camera aceea se simțea paralizată.

Nu-l privi. Nu se putea uita în ochii lui. Dar îi făcu semn spre oglindă.

– Aha... făcu el dumirit. Deci asta era. Înțeleg, Justine. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început.

Apoi se întoarse cu spatele și ieși din încăpere, lăsând-o pe Justine singură, neîmpăcată cu gândul că... se îndrăgostise de el. Acum se simțea pierdută.

Încercă să-și umple ziua izolându-se în micul ei birou, cufundată în cifre care acum i se păreau fără sens. Apoi se gândi să tragă un pui de somn, dar nu reuși.

Wyatt plecă fără să-și mai ia la revedere de la ea. Justine se simțea dezamăgită. Dar era mai bine așa. Ce puteau să-și mai spună? Cum să se poarte unul cu celălalt? Probabil că Wyatt își dăduse seama că făcuse o mare greșeală.

Un singur lucru era bun în toată povestea. Gloria o scuti de prezența ei, conducându-l pe Wyatt la aeroport.

În seara aceea Possum pregăti cina pentru personal. Meniul ei avu un succes răsunător. Rața fu succulentă, prezentarea deosebit de artistică, iar sosul îi stârni admirație până și lui Armand.

Justine era singura care părea să-i simtă lipsa lui Wyatt. Nici măcar Possum nu făcu vreo referire la fratele ei, deși poate că în secret și-ar fi dorit să fie și el acolo ca să-i recunoască meritele.

Justine plecă de la petrecerea organizată ad-hoc în cinstea lui Possum, pretinzând că o doare capul. De fapt, noile responsabilități o făceau să nu se simtă în largul ei.

Când puse capul pe pernă se gândi să stabilească un program ceva mai strict. Dacă personalul avea de gând s-o țină tot într-o petrecere până la întoarcerea lui Wyatt, avea să se ducă totul de râpă.

Dimineața fu plină. Comenzile veniră parcă mai devreme ca de obicei, câțiva angajați întârziară din cauza mahnurelii, iar Gloria Calder se comportă mai urât ca niciodată.

– Wyatt mi-a lăsat dispoziții speciale înainte să plece, spuse ea intrând în biroul Justinei fără să bată la ușă. Mi-a spus să țin eu toată contabilitatea. S-a gândit că tu vei fi prea ocupată ca să te mai ocupi și de asta.

Următoarea întrebare pe care și-o puneă Justine era dacă Armand va găti în locul ei.

– Gloria, îmi pare rău, dar mie Wyatt nu mi-a spus așa ceva, protestă ea, dar fu întreruptă de altă criză, așa că până la urmă cedă. Bine, atunci. Poți să iei dosarele cu bilanțurile contabile.

– N-ai de ce să te temi, Justine, o asigură Gloria cu înfumurare. Știu bine ce fac.

– Mă iertați, spuse un tânăr intrând în biroul ei, dumneavoastră sunteți domnișoara Ryan?

– Da, chiar eu, oftă Justine, privindu-și ceasul.

Era abia nouă și un sfert.

– Am nevoie de cheie, spuse tânărul.

– Poftim? Ce cheie?

– De la etajul trei.

– Pentru?

– M-a trimis domnul Wyatt Burns. Am venit cu draperiile.

Justine se ridică de la birou, luă dintr-un sertar cheile de la etajul trei și spuse:

– Urmează-mă. Vreau să văd despre ce e vorba.

Ce voia tânărul acela? De ce-l trimisese Wyatt cu draperii? Pentru ce? Dacă era o minciună și băiatul era vreun hoț? Responsabilitățile începuseră s-o copleșească.

– Conform planului meu, spuse tânărul oprindu-se în fața apartamentului Justinei, aici trebuia să ajung.

Justine rămase cu gura căscată. Văzând-o așa, tânărul spuse cu indulgență:

– Îmi deschideți ușa, vă rog?

– Ești sigur că despre apartamentul ăsta e vorba?

– Da. V-am mai spus. Am vorbit personal cu domnul Burns, ieri după-amiază. Priviți, planul acesta mi l-a făcut chiar el, cu mâna lui. Mi-a spus să acopăr toate oglinzile cu draperii. Acesta este apartamentul cu oglinzi, nu?

Justine deschise ușa și tânărul rămase în prag, cu gura căscată.

– Doamne, dar cine locuiește aici? Haremul domnului Burns?

– Ceva de genul ăsta. Mi s-a spus că e un apartament cu... încărcătură istorică.

– Istorică? Erotică, poate. Priviți patul acesta! Ar putea scula și morții!

Dar Justine nu era moartă. Și se întreba de ce Wyatt ceruse ca oglinzile să fie acoperite.

– Uite ce e, spuse ea, sunt ocupată până peste cap. Te las să te descurci singur. Presupun că știi ce ai de făcut. După ce termini, închide cu cheia și treci pe la mine. O să mă găsești în birou.

– Bine. N-o să dureze mai mult de o oră.

– Să mă anunți!

Justine plecă, fericită la gândul că Wyatt se gândise să acopere oglinzile cu draperii pentru ca ea să se simtă bine. Sau poate că se gândise la o reeditare a momentului intim dintre ei. Dacă era vorba de asta, Justine își jură că va avea grijă să nu mai rămână singură în camera aceea cu Wyatt. Efectul psihologic ar fi fost același.

Peste o oră, așa cum îi spusese, tânărul decorator acoperise toate oglinzile, într-un mod foarte artistic, fără să producă pagube. Chiar și oglinda de deasupra patului fusese mascată.

– Excelent, spuse ea. Sunt sigură că domnul Burns va fi mulțumit.

Acum îi venea să se ducă direct la Gloria ca s-o invite și pe ea să vadă noua înfățișare a apartamentului. Bineînțeles că nu putea să facă așa ceva. Asta ar fi însemnat să se coboare la nivelul ei. Dar se mulțumi cu gândul la reacția Gloriei.

În zilele care urmară Justine începu să se obișnuiască cu multitudinea de aspecte de care trebuia să țină seama în conducerea unui restaurant.

Possum îi era de mare ajutor. Deși când o cunoscuse i se păruse că era o tânără cu capul în nori, pe care nu se putea baza, acum se dovedise a fi extrem de practică și eficientă.

Doar că într-o seară apărură directorul de ziar, care făcuse comentarii la adresa ei împreună cu fostul ei patron. Norocul ei fu că Gloria părea acum mai interesantă pentru el, așa că pe ea nici n-o băgă în seamă.

La sfârșitul primei săptămâni, Justine intră în rutină. Se obișnuise cu toate responsabilitățile, care acum nu i se mai păreau o povară. Și asta poate pentru că până și Gloria nu mai avea nimic să-i reproșeze.

Într-o seară, luând cina împreună cu Possum, aceasta îi spuse:

– De ce trebuie să ne limităm la specialitățile tradiționale englezești? Știu că se potrivește cu decorul, dar Sebastian mi-a spus că foarte mulți clienți solicită feluri de mâncare pe care noi nu le avem în meniu. La naiba! Wyatt nu știe să ridice standardele unui restaurant. S-a plafonat.

În ziua următoare, Justine își dădu seama ce voise Possum să spună, când pierdu o masă festivă, organizată pentru douăzeci de invitați, din cauza meniului restrictiv.

Așa că se puse pe treabă și în câteva zile organiză modern un colț al restaurantului, destinat servirii unor specialități internaționale.

– Cred că fratele tău nu va fi de acord cu ce facem noi decât dacă-i aducem justificări economice, îi spuse Justine lui Possum.

În alte câteva zile, se văzură nevoiți să extindă colțul internațional. Din ce în ce mai mulți clienți preferau să facă rezervări acolo.

Experimentul avu un succes răsunător. Numărul clienților se triplă în trei zile, la fel și profitul. Dar Justine încă se temea de reacția negativă a lui Wyatt.

În a patra zi telefonul îi întrerupse brutal gândurile, într-unul din rarele momente de relaxare. În receptor răsună o voce cunoscută.

– Hei, nu ești tu cea mai tare? Și când te gândești că nu ți-a păsat de o veche prietenă...

– Adrienne Charles! Ce mai faci?

– Mă enervez, ce să fac! spuse aceasta pe neașteptate. Păi cum, Justine, să-i dai întâietate libidinosului acela de ziarist în relatarea celui mai fierbinte subiect al vieții mondene?

– Și care ar fi acela?

– Deschiderea noii aripi internaționale în restaurantul „La Wyatt”, desigur!

– Dar cu ce te mai ocupi tu acum?

Adrienne îi povesti cum ajunsese reporter la o revistă de specialități culinare și insistă să-i ia Justinei un interviu în exclusivitate.

– Nu știi... ezită ea. Mai bine l-ai aștepta pe domnul Burns să se întoarcă din călătorie. Mai e o săptămână și ceva până atunci.

– Prostii! Eu am de respectat termene limită, care nu-l așteaptă pe domnul Burns! Gândește-te! O să stai de vorbă cu cel mai renumit reporter în viață! O să vin la tine mâine, după prânz, cu fotografii și toate cele necesare. Te-aș ruga să faci un meniu special. Bine, tu întotdeauna reușești să faci dintr-un meniu ceva special. Toată lumea e înnebunită după specialitățile pe care le servești în aripa internațională.

– Da, dar ce va spune Wyatt? Adică... domnul Burns.

Dar era prea târziu. Prietena ei deja închisese. Și dacă rămăsese neschimbată, așa cum o știa Justine din liceu, bănuia ce pusese la cale.

Presimțirile Justinei se adevărară. A doua zi Adrienne apărură însoțită de un fotoreporter zdrențăros. Era clar că încă nu lucra pentru revista pe care o menționase. Prin reportajul acela voia să-și asigure intrarea.

– Trebuie să mă ajuți, Justine, se rugă ea fără ocol. Am nevoie de postul ăsta.

Bineînțeles că Justine cedă. Îi invită pe cei doi la masă și răspunde la întrebările puse de Adrienne.

– Perfect, spuse aceasta la sfârșitul interviului, punându-și carnetul de notițe în geantă. Acum spune-mi cum e domnul Burns în realitate.

– Nu prea am ce să-ți spun despre el. E foarte organizat, un bun profesionist...

– Foarte frumos, afemeiat și cu o reputație pe măsură, completă Adrienne. Haide, nu-i așa că ești puțin îndrăgostită de el?

– Nu! minți Justine cu convingere. Mai degrabă pot spune despre el – dar asta să rămână între noi – că e necioplit, autoritar și excesiv de misogin. Cred că dacă ar fi după el, ar înlănțui toate femeile în bucătărie.

– Sau mai bine zis la el în dormitor, nu?

– Poate. Nu știu. Știu doar că e arogant și misogin. Parizienii par niște diletanți pe lângă el. Nu glumesc, Adrienne. Nu știu ce caut eu de fapt aici. Știi că inițial nu voia să mă angajeze pe postul de bucătar șef? Credea că nu sunt în stare...

– Și totuși te-a angajat, spuse Adrienne ridicând dintr-o sprânceană. Și, mai mult, te-a lăsat să conduci restaurantul în lipsa lui. Cum ai reușit să-l convingi?

– N-am reușit. S-a convins singur. Când o să afle de ideea mea cu restauratul internațional, în ciuda succesului, o să-mi taie capul și o să-l pregătească pentru cină.

– Dar bucătăria? Te lasă să faci ce vrei, sau vine des să te bată la cap?

– Oh, asta nu. Vine foarte rar în bucătărie. Și când o face îi prepar ciuperci și dispare. Nu suportă ciupercile.

– Hmmm. Interesant. Bine, draga mea, eu trebuie să plec. Cred că am aflat tot ce voiam să știu.

– Te rog, Adrienne, nu exagera cu reportajul. N-am chef să mă trezesc concediată.

– Sigur că nu! Oricum, nici nu știu dacă voi reuși să-l vând. Iar dacă îmi iese, cine știe când va fi publicat! Știi cum sunt marile reviste!

Justine nu știa, și pe deasupra o apucaseră și remușcărilor.

– Oricum, nu uita să mă menajezi. Știu că vrei să faci o impresie bună, dar...

– Nu te îngrijora, dragă, spuse ea repede.

Justine nu se îngrijoră până-n ziua în care se întoarse Wyatt. Și atunci fu prea târziu.

Capitolul 6

Stătea la biroul ei și n-avea nici cea mai mică idee că Wyatt se întorsese, când îi auzi vocea în interfon.

— Justine! strigă el furios. Mișcă-ți fundul la mine în birou! Acum!

Nu mai avea timp de întrebări și răspunsuri. Se grăbi să execute ordinul. Era clar că ceva din ce făcuse ea îl înfuriase pe Wyatt.

Privind-o din spatele biroului, figura lui exprima mânia și ochii aruncau fulgere. Îi făcu semn să ia loc și-i aruncă în brațe o revistă.

— Ce naiba e asta? Poți să-mi explici?

Justine citi pasaje din interviul lui Adrienne și rămase cu gura căscată.

— Doamne! Nu pot să cred ce mi-a făcut! exclamă ea la fel de înfuriată ca și Wyatt.

– Cine e blonda aia proastă cu gură mare, care zâmbește lângă titlu? O bucătăreasă al cărei patron e nepoliticos, autoritar și extrem de misogin? Ce femeie am înlănțuit eu în dormitor? Cea căreia îi voi găti capul la cină, trădătoare ce ești!

– Dar eu n-am... Adrienne nu-mi mai lua interviu... Vorbeam și noi, așa...

Adrienne nu scăpase nimic. Nici măcar referirea la gusturile culinare ale lui Wyatt. Justine tăcu. Ce mai putea să spună? Și chiar dacă mai avea ceva de zis, simțea un nod mare în gât.

Articolul reflecta exact ce spusese Wyatt. Confesiunile unei trădătoare. N-o supăra lipsa de sensibilitate a fostei sale colege de liceu, ci faptul că-i ruinase imaginea lui Wyatt. Nu era de mirare că se înfuriase în așa hal.

Îi venea să plângă de supărare.

– Presupun că nici pe fotograf nu l-ai lăsat să ia instantaneele astea, continuă Wyatt. Și nici nu mi-ai ignorat sfatul de a mă consulta înainte de a crea un nou meniu. Spune-mi, Justine, ce naiba ai făcut? Chiar așa de mult am greșit față de tine?

– Nu... șopti ea cu voce tremurândă.

– Acum nici nu vrei să mai vorbești cu mine? Cu siguranță ai avut motivele tale ca să-mi discreditezi imaginea.

– Nu, nu! Clienții mi-au cerut un meniu diversificat și când am început experimentul, clienții s-au triplat. Eu și Possum...

– Possum? Ce naiba, nu m-ai ascultat când ți-am spus că sora mea nu e sănătoasă la cap?

– Tu nu mă ascuți! Într-o săptămână am scos un profit triplu.

– Fără permisiunea mea!

– Permisie ta! Dar ce sunt eu? Sclavă? Nu m-ai lăsat să conduc restaurantul în locul tău? Orice patron normal ar aprecia creșterea profitului afacerii.

– Fără să ia în considerare plângerile?

– Ce plângeri? Cine s-a plâns? Țipă ca o pisică sălbatică Justine ridicându-se în picioare.

Wyatt îi aruncă o foaie de hârtie pe care erau trecuți niște clienți care contestau originalitatea specialităților internaționale, printre care Justine îl recunoscuse pe reporterul libidinos.

– Doamne! Și din cauza lor o să renunți la proiectul meu? Foarte bine, fă-o! Eu îmi dau demisia! Dacă așa știi tu să te porți cu bucătarul șef, poți să începi să-ți cauți pe cineva care să-ți suporte toanele. Eu nu mai am de gând s-o fac!

– Nu m-a deranjat ideea specialităților internaționale, ci interviul.

– Ah! Interviul? Dacă te interesează, află că și pe mine m-a deranjat. Imaginează-ți că reportera mi-era prietenă. Las' că pun eu mâna pe ea!

– Vrei să spui că ceea ce stă scris acolo negru pe alb e o pură invenție? Sincer, mă recunosc în descriere. Nu mă deranjează adevărul ci trădarea.

– Dar nu te-am trădat. Nu pricepi că interviul luase sfârșit? Ceea ce a scris ea acolo am discutat cu ea ca între fete, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

– Ferește-mă Doamne de prieteni, că de dușmani mă feresc și singur!

– Cam așa ceva. Ce am vorbit cu ea după interviu se presupunea că e confidențial.

– Mă mir că nu i-ai spus că m-am dat la tine... N-a încercat să te tragă de limbă și-n direcția asta?

– Ba da...

– Dar n-a insistat prea mult, evident. Sau îți protejează reputația? Și de ce n-ai condus-o până la tine în apartament, să-i arăți... bordelul? Ar fi fost interesant. „Patronul își ține bucătăreasa șefă într-un cuibușor de nebunii.”

Justine tresări. Violența verbală a lui Wyatt era dureroasă.

– Cred că ar fi bine să te întorci în bucătărie și să ai grijă de contabilitate. Se pare că ai fost mult prea ocupată cu specialitățile internaționale și interviurile ca să mai ai grijă de înregistrări.

– Dar contabilitatea e la zi. Cel puțin ieri, era.

– Dacă așa crezi tu că se ține o contabilitate, slavă Domnului că ești bucătăreasă! Hai, pleacă și fă-ți treaba pentru care ești plătită.

Justine plecă, uimită de răceala lui impenetrabilă. Când ajunsese în bucătărie îl găsi pe Armand pregătind specialitățile internaționale din ziua aceea. Nu știa dacă să-l oprească sau să-l lase să continue. Oricum, se părea că Wyatt avea de gând să pună repede capăt experimentului, deși tocmai se anulasera șase rezervări din seara aceea, făcute cu o săptămână în urmă la restaurantul cu specific englezesc, pentru a se înlocui cu șase rezervări făcute la cel internațional.

Ce avea să le explice Wyatt clienților când restaurantul internațional n-avea să mai funcționeze, n-o mai interesa.

De supărare își ocupă timpul cu inventarul cărnii din camera frigorifică. De obicei, când făcea lucrul ăsta, se îmbrăca foarte gros. După trei minute începu să dârdăie zdravăn, așa că vru să se întoarcă și să se îmbrace în ceva mai gros. Dar constată că ușa se închisese în urma ei. Și nu anunțase pe nimeni că era în cameră frigorifică!

Intrând în panică, începu să împingă în ușa înghețată și să bată cu putere în ea. Mai avea puțin și izbucnea în plâns, când ușa se deschise dintr-o dată.

— Nu știam că ești aici, spuse Armand cu brațele pline cu pachete de carne. Te-a căutat măcelarul. A venit de vreo două ori pe aici, dar nu te-a găsit.

— Lasă asta. Trebuie să vedem ce are clanța ușii ăsteia. Era să rămân blocată aici.

– Dar acum o jumătate de oră n-avea nimic, spuse Armand uimit intrând în locul ei înăuntru.

Închise ușa în urma lui și o deschise. Repetă figura de vreo trei ori și ușa nu se blocă.

– Mi se pare că n-are nimic, spuse Armand ridicând din umeri. Oricum, până luni nu putem chema pe nimeni s-o verifice. Ne-ar costa prea mult. Dar, oricum, cred că n-are nimic.

Justine își privi ceasul de la mână. Era unu și jumătate, sâmbătă, și până la ora aceea nu făcuse mai nimic.

– Trebuie să fim mai atenți, spuse ea. Să-i anunți pe toți că ușa camerei frigorifice face figuri, ca să nu se blocheze, Doamne ferește, cineva înăuntru.

– Bine, spuse Armand.

Justine se întoarse cu spatele și dădu nas în nas cu Gloria Calder.

– Până la urmă tot ai făcut-o, spuse femeia cu un zâmbet malițios. Am venit să-ți mulțumesc și să te întreb dacă ți-ai găsit o altă slujbă.

Justine îngheță. Tremura mai tare ca atunci când se blocase în camera frigorifică. Dar nu voia să sufere această umilință de a fi concediată chiar de către Gloria Calder. Dacă Wyatt avea de gând s-o dea afară, trebuia s-o facă personal.

– Vai, Gloria, spuse ea pe un ton afectat, îți mulțumesc, dar cred că te cam grăbești. Încă n-am plecat de aici. Sau ai de gând să mă dai tu afară?

Justine îi întoarse spatele calm, deși în sinea ei clocotea, și se duse la treburile ei.

Dacă Wyatt n-o concedia, oricum trebuia să-și dea demisia. Cu gândurile acestea negre începu să pregătească meniul din ziua aceea. Era atât de supărată încât greși sosul. Norocul ei fu că Armand și Possum o ajutară cu delicatețe să treacă peste moment.

Wyatt nu-și făcu apariția în bucătărie decât spre seară. Era îmbrăcat într-un costum impecabil. Dar nu ținuta lui o frapă pe Justine, ci atitudinea binevoitoare.

– Ei, cum te descurci? întrebă el prietenos.

– Bine...

– Ai timp să vii ca să bei împreună cu mine un pahar cu vin în colțul internațional?

– Sigur... spuse ea suspicios. Dar cred că nu pot să apar așa în restaurant. Uită-te la mine. Sunt plină de sos din cap până-n picioare.

– Cât îți ia ca să te schimbi? Cinci minute?

– Da...

– Bine, du-te și schimbă-te. Ne vedem acolo, spuse el și plecă să vadă ce făcea restul echipei.

N-am nevoie de așa ceva, își spuse Justine în timp ce se schimba într-o rochie nu foarte elegantă, dar curată.

Când intră în restaurant îl găsi pe Wyatt așteptând-o într-un separeu.

Alături de el stăteau alți trei bărbați – unul în vârstă și ceilalți doi având în jur de treizeci de ani. Cei patru se ridicară în picioare politicos, când ea se apropie de masă.

– Domnilor, spuse Wyatt cu solemnitate, ea e geniul din spatele succesului colțului internațional al restaurantului „La Wyatt”, domnișoara Justine Ryan, *chef extraordinaire*. Nu încercați să mi-o furați. E angajata mea printr-un contract pe termen lung.

Wyatt îi făcu cunoștință cu cei trei bărbați, dar Justine nu le reținu numele. Era prea amețită de întorsătura neașteptată a evenimentelor. Din renegată ajunsese eroină. Înțelese doar că cei trei bărbați erau patronii unui lanț de restaurante importante din Melbourne și voiau să se extindă și la Sydney.

– Ai timp să bei un pahar cu vin împreună cu noi? întreabă Wyatt politicos.

– Sigur că da.

Possum le aduse băuturile și-i făcu încurajator cu ochiul lui Justine. Asta era bine.

– Trebuie să te felicit, domnișoară Ryan, spuse bărbatul în vârstă. Colțul internațional a avut un succes extraordinar. Mă mir doar că ai demarat acțiunea în timp ce Wyatt se afla în America.

– Am discutat problema înainte să plece, minți ea cu acor-dul tacit al lui Wyatt.

– Serios? Așa credeam și eu, spuse unul dintre cei doi tineri.

– Dar pun pariu că n-ai discutat și despre interviul pe care i l-ai acordat Adriennei Charles, chicoti celălalt tânăr. Oricum, a fost o lovitură genială.

Genială? Justine rămase literalmente cu gura căscată. Ce fusese așa genial în interviul acela? Nu făcuse o imensă gafă? Sau își băteau joc de ea?

– A făcut minuni pentru imaginea lui Wyatt, continuă el, deși bag mâna-n foc că el n-ar recunoaște asta. Imaginează-ți – un proprietar de restaurant căruia nu-i plac ciupercile! Asta l-a umanizat foarte mult. Pun pariu că după ce a apărut interviul numărul clienților a crescut simțitor. Cât despre misoginism, ce să spun? Care bărbat ar recunoaște deschis că nu e puțin misogin în sinea lui?

– Ai dreptate, spuse Wyatt, deși nu sunt cel mai rău dintre misoginii de pe fața pământului. Justine o să plătească pentru interviul pe care l-a dat.

– Să plătească? Ar trebui să-i dai un bonus, spuse bărbatul în vârstă. Și pentru interviu și pentru colțul internațional. Și dacă n-o va face, draga mea, spuse el întorcându-se spre Justine și întinzându-i o carte de vizită, poți să rupi contractul cu el și să vii la mine. Vorbesc serios.

– E nedrept! strigă Wyatt râzând. Abia m-am întors în țară și tu încerci să-mi furi angajații?

– Așa merg afacerile, prietene, spuse bărbatul în vârstă zâmbind. Dacă nu știi să-ți apreciezi echipa, pierzi. Cui nu profită de avantajele pe care le are, i-o ia altul înainte.

– Dacă cineva o să profite de Justine, acela voi fi eu. O apreciez foarte mult și ea știe bine lucrul ăsta.

– Ai fi prost dacă n-ai aprecia-o, spuse unul dintre tineri.

– Vă mulțumesc pentru laude, surâse Justine rușinată, dar acum trebuie să mă întorc la treburile mele.

– Cinci minute în plus nu mai contează, o opri Wyatt. Mai bea un pahar cu vin și după aceea poți să faci ce vrei.

– E un ordin? Întrebă ea dându-și părul pe spate cu un gest cochet.

– Da. Peter vrea să te mai admire puțin și eu n-am de gând să-mi las clienții să plece din restaurantul meu nesatisfăcuți.

– Atunci trebuie să-ți găsești un bucătar de rezervă.

Bărbații râseră privind-o cu sinceră admirație. Cel care răspundea la numele de Peter, spuse:

– Despre Justine se aud multe, dar acum, după ce am cunoscut-o, mi-am dat seama că reputația ei nu reflectă realitatea.

Reputația ei? Ce era cu ea? Justine îl privi pe Wyatt dar acesta se angajase într-o discuție cu bărbatul în vârstă, așa că se văzu nevoită să converseze cu Peter, care se vedea de departe că era un afemeiat fermecător. Deși nu era genul ei,

auzind că a doua zi era liberă, reuși să-i smulgă promisiunea de a dejuna împreună cu el, undeva în oraș.

– Te las să alegi locul, spuse el. Dar te rog să nu alegi unul din restaurantele la care sunt acționar. Când iau masa cu o femeie atât de frumoasă, nu vreau să mă gândesc la un lucru vulgar, cum sunt banii.

– Cred că mă flatezi prea mult. Dar voi ține cont de rugămintea ta.

– Sunt convins.

Ar mai fi stat de vorbă cu el dacă n-ar fi observat-o pe Possum făcându-i semne disperate să vină la bucătărie.

– Iertați-mă, dar acum chiar trebuie să plec, se scuză ea ridicându-se în picioare.

Problema era una minoră și o rezolvă repede, dar nu se mai întoarce în sala de mese. Și nimeni nu veni s-o mai cheme înapoi.

Așa că după ce termină de încheiat socotelile din ziua aceea se duse la ea în apartament, întrebându-se de ce acceptase invitația lui Peter. Ca să-l provoace pe Wyatt?

Sigur că da, prostuțo, își spuse ea râzând. Și acum te-ai pri-copsit cu o întâlnire pe care nu ți-o doreai și de care n-aveai nevoie. Deși, dacă ai fi sinceră, ai recunoaște că Peter Grice e un bărbat fermecător. Dar, din păcate... nu e Wyatt!

Se gândi să inventeze o scuză și să nu se mai întâlnească cu Peter a doua zi, dar Wyatt nu mai apărui toată ziua, așa că nu găsi nici un motiv să refuze.

Peter veni la ora unu și, înainte de masă, vizitară Parcul Național Regal și admirară priveliștea splendidă a oceanului.

Peter se dovedi o companie agreabilă. Îi povesti întâmplări amuzante despre oameni implicați în afaceri cu restaurante. Era un bărbat umblat, care văzuse multe și, cel mai important, avea simțul umorului.

Spre surprinderea Justinei între ei nu se născu nici o tensiune sexuală. Peter o plăcea foarte mult, lucru evident, dar nu încerca s-o seducă cu orice preț.

Îi înțelese comportamentul când, așezându-se la o masă într-un restaurant cu specific franțuzesc, ales pe gustul Justinei, Peter scoase din portofel o fotografie cu o blondă delicată.

— O să-i cer mâna imediat cum mă întorc la Melbourne, mărturisi el visător. Aș fi făcut-o mai de mult, dar Sue adoră Sydney-ul și voiam să mă asigur că pot să-mi clădesc un viitor împreună cu ea aici.

— Atunci ce a însemnat comportamentul tău de aseară? Mi se pare evident că ești îndrăgostit de o persoană deosebită.

— Iartă-mă. Să nu mă înțelegi greșit, dar voiam să-l fierb puțin pe Wyatt.

— Cred că ne judeci greșit, spuse Justine simțind cum îi tresare inima. N-ai cum să-l fierbi pe Wyatt. Cel puțin nu în felul ăsta. Între noi doi nu e nimic serios... din păcate. Recunosc, mi-aș dori să fie, dar...

– Atunci ar trebui să deschizi ochii mai bine, domnișoară, spuse el râzând. Îl cunosc pe Wyatt de mult și-l citesc prea bine. Între voi doi e ceva, deși poate că nici el nu vrea să recunoască asta. Dar se vede de la o poștă ce sentimente îți poartă. Și tu protestezi prea mult ca să nu fie adevărat...

– Serios? râse Justine încercând să afle mai multe de la Peter.

Dar el renunță la subiect în momentul în care sosi primul fel de mâncare. Începură să discute despre lanțul lui de restaurante și despre idei de noi localuri.

– Cred că Sebastian și Possum au făcut o treabă bună, spuse ea. Muncesc foarte mult pentru localul lor și se pare că reușesc să aibă succes. Când va începe să meargă de la sine, vor avea mari satisfacții.

– Da, dar banii? Sau nu-i interesează aspectul ăsta?

– Oh, ei sunt de părere că au destui. Satisfacțiile sunt mai mult de ordin moral. Oricum, Possum vrea să devină o bucătăreasă bună.

– Atunci Sebastian va reuși, râse el. Ce-ar fi să trecem pe la ei diseară? Aș vrea să văd cu arată în rolul lui Zorba. Aseară mi s-a părut că e un chelner englez perfect.

– Bine. Chiar voiam să-i vizitez zilele astea.

– Atunci ce zici? Accepți invitația?

– Doar cu o condiție. Diseară o să vin singură la locul întâlnirii, dacă nu te superi. N-are rost să faci atâta drum doar ca să mă iei pe mine.

– Mi-ar face plăcere să vin să te iau, dar dacă așa vrei tu...
– Și mai am o rugămintă. S-o întrebi pe logodnica ta dacă e de acord să ne întâlnim, bine?

– Mulțumesc, Justine. Ești o persoană deosebită. Dar vrei să faci tu rezervările?

– Perfect!

Când ajunseră înapoi la „La Wyatt”, era ora trei, așa că se puseră de acord să cineze mai târziu.

– Ne întâlnim la opt și jumătate, spuse Justine. Să nu întârzii. Știu că femeile obișnuiesc să se lase așteptate și eu o fac deseori, dar în cazul ăsta...

Justine își petrecu restul zilei pe marginea piscinei, apoi pierdu o oră întreagă cu dușul, machiajul și alegerea hainelor.

La șapte și jumătate coborî scările și se duse în garaj, unde era parcată mașina ei. Când vru să închidă ușile, se lovi de un bărbat înalt.

– Le închid eu. Nu te deranja, spuse Wyatt privind-o din cap până-n picioare. Impresionant! Și unde te duci, Justine, îmbrăcată așa, fără escortă?

– Să mă întâlnesc cu iubitul meu secret, răspunse ea energică de atitudinea lui. Doar nu te așteptai să mă ia de la muncă!

Ochii lui Wyatt se îngustară periculos.

– Iubitul tău secret? Sau unul căruia nu-i pasă suficient cât să te ia de acasă?

– Ce vrei de la mine? Ești tata? De ce-ți pasă ție cu ce fel de bărbat mă întâlnesc?

– Faptul că te furizezi să te întâlnești cu un bărbat, mă pune pe gânduri.

– Ia mai lasă-mă în pace!

– Sunt convins că iubiul tău secret îți apreciază devotamentul. Când ai de gând să te întorci?

– Când o să vreau. Oricum, dacă ai nevoie de un bucătar, o să fie Armand aici ca să te ajute.

– Eu vreau să fii și tu!

– O să fiu dacă o să pot! Țipă ea trântind portiera.

Ce bărbat imposibil! Cum îndrăznește să se bage în viața ei particulară? Justine se gândi să închirieze o cameră la un hotel în noaptea aceea, numai ca să-i facă în ciudă lui Wyatt.

Când ajunse la restaurantul lui Sebastian, Justine se mai calmă. Peter veni după cinci minute.

– Arăți formidabil, spuse el sincer. Poate că n-o să mă mai întorc niciodată la Melbourne.

– Ce-ar spune Sue? râse Justine.

Se simțea mult mai bine, deși încă se mai gândea la Wyatt.

Se așezară la masă și fură serviți cu *ouzo* de către Sebastian în persoană. Admirară evoluția lui Possum pe scenă, așteptând primul fel de mâncare.

— Nu știu dacă o să reușim să mâncăm tot ce am comandat, spuse Justine. Bucătăria grecească e foarte sățioasă. Eu abia mai respir de pe acum.

— Atunci trebuie să dansăm ca să facem loc mâncării în stomac, râse el.

Peter era un dansator talentat. Muzica era plăcută și Justine uită de toate problemele. Doar când se întoarseră la masă, obosiți și în stare să mănânce din nou, observă că cineva mai adusese încă două scaune.

Pe ele stăteau Gloria Calder și Wyatt Burns.

— Nu vă supărați că ne-am așezat la masă cu voi, spuse Wyatt zâmbind diabolic.

Peter era bucuros să-l vadă pe prietenul lui, dar Justine începu să fiarbă. De ce venise Wyatt cu Gloria? Ca să-i facă în ciudă? Nu putea s-o ducă în altă parte? Asta era prea de tot!

Capitolul 7

— Ce joc murdar ai de gând să faci? îi șopti Wyatt la ureche în timp ce dansau, strângând-o în brațe cam tare.

O invitase la dans special ca să aibă ocazia să vorbească cu ea. Gloria părea că n-avea de gând să-i scape din priviri.

— Nu știu ce vrei să insinuezi, replică ea. Și aș prefera să nu-mi rupi coastele.

— Știi bine ce vreau să spun. Sau Peter nu s-a deranjat să-ți spună că e logodit?

— Ce are a face? În primul rând nu e treaba ta.

— Tu n-auzi ce-ți spun? Peter o să se căsătorească cu o fată din Melbourne.

— Am auzit! Dar asta nu mă privește pe mine.

— Nu credeam că ești genul de femeie care să se încurce cu bărbați ocupați.

– Și eu nu credeam că ești genul de bărbat care să se bage în treburile care nu-l privesc.

Ar fi trebuit să-i spună lui Wyatt că aflase chiar de la Peter lucrul ăsta. Dar prefera să-l lase să fiarbă în suc propriu.

– Angajații mei mă privesc personal. Mai ales când se încurcă cu prietenii mei.

– Nu mă încurc deloc.

– Atunci ce naiba faci? Văd că te întâlnești pe furiș cu bărbați logodiți pe care abia i-ai cunoscut.

– Pe furiș? Cred că nu ești în toate mințile. M-am întâlnit cu Peter într-un loc public. Ți se pare cumva că mă ascund?

– Atunci de ce nu te-ai luat de acasă?

– Cred că glumești...

– Am văzut cu ochii mei că între voi doi e ceva. Mi se pare evident.

– Da, evident, oftă ea, obosită să se mai certe cu Wyatt.

Ce bine ar fi fost dacă Wyatt ar fi încetat s-o mai acuze de lucruri nedrepte și ar fi dansat cu ea bucurându-se de apropierea dintre ei. Dar tăcerea lui nu dură prea mult.

– Presupun că ai de gând să-ți petreci noaptea cu el.

– Oh! Taci! țipă ea, de data asta la capătul răbdării.

– ăsta nu-i un răspuns, comentă el ignorând privirile suspicioase ale cuplurilor care dansau în jurul lor.

– Alt răspuns n-o să primești. Cum îndrăznești să-mi pui asemenea întrebări?

– Fac ce vreau. Nu ți-ai dat seama până acum?

– Dacă aștepti alt răspuns, du-te și întreabă-l pe Peter.

– Poate că o s-o fac și pe asta.

– Chiar te rog.

– Nu mă crezi în stare, nu?

– Sincer, nu-mi pasă.

– Ar trebui să-ți pese.

– De ce?

– Cred că nu ți-ar cădea prea bine dacă l-aș întreba pe Peter.

– Ha! Vom vedea noi cui nu-i va cădea bine.

– Vom vedea.

– Hai să mergem chiar acum ca să te convingi. M-am săturat să fiu sufocată pe ringul de dans.

– Dar nu te sufoc. Așa-mi place mie să dansez.

– De ce nu încerci figura asta cu Gloria? Sunt sigură că-ți va aprecia efortul.

– Tu nu-l apreciezi?

– Nu, minți ea. Te rog, condu-mă la masă.

– Și dacă nu vreau? Ce o să faci?

– O să te lovesc unde te doare mai tare, amenință ea.

– Încearcă numai și o să-ți trag o mamă de bătaie la fund chiar aici, în mijlocul restaurantului.

Melodia se terminase, dar Wyatt nu făcu nici un gest să se întoarcă la masă. Peter o invitase pe Gloria la dans, dar lui părea să nu-i pese. Avea ochi numai pentru Justine. Dar ochi care aruncau fulgere.

Când începu următoarea melodie, care era un vals senzual, Wyatt o strânse în brațe și spuse:

– După dansul ăsta...

De data asta Wyatt n-o mai bătu la cap, ci dansă cu ea provocându-i senzații uimitoare. Justine se lăsă purtată de brațele lui în ritmul melodiei. Știa că Wyatt se joacă cu nervii ei, dar și-ar fi dorit să nu se mai oprească nicio dată.

În viața ei nu mai dansase cu cineva al cărui trup se potrivea atât de bine cu al ei. Parcă pluteau într-un vis feeric.

Dar curând, prea curând, melodia se termină și Wyatt o conduse spre masă, acolo unde Gloria îi aștepta cu priviri veninoase. Doar Peter le zâmbi și-i felicită.

Sebastian veni cu două platouri pline cu specialități, urându-le poftă bună. Mâncară discutând calitatea excelentă a preparatelor.

Justine era încordată. Aștepta ca din clipă în clipă Wyatt să deschidă subiectul. Dar el n-o făcu până la sfârșitul mesei și Justine își dădu seama că mai mult o tachinase.

– Eu trebuie să mă întorc la hotel, spuse Peter după ce Wyatt și Gloria se duseră pe ring să danseze.

– Ai venit cu mașina? întrebă Justine.

– Nu, cu taxiul.

– Atunci lasă-mă să te conduc eu.

– De ce nu vrei să mai rămâi și să te distrezi?

Justine se abținu să nu izbucnească în râs. Să se distreze? N-ar fi reușit niciodată să se simtă bine sub ploaia de reproșuri a lui Wyatt și privirile veninoase ale Gloriei.

Așteptară până când Wyatt se uită la ei și-i făcură semn că vor să plece. Wyatt le dădu de înțeles să nu-și facă probeme cu nota de plată, pentru că în seara aceea fuseseră invitații lui.

Văzându-i plecând împreună, Wyatt o privi pe Justine semnificativ. „Deci am avut dreptate”, părea el să spună.

Justine îl lăsă pe Peter în fața hotelului.

– Nu vrei să bei o cafea la mine? întrebă el mai mult din politețe.

– Nu, mulțumesc, spuse ea.

De fapt, Peter nici nu se așteptase la un alt răspuns din partea ei.

– Aș vrea să vin mâine seară să gust preparatele ucenicilor. Crezi că se poate?

- Sigur că da.
- Wyatt mi-a spus că trebuie să-ți cer ție voie. Ești un fel de zbir? Așa mi-a dat de înțeleș.
- Nu se poate!
- Pe cuvânt... Nu știu ce se petrece între voi doi, dar să știi că după ce te-ai retras aseară la bucătărie, a avut numai cuvinte de laudă la adresa ta. Și nu glumea. În schimb, în seara asta a fost altfel... Nu înțeleg de ce. Poate că s-a enervat când a văzut că suntem împreună.
- Crede că avem o relație, râse ea. M-a avertizat că ești logodit și m-a luat la rost – ce caut eu cu un bărbat aproape însurat. Nu-l înțeleg.
- Eu îl înțeleg. Și asta îmi adeverește teoria. E ceva între voi, chiar dacă tu nu vrei să recunoști. Te avertizez de pe acum. Nu te juca cu sentimentele lui Wyatt. Când își pune ceva în cap, nu se lasă până nu câștigă. Și dacă i te împotrivești, vei avea mai mult de suferit.
- Te rog să nu faci pe arbitrul.
- Nici nu mă gândesc. Ei, dar să lăsăm timpul să decidă. Îți mulțumesc că m-ai condus. Fii atentă la drum. Cred că ești obosită. Ne vedem mâine, bine?
- În drum spre casă Justine se gândi la vorbele lui Peter. Pe el putea să-l mintă că n-o interesează Wyatt. Putea să-l mintă la fel de bine chiar și pe Wyatt. Dar nu se putea minți pe ea însăși.

Se îndrăgostise. Și nu era vorba de un sentiment trecător. Iar Peter avea dreptate. Wyatt o putea răni. Ce putea să facă? Să renunțe la slujba la care visase o viață și pe care o câștigase printr-un joc al destinului?

Deodată mașina începu să se zgâlțâie, să „tușească”, și după câteva secunde se opri. „Murise” motorul. Împinse mașina spre marginea drumului și încercă s-o pornească din nou. Zadarnic. Ce naiba avea?

Coborî din mașină, se uită sub capotă, dar nu găsi nimic suspect. Oricum, nu se pricepea să umble la motor.

– La naiba! țipă ea dându-i un picior în roată.

Ieșise deja din oraș. Se afla pe drumul principal, dar în mijlocul pustietății, într-o rochie de seară. Peter bănuia că ajunsese acasă, iar Wyatt nici nu se gândea că în seara aceea avea să se mai întoarcă, mai ales după ce o văzuse plecând însoțită de Peter. Privirile lui fuseseră clare.

Intră în mașină, își aprinse o țigară și începu să se gândească la o soluție. Era membra unui club automobilistic, dar unde să găsească o stație de benzină de la care să dea un telefon?

Să meargă pe jos? Cine știe cât de departe se afla de casă! Dacă o acosta cineva pe drum, mai ales fiind îmbrăcată așa?

– Ce să fac? se întrebă ea simțind cum o cuprinde disperarea.

Trecură pe lângă ea câteva mașini în viteză, dar nu îndrăzni să iasă și să le oprească. Dacă dădea peste vreun criminal? Ce să facă? Să aștepte până la ziuă?

La un moment dat văzu apropiindu-se din spate farurile altei mașini. Îi luă două secunde să se decidă, coborî din mașină și începu să facă semne diperate.

Era o mașină de poliție. Crezându-se salvată, îi explică polițistului situația, iar acesta telefonă la cel mai apropiat service. În cinci minute sosi un mecanic, care, după ce privi motorul clătînând din cap, îi spuse cu regret că problema era gravă și nu putea fi remediată decât în cadrul unui atelier și asta până a doua zi, pe la prânz.

Tractară mașina până acolo, apoi Justine chemă un taxi. Auzind unde voia să ajungă, privindu-i admirativ rochia de seară, taximetristul îi spuse că drumul era cam lung și avea s-o coste mult. Justine se enervă și-i spuse că ea nu voia să-i cumpere mașina. Taximetristul ridică din umeri și-i răspunse că astea erau prețurile de noapte. Așa că Justine se hotărî să înnopteze la cel mai apropiat motel.

Își aminti că plecase de acasă cu gândul ăsta și izbucni în râs. Acum Wyatt chiar că avea confirmarea bănuielilor lui.

— Foarte bine! Își spuse ea imaginându-și-l așteptând-o ca un tată de adolescență precoce.

De ce se băga în viața ei? Era clar că nu-l interesa persoana ei așa cum pretindea Peter. Poate îl interesa doar din punct de vedere fizic.

Dar asta nu era de ajuns. Nu voia să fie obiectul sexual al patronului ei. Toată viața se ferise de așa ceva.

– Poate că ar fi bine să-i dau un telefon, spuse ea privindu-și ceasul de la mână și văzând că se făcuse deja ora unu noaptea.

Trebuia să-l anunțe că în seara aceea nu putea să ajungă acasă. Nu pentru că Wyatt și-ar fi făcut griji din cauza ei. Oricum, bănuia că e cu Peter. Dar ce drept avea ea să-l pună într-o situație jenantă pe bărbatul acela drăguț?

Ridică receptorul. Telefonul sună o dată... de două ori... de trei ori... Poate că Wyatt se culcase. Sau nu ajunsese încă acasă. Tocmai când se pregătea să închidă, îi răspunse cineva. Dar nu Wyatt, ci Gloria.

– Aș vrea să vorbesc cu Wyatt, te rog, spuse ea gândindu-se că mai bine ar fi închis.

– Îmi pare rău, dragă. Nu se poate. E puțin ocupat momentan. Înțelegi?

– Înțeleg... Spune-i, te rog, că am avut probleme cu mașina și o să mă întorc abia mâine, pe la prânz.

Cât de ridicolă era situația! Dar ce putea să facă?

Gloria mormăi ceva și închise.

Justine rămase nemișcată pe fotoliu. Mda. Wyatt nu pierdea vremea. Avea grijă de nevoile lui și nu cu oricine, ci cu... Gloria. Nu era de mirare. Ostilitatea Gloriei avea o bază reală.

Acum era și mai nervoasă. Cine se găsisese să-i țină lecții de morală! În cazul ei nu era vorba de ceva serios. Dar el! Un afemeiat!

Ar fi fost mai bine dacă nu i-ar fi dat telefon. Dar se gândise la Peter... Pe naiba! Se gândise la Wyatt. Nu voia ca el să creadă că-și petrece noaptea cu Peter. Pentru că-l iubea.

Dar cum putea să iubească pe cineva căruia îi păsa atât de puțin de ea? Era ridicol.

Nu dormi toată noaptea frământându-se din cauza problemelor. Iubea un bărbat care... n-o iubea! Ce era de făcut?

Adormi abia spre dimineață și se trezi la prânz cu o durere îngrozitoare de cap. Se îmbracă în rochia de seară, pentru că altceva nu avea la ea și se duse la atelier.

Îi mai așteptă pe mecanici încă două ore ca să termine reparațiile. Se simțea îngrozitor de ridicol în rochia aceea de seară, stând pe băncuța tare de lemn din garaj, printre mașini dezmembrate și bărbați îmbrăcați în salopete unsuroase.

După ce mecanicii terminară treaba, Justine plăti costul reparației, care spre surprinderea ei nu era excesiv de piperat, și porni spre restaurant.

Wyatt o aștepta la intrare, cu brațele încrucișate la piept.

– Ei, asta-mi mai trebuia, murmură ea prefăcându-se că nu-l vede și parcând mașina în garaj.

Îi venea să se ducă direct spre intrarea de serviciu și să nu se mai oprească decât în camera ei. Dar nu putea să fie atât de lașă. Acum ori niciodată.

– Bună... dimineăta, spuse Wyatt liniștit.

Nu părea supărat, dar nici prietenos.

– Bună ziua, răspunse ea corectându-l intenționat, așteptându-se să fie luată la întrebări.

Dar Wyatt tăcu. Era clar că nu-i păsa. De ce să-i pese? Petrecuse noaptea cu Gloria Calder. Era liniștit.

Îi deschise ușa invitând-o înăuntru. Justinei îi venea să-i strige: „Știu la ce te gândești, dar greșești! Așa! Dar să știi că nu-mi pasă! La fel cum nici ție nu-ți pasă!”.

Se întoarse cu fața spre el, dar Wyatt îi trânti ușa în nas, el rămânând afară. Justine porni spre scări împovărată de greutatea din suflet. Ce să-i mai explice? Ce să-i mai spună? Oricum, Wyatt nu dădea doi bani pe sentimentele ei.

Rămase o clipă în capul scărilor și privi înapoi spre ușa cu geamuri. Văzu un taxi oprindu-se în dreptul intrării. Din el coborî Peter.

– Dacă aş fi ştiut că vii atât de devreme, te-aş fi condus eu, şopti ea ostenită, apoi începu să urce scările.

Nu apucă să închidă bine uşa apartamentului ei că aceasta se trânti de perete, şi-n cameră intră Wyatt, roşu la faţă, cu pumnii strânşi şi ochii măriţi de furie.

Din trei paşi ajunse lângă Justine, o apucă de umeri şi începu s-o scuture bine.

– Târfă lipsită de inimă ce eşti! strigă el sufocându-se.

Justine rămase fără grai, uimită de reacţia lui violentă.

– Cred că nu mai ai nimic de spus în apărarea ta. Târfă cu sânge rece... Asta eşti!

Cu sânge rece? Da. Îi îngheţase sângele în vene când îl văzuse pe Wyatt comportându-se astfel.

– Cred că ai făcut-o special ca să mă enervezi pe mine, suieră el. Sau îţi place să te dai la bărbaţii altora?

– Poftim? bâigui ea luptându-se să-şi descleşteze maxilarele blocate de stupefacţie.

– Poftim? La naiba, femeie! Mă iei drept un prost? De ce n-ai venit împreună cu Peter aici? De ce aţi jucat farsa asta în faţa mea? Mă mir că Peter a mai fost în stare să-şi plătească taxiul după ce te-a plătit pe tine pentru prestaţia de astă-noapte.

– Ieşi afară! ţipă ea ca un animal rănit, regăsindu-şi glasul.

Nici dacă ar fi lovit-o n-ar fi durut-o atât de tare.

Dar Wyatt rămase nemișcat privind-o ca o fiară sălbatică, tremurând de nervi. În viața ei Justine nu văzuse pe cineva atât de furios.

– Ei, bine măcar că nu încerci să negi.

– De ce să mă deranjez s-o fac? Oricum nu m-ai crede.

– Ai dreptate. Ceea ce nu pot să înțeleg e de ce. De ce? Știi că Peter e logodit. Ți-am spus-o chiar eu. Nu înțeleg de ce...

– De ce am fost drăguță cu un domn adevărat și decent? Îl întrerupse ea. Lucrul ăsta tu n-o să-l înțelegi niciodată.

Justine era acum mai furioasă decât el. Și n-avea de gând să-i ușureze chinul. Wyatt putea să creadă ce voia!

– Ce tupeu ai! țipă ea. Nu ești decât un misogin fățarnic. Nu contează că-ți petreci noaptea cu o femeie proastă, dar te aprinzi când eu fac ce-mi place – lucru care n-ar trebui să fie treaba ta!

Wyatt ar fi vrut să spună ceva, dar Justine nu-i dădu ocazia și continuă:

– De ce te plângi? Ești gelos că altcineva a reușit să obțină un lucru pe care tu nu-l vei avea niciodată?

Wyatt se întuneca la față și Justine crezu că o va lovi. Degetele lui se încheștară pe umerii ei.

– Nu mă mulțumesc cu resturile altora, replică el.

– Oricum, n-ai face față, spuse ea conștientă că risca mult.

Se aștepta să dea în ea. Dar el n-o lovi. Închise ochii încercând să se controleze și spuse:

– Ești o târfă nebună, știu asta, dar acum ai mers mult prea departe.

Înainte ca Justine să-l poată opri, Wyatt se aplecă asupra ei cu sălbăticie și o sărută violent.

Fusese rapid, puternic și lipsit de milă. Brațele lui o strângeau atât de tare încât abia mai putea să respire.

Când ea încercă să-l oprească, Wyatt se strecură între picioarele ei și o ținut pe pat. Gura Justinei se înmuie în fața asaltului, deschizându-se ca o floare sub respirația lui. O dureau buzele, dar nu putea să-l oprească.

Și el știa. Instinctiv își dădu seama de momentul în care putea să-i elibereze mâinile fără nici un risc, pentru a-i explora în voie trupul, plimbându-și palmele pe pieptul ei.

Sânii ei se întăriră involuntar sub degetele lui. Gura lui se plimbă pe gâtul ei în timp ce mâinile îi coborâră spre abdomen, până între picioare. Justine gemu de dorință.

În câteva secunde se trezi goală, sub greutatea trupului lui. Gura lui fierbinte săruta fiecare părticică goală a pielii ei. Justine își plimbă mâinile pe umerii lui, pe piept, desfăcându-i nasturii cămășii.

Wyatt o trase mai aproape de el și Justine simți între picioare căldura insuportabilă a masculinității lui. Îl dorea!

Mintea îi era încetoșată, iar gura prinsă în sărutările lui sălbatice. Ar fi vrut ca momentul acela să nu se mai sfârșească, dar își dorea mai mult.

Simțea nevoia să se unească cu el, în ciuda barierei dintre inimile lor. Îl dorea fără întrebări, condiții, promisiuni sau angajamente. Voia să-l iubească.

Însă Wyatt n-o putea iubi. O dorea doar fizic. Voia să se răzbune pe ea. Totuși Justinei nu-i mai păsa. Ajunseseră prea departe ca decizia să mai depindă de ea.

Și se avură în cel mai frumos fel. Justine țipă de plăcere, apoi se prăbuși împreună cu el. Înainte să-și recapete respirația, Wyatt se ridică de pe ea, se îmbracă și se îndreptă spre ușă.

Fără nici un cuvânt, fără avertismente, fără păreri de rău, închise ușa în urma lui imediat, înainte ca prima lacrimă să se prelingă pe obrazul Justinei.

Capitolul 8

Dură o eternitate până ce Justine se opri din plâns și reuși să se ridice din pat.

Se duse la baie, dădu drumul la duș și începu se se frece încrâncenat cu buretele pe tot trupul, încercând să șteargă orice urmă a atingerii lui Wyatt. Dar încercarea ei era zadarnică. Wyatt își lăsase amprenta adânc întipărită în sufletul ei, acolo de unde nimeni n-o putea înlătura.

Da... Îl ura. Îl ura din tot sufletul. Îl ura cu patimă. Voia să-l omoare, să-l distrugă, să-l taie în bucățele minuscule pe care să le arunce în cele patru zări. Voia să-l vadă suferind așa cum suferise și ea. Ba nu! Mai tare! Voia să se răzbune pe el, așa cum se răzbunase el pe ea.

Dar simțea că nu poate să-l mai privească în ochi. Și atunci cum să se răzbune? Mai târziu, uscându-și părul, își dădu seama că nu avea alternativă.

Trebuia să dea ochii cu Wyatt. Cel puțin în ziua aceea. Oricum întârziase. Trebuia să ajungă la bucătărie de mult. Oricât și-ar fi dorit, nu putea să plece pur și simplu de la „Wyatt”. Avea responsabilitatea ucenicilor și o datorie morală față de clienții ei fideli.

Cu Wyatt o terminase, dar cu restaurantul „La Wyatt” nu-și încheiase încă socotelile. Cum să le împace pe amândouă? Era dificil, dar nu putea să se dea bătută.

Alergă pe scări, se duse la bucătărie și, spre bucuria ei, nu se întâlni cu Wyatt. Membrii echipei o întâmpinară cu urale, dar, văzându-i figura tristă și ochii plânși, se întoarseră discret fiecare spre treaba lui, aruncându-și priviri semnificative. Oare toată lumea știa?

Nici măcar Possum nu îndrăzni să se apropie de ea. Doar Peter își permise s-o întrebe ce avea. Văzând că nu-i dă nici un răspuns, nu mai insistă și schimbă subiectul.

– Bine că nu mi-ai acceptat invitația aseară, spuse el vesel, încercând să-i transmită ceva din buna lui dispoziție. Știi cine mă aștepta în cameră?

– Nu, spuse ea zâmbind forțat, cu gândul aiurea.

– Sue! zise el luminându-se la față.

– Ei, nu mai spune! exclamă ea sincer entuziasmată.

– Da, dragă. Închipuiește-ți! Venise cu cinci minute înainte să apar eu. Voiam s-o aduc și pe ea aici, azi, cu mine.

Abia așteaptă să te cunoască. Dar nu mi-am permis să abuzez de amabilitatea ta. Și, în plus, Sue trebuia să-și viziteze niște rude. Dar lasă că o să ieșim într-o seară toți patru, să vă cunoașteți. Sâmbătă seara e bine? Sau poate duminică?

Doamne, nu! Toți patru? Adică ea, Peter, Sue și mai cine? Wyatt? În nici un caz!

– Peter... nu pot să-ți promit nimic. Dar veniți voi aici când vreți. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Sue. Mai ales ca să-i spun cât de norocoasă e că te are.

– Exagerezi. Cred că eu sunt norocosul. Acum trebuie să te las puțin. Am de discutat niște afaceri cu Wyatt. Ne vedem când o să fie gata masa.

– Bine... Peter! Stai puțin. Aș vrea să te rog ceva. Nu știu dacă e bine, dar...

– Spune, dragă, ce e?

– Postul acela de bucătar despre care-mi vorbeai...

– Vrei să știi dacă mai e liber postul de bucătar?

– Da...

– Dar știi că e vorba de Melbourne?

– Da. Oricum, e mai bine așa.

– Ești sigură?

– Da. M-am gândit că Sydney-ul... nu e pe gustul meu, minți ea.

- Cum crezi, dar... Oricum, eu mă bucur.
- Și te-aș mai ruga ceva. Ai spus că te duci să vorbești cu Wyatt...
- Vrei să discut eu cu Wyatt despre asta? Cred că o să mă omoare, dar îmi asum riscul, glumi el.
- Nu... Voiam doar să aduci vorba, ca să vezi ce părere are.
- Nu mi-e greu s-o fac. Dar dacă va fi vorba de ceva serios...
- Atunci voi discuta personal cu el. Oricum, sunt destul de hotărâtă să plec de aici.
- Bine. Tu hotărăști. Dar eu pot să-l avertizez că-i voi fura un angajat. Nu te îngrijora. Nu-i voi spune că am discutat despre asta cu tine înainte de a-l consulta și pe el.

Din păcate Justine nu avu ocazia să stea de vorbă cu Wyatt. El nu apăru în seara aceea la cină. Și nici Gloria. Desigur, lipsa ei fu remarcată din întâmplare. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost prezent, Justine ar fi mâncat cu noduri, deci era mai bine așa.

Îl mai văzu pe Wyatt o dată marți, de două ori miercuri și încă o dată joi, dar tot nu apucă să discute cu el nimic. Privirile lui erau impenetrabile și comportamentul rece. Era închis oricărei tentative de apropiere.

Vineri Peter o sună și-i spuse că în seara aceea voia să vină împreună cu Sue să cineze la „Wyatt”. Justine își

dădu tot interesul să gătească niște specialități deosebite. Era pentru prima oară în săptămâna aceea când gătea cu pasiune.

Partea proastă era că atunci când sosiră, Wyatt se așeză cu ei la masă. Era prea târziu să inventeze o scuză și ar fi fost nepoliticos din partea ei să nu apară.

Se schimbă repede și respirând adânc, se îndreptă spre masa lor. La naiba cu Wyatt! Avea să-l ignore.

– Justine! exclamă Peter ridicându-se în picioare. Arăți minunat în seara asta. Uite. Ți-o prezint pe viitoarea mea soție, Sue. Sue, ea e Justine.

Wyatt se înecă și începu să tușească. O privi semnificativ pe Justine ridicând o sprânceană, dar ea se prefăcu că nu-l vede. N-avea rost să se enerveze.

– Îmi pare bine, Sue, zise ea. Am auzit atâtea lucruri frumoase despre tine.

– Iar eu sunt teribil de geloasă pe tine, râse Sue. Da, da. Peter mi-a vorbit atât de mult despre tine, încât nu mai știam ce să cred. Oricum, îți mulțumesc că l-ai adus la hotel la timp, ca să se întâlnească cu mine. Acum, când te văd, mă mir că s-a mai întors în seara aceea acasă.

Peter izbucni în râs și-și sărută pe obraz logodnica. Sue era într-adevăr o tânără fermecătoare și nu era de mirare că Peter o iubea atât de mult.

– Voiam să spun că... se fâstâci Sue dându-și seama că făcuse o gafă.

– Nu-i nimic, știu ce voiai să spui, o ajută Justine. Oricum, petrecuserăm aproape o zi întregă împreună și ne săturaserăm unul de celălalt. Am vorbit câte-n lună și-n stele, și în special despre tine. Apropo, vreau să vă urez casă de piatră.

– Mulțumim, spuse Sue înroșindu-se. Dar hai mai bine să vorbim despre tine. Am auzit că ai avut probleme cu mașina. E adevărat?

– Da, zise ea fără să se uite la Wyatt, dar simțindu-i privirile curioase ațintite asupra ei. Închipuiește-ți că m-a lăsat în drum, în mijlocul pustietății.

– Vai, îmi pare rău. Dacă nu-l conduceai pe Peter poate că...

– Asta n-are nici o legătură, spuse ea dând din mână cu lehamite. E o rablă veche. Putea să mă lase oricând.

– Cred că te-ai speriat îngrozitor. Dacă eram în locul tău, nu știu cum m-aș fi descurcat.

– De ce nu mi-ai dat un telefon, Justine? întrebă Peter. Nu trebuia să mai dai banii pe camera de hotel. Aveam loc toți trei la mine. Sau puteai să-l suni pe Wyatt. Te-ar fi scos el cumva la liman.

Justine zâmbi în sinea ei cu satisfacție. Wyatt aflate adevărul, și nu din gura ei! Acum își dădea seama că acuzațiile lui fuseseră false și răzbunarea lui nejustificată.

– Wyatt era prea ocupat în noaptea aceea ca să se mai gândească la mine, spuse ea fără să-l privească. Oricum, m-am descurcat și singură, după cum vedeți.

Naiba să-l ia pe Wyatt! Dacă încerca să-și ceară iertare avea să-i arate ea lui!

– Când am venit luni la „Wyatt” am fost surprins să aflu că tu tocmai sosiseși, spuse Peter. Puteai să-mi dai un telefon să mă iei și pe mine, răutăcioasă mică ce ești. Economiseam banii de taxi și-ți făceam cinste cu o masă, glumi el.

– Ei, totul e bine, când se termină cu bine, concluzionă ea punând capăt subiectului.

Possum le aduse băuturile și Justine își îndreptă atenția asupra lui Sue, care zise:

– Trebuie să-ți mai spun că mi-a plăcut interviul pe care i l-ai acordat... îmi scapă numele femeii aceleia... Oricum, nu contează, pentru că mi s-a părut cam... indiscretă.

– Indiscretă? Nu, protestă Justine jubilând. Așa sunt ziariștii. Își făcea și ea meseria cum putea. Cred că eu am fost aceea care a spus prea multe. M-am bazat pe faptul că mi-a fost colegă de liceu și prietenă.

– Glumești? făcu Sue cu ochii mari.

– Deloc.

– Dar mi-a povestit și Peter despre Wyatt. Nu e chiar așa de misogin precum l-a descris ziarista aceea.

– Se preface bine, râse ea.

– Justine vrea să spună că sunt cam intolerant, interveni pentru prima oară Wyatt. Își amintește foarte bine că am spus că nu angajez bucătărese. Dar uită că am angajat-o pe ea trecând peste acest principiu al meu. E drept, uneori regret sincer că am făcut-o. Dar, asta e! Pot spune că m-am pricopsit! Păcat că nu iartă la fel de ușor cum uită. Altfel, e o fată de milioane!

Ochii lor se întâlniră într-o înfruntare mută. Hmmm. O fată de milioane? Își bătea joc de ea? Care pe care!

Sau Wyatt încerca să-i comunice ceva? Păcat. În orice caz, ea nici nu voia să audă sau să înțeleagă ce simțea el nevoia să-i spună. Las' să aibă conștiința încărcată!

– Oricum, interveni Justine, Wyatt nu e chiar așa de rău cum sunt alți patroni, spuse ea pe un ton mios. Am o prietenă pe care șeful ei a avut tupeul s-o acuze că s-a culcat cu un prieten de-al lui. Poți să crezi așa ceva? Patronul o văzuse în oraș cu tipul acela și ea nu mai apăruse la serviciu decât a doua zi. O reținuse o problemă neașteptată, așa cum mi s-a întâmplat mie cu mașina. Norocul meu e că am un patron

inteligent, care nu se lasă înșelat de aparențe. Dar el n-a avut răbdare să-i asculte explicațiile. A acuzat-o pe nedrept că s-a culcat cu prietenul lui. Ce măgar!

— Cred că pietena ta a fost foarte furioasă pe patronul ei, spuse Sue privind-o cu ochi inocenți de căprioară.

Peter se lăsă pe spătarul scaunului privind-o pe Justine și abținându-se să nu izbucnească în hohote de râs. Era clar. Știa. Și Wyatt își dăduse seama. Dacă privirile puteau să ucidă, ea ar fi murit subit chiar în clipa aceea.

— Ei, n-a fost chiar așa de rău. Ea s-a comportat în continuare cu indiferență față de patronul ei, încercând să-i dovedească contrariul. Apoi... ghicește! I-a servit la cină ciuperci. Ciuperci otrăvite!

— Ei, nu mai spune! făcu îngrozită Sue. Și a murit?

Peter se înecă și se înroși la față.

— Iertați-mă, spuse el tușind, ascunzându-și zâmbetul după un șervet. M-am înecat cu vinul ăsta, care de altfel e excelent.

— Nu, Sue, continuă Justine, n-a murit, dar a suferit chinuri groaznice.

— Ce bine că ție nu-ți plac ciupercile, spuse Sue cu un zâmbet naiv, întorcându-se spre Wyatt.

— De fapt, am început să mă obișnuiesc cu ele. Dar cred că Justine nu-mi va mai găti prea curând ciuperci. Și chiar dacă mi-ar găti, ce motiv ar avea să mă otrăvească?

– Eu trebuie să mă întorc la bucătărie, se scuza Justine ignorându-l pe Wyatt cu desăvârșire.

– Nu fi proastă, spuse Wyatt prinzând-o de mână hotărât. Ai terminat de pregătit toate felurile. Nu mai e nevoie de prezența ta la bucătărie.

– Te-am avertizat, îi șopti Peter Justinei, ridicând dintr-o sprânceană.

– Și eu nu te-am ascultat, răspunse ea.

– Hai, Justine, mai rămâi cu noi, o rugă Sue.

– Ei, dacă trebuie să rămân, ar fi bine să mă schimb. Uitați-vă la mine cum arăt pe lângă voi. Mă simt prost.

– Vrei să te conduc până sus? o întrebă Wyatt.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc singură.

– Vreau să fiu sigur că nu pățești ceva...

– Dacă nu mă conduci, n-am ce să pățesc, șopti ea săgetându-l cu priviri verzi.

Justine alergă până în apartamentul ei și se îmbracă cu aceeași rochie pe care o purtase în acea duminică fatidică.

Când coborî, toți bărbații își întoarseră capetele după ea. Până și Wyatt o privi admirativ. Cam prea admirativ. Și atât de evident, încât Justinei îi venea să-i spună s-o lase în pace.

Wyatt se ridică în picioare întâmpinând-o cu o plecăciune și o ajută să se așeze pe scaun.

În rest, seara trecu ușor. Peter și Sue fură cei care înviorară atmosfera. Wyatt preferă să stea sprijinit pe spătarul scaunului, să asculte și mai ales să privească. Adică s-o privească pe Justine.

Mai târziu, când restaurantul începu să se golească, Wyatt o invită la dans pe Justine.

– Îmi pare rău. Dansează singur, dacă vrei, spuse ea. Eu trebuie să mă trezesc devreme mâine dimineață. Cred că seara a luat sfârșit pentru mine.

– Și noi trebuie să plecăm, îi veni Peter în ajutor. Dar ne vedem duminică seara, nu? Am descoperit un local super. Sunteți de acord?

– Nu pot să-ți promit nimic, prietene. Știu că Justine nu are nici un program și va veni, dar eu... S-ar putea să vin, mai târziu, dar nu promit.

– Atunci s-o lăsăm pe luni?

– În nici un caz. A venit rândul lui Possum să gătească și dacă o las baltă a doua oară consecutiv, mă omoară. Nu. Mai bine duminică. O să mă străduiesc să termin treburile cât mai repede și să vin.

– Justine, sper că nu-mi servești și tu o scuză... spuse Peter amuzat.

– Nu. Eu o să vin cu siguranță. Dar sper să mă duci într-un local în care se servește mâncare bună.

– Nu atât de bună cum o faci tu. Nu există un asemenea loc decât la „Wyatt”.

După ce Peter și Sue pleacă, Justine și Wyatt se retraseră în apartamentele lor.

Justine se dezbracă, pe jumătate atentă la ușă. Oare Wyatt avea tupeul să vină să vorbească cu ea? Parcă ar fi vrut să apară. Nu de alta, dar ca să aibă satisfacția de a-l da afară în șuturi.

Nu mai era sigură că va veni, mai ales după ce-l înțepase toată seara. Răzbunarea ei începuse să dea roade. Nu putea să renunțe tocmai acum. Trebuia să coacă ceva și pentru duminică seara.

A doua zi, resimțindu-se după petrecerea din seara trecută, se hotărî să tragă un pui de somn la prânz. Se retrase în apartamentul ei și n-apucă să se dezbrace, că simți în nări un miros ciudat. Privi suspicios prin încăpere și observă pe măsuta de toaletă, într-o vază, un imens buchet de trandafiri roșii. Putea să pună pariu că erau de la Peter, în semn de mulțumire pentru cina de aseară. Peter rămânea un cavaler fermecător.

Dar de ce-i trimisese trandafiri roșii? Putea să-i trimită crini albi. În fine. Gusturile nu se discută. Citi cartea de vizită de lângă vază și încremeni. „Iartă-mă”.

Era scrisul lui Wyatt.

Naiba să-l ia! Se văzuseră de trei ori în ziua aceea și el abia îi adresase două cuvinte. Dacă voia să-și ceară iertare de ce n-o făcuse personal?

În minte îi încolți o idee. Se duse până la el în birou, dar nu-l găsi acolo. Cu atât mai bine. Se întoarse în camera ei și apucă cu ambele mâini buchetul de flori și felicitarea. Apoi se furișă pe culoare, ca un hoț, până-n biroul lui Wyatt, și aruncă florile la coșul de gunoi.

– Și să mă pupi în...! strigă ea satisfăcută frecându-și mâinile.

Apoi se întoarse în camera ei cu pași mari și apăsăți. Așteptă zadarnic un semn din partea lui Wyatt. Acesta nu veni.

În schimb, din nefericire, ea începu să se simtă vinovată. Nu din cauza lui Wyatt. Îi părea rău de flori. Buchetul acela superb merita o altă soartă.

Să se ducă să le ia înapoi? Nu, era prea târziu. Probabil că Wyatt deja le văzuse aruncate la coș și înțelesese mesajul.

În ziua aceea nu-l mai întâlni. Parcă-l înghițise pământul. Sau se simțise prea rănit de gestul ei. Da. Fusese cam nepoliticos din partea ei.

Duminică dormi până târziu. Când se trezi se hotărî să facă o plimbare cu mașina prin oraș, ca să-și cumpere o

rochie special pentru seara aceea. Se îmbracă într-o pereche de blugi și un tricou și coborî în garaj.

Când se uită mai bine la roțile mașinii, văzu că are o pană. Asta-i mai lipsea! Dacă voia să se întâlnească cu Sue și Peter în seara aceea trebuia să înlocuiască roata cu cea de rezervă.

Într-o oră, plină de unsoare și praf pe mâini și pe față, Justine oftă victorioasă.

Acum ce să facă? Dacă voia să se ducă cu mașina la întâlnire, trebuia să repare roata dezumflată. Nu putea să riște să pornească la drum fără roata de rezervă. Iar asta însemna să se ducă până-n oraș. Și când avea să se întoarcă acasă trebuia să se schimbe repede ca să pornească din nou spre oraș și să ajungă la timp la întâlnire. Cam complicat.

Sau mai bine lua un taxi? Dar dacă lua un taxi, pe lângă faptul că o costa foarte mult, era nevoită să se întoarcă împreună cu Wyatt. Asta nu era bine.

În timp ce judeca și cântărea posibilitățile limitate, ușa garajului se deschise și în prag apărură chiar lupul. Adică Wyatt. Dar nu cu o privire de lup, ci de vulpe. Ce punea la cale?

— Iar ai probleme cu mașina? Întrebă el.

— Mă descurc, încercă ea să-l expedieze.

— Poți să vii până la mine în birou? Vreau să rezolv ceva și am nevoie de tine, ca să pot ajunge și eu în seara asta la întâlnirea cu Peter și Sue.

– Bine, dacă ai nevoie de mine... Dar mai întâi mă duc să mă spăl. Vin în zece minute.

Când Justine intră în biroul lui, jumătate de oră mai târziu, Wyatt o aștepta calm.

– În primul rând, începu el, am chemat un taxi pentru tine. În jur de ora șapte te va aștepta în fața scărilor. E bine? M-am gândit că până atunci poți să fii gata.

– Nu înțeleg.

– Ce nu înțelegi, Justine? întrebă el la capătul răbdării. Cuvântul taxi? Ora șapte? Ce înseamnă să fi gata? Ce nu pricepi? Spune-mi ca să-ți desenez.

– Nu e nevoie să fii ironic, îi tăie ea macaroana. Cum mă întorc eu acasă, deșteptule? Pe jos? Nu, mulțumesc. O să plec cu mașina.

– Cu rabla aia n-o să ajungi prea departe. Nu vreau să mai rămâi pe drumuri ca săptămâna trecută.

– Vai, sunt impresionată câtă grijă îmi porți! Ei, află că „rabla aia” e o mașină bună. Cam veche, e drept, dar bună. Și nu e treaba ta cu ce merg.

– Ba da. O să te întorci împreună cu mine, e bine?

– Nu e bine!

– Doamne, dar știu că ești încăpățânată, femeie nebună! Dar, în fond... ce mă interesează pe mine? Faci cum te taie capul.

Oh, nu! Asta era mult prea ușor. Justine se simțea sincer dezamăgită. Doar atât putea Wyatt?

– Asta-i tot? Întrebă ea.

– Nu. Acum urmează partea interesantă.

Wyatt îi împinse în față un teanc de hârtii.

– Ce-s astea?

– Tu să-mi explici, spuse Wyatt așteptând.

Justine citi câteva rânduri și-i pieri toată buna dispoziție. Mai exact, se îngrozi. Erau comenzi de carne în cantități industriale, nejustificate, de la fostul măcelar, și toate purtau semnătura ei. Sau cel puțin așa părea. Pentru că era evident că erau falsuri. Dar nu cantitățile o uimiră pe Justine, ci prețurile. Ea n-ar fi aprobat asemenea comenzi nici într-o mie de ani.

Privind data la care fuseseră facturate, Justine se edifică. Gloria i-o făcuse! Comenzile purtau data perioadei în care Wyatt fusese plecat în America.

– Aștept, spuse Wyatt aparent răbdător.

– Nu știu ce să spun... ezită Justine.

Putea să pună pariu că dacă-i spunea că Gloria le făcuse, el n-ar fi crezut-o. Și nici Gloria n-ar fi recunoscut. Era clar că Wyatt nu-i spusese să țină ea contabilitatea. Asta era responsabilitatea Justinei. Cedase în fața presiunii Gloriei, fără să se gândească la consecințe.

– Îți dai seama că cifrele alea sunt aberante?
– Sigur că da... Dar nu-ți pot da nici o explicație.
– Poartă semnătura ta.
– Știu și nu înțeleg. Trebuie să fac niște verificări.
– Nu. Du-te și pregătește-te pentru întâlnire. O să văd eu cum rezolv problema asta.

– Dar...
– Pleacă acum, până nu mă enervez și mai tare. Nu-ți doresc să mă vezi nervos. Nu știi cât de rău pot să fiu...

Dacă luna trecută nu fusese nervos, atunci cum putea să se manifeste Wyatt când se enerva cu adevărat? Justine chiar că nu voia să afle, așa că plecă fără să mai scoată un cuvânt.

Acum ce mai putea să facă? Documentele acelea o incriminau. Cu cine putea să vorbească? Trebuia s-o găsească pe Gloria. Dar unde? Unde?

Pentru moment era nevoită să abandoneze căutările ca să-și protejeze independența. Mai întâi trebuia să repare roata de rezervă. Se duse în oraș și când se întoarse era deja ora cinci.

Îl găsi pe Armand stând la soare pe marginea piscinei și-l întrebă dacă o văzuse pe Gloria.

– A plecat acum două ore în oraș și s-a întors acum o jumătate de oră. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Justine o caută peste tot, dar n-o găsi nicăieri. Mașina ei sport era parcată în fața intrării în garaj, deci era acasă. Într-un singur loc nu se uitase. În biroul ei. Bineînțeles că era acolo, cu spatele la ea, căutând în grabă printre documente.

– Ce faci aici, Gloria? întrebă Justine înfuriată.

– Justine, vai cât mă bucur că te-am găsit! exclamă Gloria vesel închizând brusc dosarele.

De parcă ea fusese aceea care o căutase.

– Aveai vreo treabă cu mine?

– Da...

– Și ce cauți printre dosarele mele?

– Ce caut? O să-ți explic, dar nu asta voiam să-ți spun. Tocmai am vorbit cu Wyatt și am aflat despre neînțelegerea cu comenzile acelea.

– Mă gândeam eu că e o neînțelegere.

– Dar după ce i-am explicat totul, n-a mai fost nici o problemă. Acum voiam să mă asigur că totul e în ordine.

Justine observă că Gloria era mai în vervă ca de obicei. Părea ciudat de prietenoasă. Justine deveni bănuitoare.

– Acum, după ce i-ai explicat lui Wyatt care-i povestea cu comenzile, poate-mi explici și mie...

– Desigur, spuse Gloria vesel. Dar mai bine îți arăt. Ai cinci minute la dispoziție?

– Da. Dar nu mai mult, spuse ea uitându-se la ceas.

– Hai să mergem în camera frigorifică.

Justine o urmă întrebându-se ce legătură avea camera frigorifică cu comenzile acelea aberant de mari de carne. Tocmai voia s-o întrebe, dar Gloria îi tăie vorba și spuse, aprinzând lumina și deschizând ușa mare și grea a camerei frigorifice:

– Uită-te în colțul acela, zise ea făcându-i un semn vag spre interior.

Justine intră în camera frigorifică și se îndreptă spre colțul arătat de Gloria. Desigur că nu găsi nimic. Înfrigurată, își frecă brațele și se întoarse spre Gloria s-o întrebe ce glumă mai era și asta.

Dar nu-i mai văzu decât privirile veninoase înainte de a trânti ușa mare a camerei frigorifice în urma ei.

– Gloria! Ce naiba faci? Gloria, ai înnebunit? Dă-mi drumul!

Singurul răspuns pe care-l primi fu o beznă totală.

Capitolul 9

Justine nu intră în panică. Ce pune Gloria la cale? Doar nu voia s-o omoare? Se juca cu ea? Dar ce fel de glumă era asta, să închizi pe cineva într-o cameră frigorifică?

Bine, nu se compara cu congelatorul unde erau sub minus douăzeci de grade Celsius. Aici erau doar minus patru grade. Dar se afla într-o beznă totală, i se părea că e surdă, din exterior nu auzea nici un zgomot, și i se făcuse frig.

Era o glumă proastă.

— Gloria! țipă ea și se sperie.

Sunetul vocii ei se lovea de pereții înghețați făcând un ecou sinistru.

— Gloria! țipă ea și mai tare, iar ecoul reverberă cu forță, înfricoșător.

N-avea de ce să intre în panică. Trebuia doar să găsească ușa. Înaintă ușor și tresări înfiorată neplăcut când atinse cu

umărul gol o bucată rece de carne. Bănuia că era un miel. Pe lumină, camera frigorifică îi era familiară, dar acum părea ostilă, scoasă dintr-un film de groază.

– Nu mi-e frică de întuneric, își repetă ea înaintând și pipăind pereții reci. Nu mi-e frică, nu mi-e frică...

Găsi ușa și răsuflă ușurată. Dar bucuria ei era prematură. Nu găsea clanța. Pipăi căutând cu disperare bucata de metal și o găsi. Trase de ea, dar degeaba. Ușa se blocase. Se opinti, trase iar, împinse în ușă. Nimic!

Acum intră în panică. Își aminti că se mai blocase o dată în camera frigorifică. Dar atunci nu se speriasе atât de tare. Începu să tremure incontrollabil. De frică sau de frig? Nu mai știa.

– Gloria! Gloria, deschide-mi ușa! La naiba, nu te mai prosti! Gata cu gluma! Hai, Gloria, am înțeles ideea...

Îi venea să plângă. Dacă Gloria nu mai era acolo? Dacă plecase și o lăsase blocată în camera frigorifică? Cine știa că ea e acolo? Abia a doua zi de dimineață cineva avea să mai deschidă ușa. Sau poate mai spre prânz, când Possum se va apuca să pregătească mâncarea. Și putea să fie prea târziu.

– Prea târziu? O să mor de frig aici! țipă ea. Dumnezeuule, nu! Ajutor!

Izbi cu toată puterea în ușă până când ameți. Trupul ei era din ce în ce mai înghețat. Abia își mai simțea mâinile și picioarele. Continuă să izbească în ușă cu disperare, până când căzu...

În jurul ei se făcu lumină. Deschise ochii, dar nu văzu nimic, decât o strălucire orbitoare.

– Stai liniștită! strigă de departe o voce.

Era Wyatt, slavă Domnului! Justine încercă să se miște, dar nu reuși. Capul o durea îngrozitor.

– Am spus să stai liniștită.

Acum figura lui i se contură în fața ochilor.

– Lasă-mă, gemu ea simțind în picioare mii de ace.

Wyatt o freca cu ceva. Cu o pătură.

– Îți simți picioarele?

– Da! Dar te rog, încetează...

– Perfect, spuse el continuând s-o maseze. La naiba! Possum, ce face doctorul ăla?

– Vine acum...

Ce doctor? Brusc, Justine își aminti întunericul și frigul din camera frigorifică. Visa? Visase? Începu să țipe cu disperare.

– Justine, șopti Wyatt strângând-o în brațe. Ești în siguranță acum, draga mea, iubita mea... ești cu mine acum...

Iubita mea? Visa? Se lovise la cap și avea halucinații? Justine adormi înainte să-și poată răspunde la întrebare.

Se trezi puțin mai târziu. Sau mult mai târziu. Oare chiar adormise? Deschise ochii și-l văzu pe Wyatt. O veghea la capul patului.

– Ușurel, draga mea, îi șopti el. Te-ai lovit la cap, dar acum ești bine. Poți să-ți simți picioarele?

- Da. Cred că... da... Cum am ajuns aici?
 - Te-am adus eu...
 - M-ai înțepat cu ace în picioare. M-ai frecat cu scaieți...
 - Wyatt începu să râdă.
 - Ți-am frecat picioarele cu o pătură. Trebuia să-ți pun sângele în mișcare.
 - Dar acum mi-e cald...
 - Și cum te simți?
 - Mă simt... amețită... slăbită. De ce mă simt așa?
 - Pentru că era să îngheți de frig. Și doctorul ți-a dat un sedativ să te ajute să dormi.
 - Dar ce am pățit la cap?
 - Te-ai lovit. Cred că ai dat cu capul de ușă. Draga mea... Te doare?
 - Puțin... De ce-mi spui așa?
 - Cum?
 - Nu-ți bate joc de mine, Wyatt...
 - Te deranjează să-ți spun așa... draga mea? Sper că nu, pentru că mie îmi place.
- Ce se întâmplase de când fusese blocată în camera frigorifică? Sentimentele lui Wyatt se schimbaseră la o sută optzeci de grade?
- Credeam că mă urăști, spuse ea. N-ai vrut să mă angajezi încă de la început...
 - Mi-era teamă de tine, râse el.

Justine zâmbi ușor. Chiar că era amuzant. Cum să-i fie lui Wyatt frică de ea?

– Serios, nu râde. Am știut din clipa în care te-am văzut că o să mă îndrăgostesc de tine. De fapt m-am îndrăgostit de tine din prima clipă. Nu știu nici eu prea bine.

Justine întoarse capul. Nu suporta să mai audă așa ceva. Era clar că Wyatt o mințea ca s-o facă să se simtă bine.

– Știu că nu mă crezi, spuse el. Și nu te învinuiesc. M-am purtat îngrozitor cu tine. Din cauza mea ai ajuns unde ai ajuns. Dacă n-aș fi fost atât de prost n-ai fi pățit nimic.

– Dar nu e vina ta. E vina Gloriei. Tu nu erai acolo. Ea m-a închis în camera frigorifică. Mă urăște...

– Ba e vina mea.

Wyatt tăcu. Justine îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu dacă e bine să-ți povestesc chiar acum totul. Ar trebui să te odihnești.

– O să mă odihnesc mai bine după ce o să aflu. Și tu la fel, Wyatt. Arăți îngrozitor. Parcă n-ai fi dormit zile întregi.

– Doar o noapte. E luni dimineață.

– Luni! Am dormit...

– Mai bine de douăsprezece ore. Și asta din cauza frigului din camera frigorifică. Doamne! În viața mea n-am trăit o asemenea sperietură ca atunci când te-am găsit zăcând acolo.

– Dar cum m-ai găsit?
– Ai răbdare. Trebuie să-ți povestesc totul de la început, ca să înțelegi.

– Bine. Te ascult.

– Ți-am spus că fostul bucătar a făcut niște evaziuni contabile. Știam că e acoperit de cineva și am suspectat-o pe Gloria, dar nu puteam să dovedesc că ea e vinovată. Mi-am folosit farmecele masculine ca să scot ceva de la ea. Apoi ai apărut tu și mi-ai stricat planurile. Cum puteam să fiu cu amândouă, sub același acoperiș? În fine. Apoi am fost gelos ca un prost pe Armand. Pe Peter era să-l strâng de gât! Nici măcar călătoria în America nu m-a ajutat. Voiam să te sun doar ca să-ți aud glasul. Dar călătoria mea avea un scop clar. Voiam s-o fac pe Gloria să-și dea arama pe față. Și ai văzut ce a făcut.

– Asta a fost ieri...

– Da, ieri.

– Parcă a trecut un an de atunci.

– Așa e. Când m-am luat de tine, știam că nu ești vinovată. Dar eram furios că nu mi-ai dat ocazia să-mi cer iertare. Doamne, cred că n-o să mi-o ierți niciodată. Oricum, după ce am pus-o pe Gloria în fața faptului împlinit a recunoscut și i-am dat o oră la dispoziție să dispară de

aici și să nu se mai întoarcă niciodată. Era furioasă, dar n-am crezut niciodată că e în stare de așa ceva. Ceea ce urmează să-ți spun cred că te va șoca. Ești sigură că vrei să auzi totul?

— Da, te rog.

— Dacă aș fi rămas acasă încă un sfert de oră, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Dar am plecat să mă întâlnesc cu Peter și Sue. Apropo, vor veni azi pe aici, ca să te vadă. Deja le-am spus că te simți mai bine. Dar seara trecută, când am văzut că nu apari cu taxiul pe care l-am trimis după tine, m-am întors cu sufletul la gură, să văd ce ți s-a întâmplat. Am avut o presimțire... E numai vina mea, că am plecat de acasă!

— Dar de ce ai făcut asta? Întrebă Justine. Adică ne puseserăm de acord că voi veni cu mașina mea. Cred că ai uitat că...

— La naiba cu independența asta a ta! se înfurie el. Știam că până la urmă vei veni cu taxiul. N-aveai încotro. Aveai două cauciucuri sparte...

— Vrei să spui că...?

— Sunt vinovat! zâmbi el. M-am gândit că vei remarca asta mult prea târziu ca să mai poți face ceva, și vei lua taxiul pe care-l chemasem special, obligându-te astfel să te întorci cu mine. Voiam să ne întoarcem împreună.

– Dar ai fost... ai fost...

Justine nu mai avea cuvinte să exprime ceea ce simțea. Nu-l crezuse în stare pe Wyatt Burns de așa ceva.

– Murdar, josnic, diabolic... și disperat! Ei, ce puteam să fac? Nu voiai să stai de vorbă cu mine. Rupsesesi toate punțile pe care încercasem să le întind între noi. Doamne, Justine, am crezut că am distrus totul cu nestăpânirea mea. Te-am avut chiar aici, în patul ăsta, fără voia ta... Eram gelos... apoi mi-am dat seama cât de prost am fost. Îmi pierdusem mințile!

– Să lăsăm asta deocamdată. Spune-mi, ce s-a întâmplat noaptea trecută?

– Când am văzut că nu mai apari, am sunat taximetristul pe care-l pusesem să te aducă, și el mi-a spus că încă n-ai coborât. M-am îngrijorat, l-am sunat pe Armand și l-am rugat să te caute peste tot până vin eu. Numai în camera frigorifică nu-mi imaginasem că puteai să fii. Când am ajuns acasă Armand mi-a spus mai în glumă, mai în serios, că-n camera frigorifică nu te-a căutat, dar își amintea că acum câteva săptămâni te blocaseși pe dinăuntru. Când ne-am dus în bucătărie am văzut că erai de fapt blocată pe din afară! Doamne! Ce-o să-i fac Gloriei!

– N-o să-i faci nimic, spuse Justine calm. Nu vezi? Răzbunarea e arma prostului. Nu rezolvă nimic. Dimpotrivă. Din cauza răzbunării am ajuns aici.

Dintr-o dată Justine se simți obosită și închise ochii. Adormi. Se trezi a doua zi. Bănuia că era a doua zi, pentru că Wyatt avusese grijă să tragă draperiile ca să n-o deranjeze lumina.

Încercă să se miște, dar se simți imobilizată. Privi în dreapta ei și-l văzu pe Wyatt dormind lângă ea, ținând-o de mână. Dragul de el! Poate că nu visase. Poate că el chiar o iubea.

Privi ceasul. Era ora unsprezece. Își scoase picioarele de sub pătură și le puse pe podea. Senzația nu era chiar atât de neplăcută. Trebuia să se ducă la baie.

Se ridică cu grijă în picioare. Era pe jumătate dezbrăcată. Se îndreptă spre baie și se privi în oglindă. Doamne, cum arăta! Trebuia neapărat să facă un duș. Cu orice risc.

Dădu drumul la apă și se băgă în cadă. Senzația nu numai că nu era neplăcută, dar era dumnezeiască!

O bătaie intempestivă în ușă o făcu să tresară.

— Justine? Ce faci acolo? întrebă Wyatt îngrijorat.

— Bine, spuse ea liniștit. Fac un duș.

— Ești sigură că te simți bine? întrebă el întredeschizând ușa. Doamne, femeie! Cum poți să faci duș? Abia te-ai ridicat din pat! Dacă leșini?

— Mă simt bine. Ce vrei?

— Ți-am adus niște supă caldă.

- Supă? Cât de bolnavă crezi că sunt?
- Vrei?
- Mi-e foame!
- Și ce vrei să mănânci?
- Nu știu. O să mă gândesc. Dar mai întâi vreau să mă spăl pe cap.
- După ce se șamponă bine și se clăti, strigă:
 - Wyatt!
 - Da.
 - Mă auzi?
 - Sigur că te aud. Ce crezi că fac? Te păzesc să nu pățești ceva, Doamne ferește.
 - Mai așteaptă încă două minute. Sunt aproape gata.
 - Nu vrei să te spăl pe spate?
 - Mai întrebă? șopti ea, dar el o auzi.
 - Mai bine grăbește-te. Dacă mai stai mult, vin și te scot de acolo cu forța.
 - Îmi strici tot cheful.
 - Nu vreau să-ți stric cheful, dar Peter și Sue te așteaptă afară. Vor să vadă cum te simți.
 - Eh... asta e! spuse ea înfășurându-se într-un prosop și ieșind din baie.
 - Doamne, nebună mai ești! o muștrului Wyatt luând-o în brațe. Nu ți-ai revenit complet.

– Ba da, protestă ea.

– Ba nu. Stai cuminte în pat și bea-ți supa. E caldă.

Justine îl ascultă și luă câteva linguri de supă. Acum se simțea mai relaxată.

– Îmi pare rău, spuse ea. Cred că m-am cam prostit.

– Te-ai prostit bine, nu așa! spuse el mângâind-o dragăstos pe păr. De ce n-ai vrut să-mi spui că săptămâna trecută te-a lăsat mașina în drum?

– Nu m-ai întrebat. Dar de la cine ai aflat?

– De la Gloria. Și acum vrei să afli ce căuta Gloria la mine în apartament?

– Nu mă interesează, minți ea.

– Asta e bine. Pentru că nici pe mine nu mă interesează. Eu eram în hol. Te așteptam.

– Nu se poate, se hlizi ea.

– Ba da. Încep să cred că te-am așteptat o viață întreagă.

– Având în vedere halul în care arăt acum, mi se pare un compliment.

– Nu-i adevărat, Justine...

– Eu am fost fetiță cuminte și mi-am terminat supa. Pot să-mi usuc părul și să mă îmbrac?

– Nici să nu te gândești! Doctorul mi-a spus să nu te las să te dai jos din pat până nu vine el să vadă cum te simți.

- Doar n-o să mă lași să mă vadă în halul ăsta!
 - Bine. Dar cu o condiție. O să-ți usuc eu părul. Fără proteste.
- Wyatt începu s-o pieptene cu mișcări lungi și delicate. Justine se simțea în al nouălea cer.
- Cred că ți-ai greșit cariera, spuse ea. Trebuia să te faci coafor.
 - Poate că o să mă reprofilez. Depinde de onorariu, spuse el mângâindu-i obrazii.
- Justine tremură. Dar nu de frig. Buzele lui urmașă traseul degetelor.
- Nu vrei să afli prețul? întrebă el insinuant.
 - Nu sunt sigură că-mi permit.
 - Ba o să-ți permiți pentru că o să te căsătorești cu un bărbat bogat, nu-i așa?
 - Serios? întrebă ea tresărind încântată de atingerile lui.
 - Cât de curând. Am așteptat prea mult momentul ăsta, dragostea mea.
 - Și eu, șopti ea cu buzele lipite de ale lui. Și eu, Wyatt, iubitul meu!

Sfârșit